

MICHELLE CELMER

Virgin Princess,
Tycoonis Temptation

Dòng em
XA HƠN
CHÂN TRỜI

Bóng Em Xa Hơn Chân Trời

Michelle Celmer

vietmessenger.com

Chương 1

Công chúa Louisa vốn tin tưởng vào định mệnh, vào những chuyện lãng mạn kiểu thần tiên. Nàng biết rằng nếu kiên tâm chờ đợi, trước sau gì chàng hoàng tử trong mộng của nàng cũng đến. Đêm nay, khi bắt gặp ánh mắt chàng bên kia phòng khiêu vũ đông đúc, dưới mái vòm giếng đầy đèn nhấp nháy đỏ trắng hắt sáng lên hàng rèm nguyệt bạch cùng những quả bóng hình trái tim đỏ, hồng và trắng, nàng bỗng thấy trời đất quay cuồng.

Nàng nhận ra, chàng chính là người nàng hằng trông đợi.

Cả nhà mà biết thì sẽ bảo ngay rằng nàng từng có cảm giác tương tự với vô khối đàn ông trước đây rồi. Aaron sẽ trêu chọc và gọi nàng là kẻ mơ mộng viễn vông hết thuốc chữa. Ông anh cả Chris thì thờ dài và lắc đầu ngụ ý "Lịch sử lặp lại". Anne, cô chị sinh đôi có lẽ cười nhạo và dán lên trán nàng cái nhãn ngây thơ. Nhưng Louisa chắc chắn lần này tình hình khác hẳn, mọi cảm nhận đều rất rõ ràng, như thể có hồi chuông ngân lên trong hồn nàng vậy.

Chàng là người đàn ông hấp dẫn đẹp trai và đặc biệt cao lớn - phải hơn người cao nhất trong vũ hội từ thiện đêm nay đến vài xăng-ti-mét, đó là điều đầu tiên khiến nàng chú ý đến chàng. Trước mái tóc đen nhánh, làn da ngăm ăm áp và diện mạo nổi bật ấy, không ai cam lòng bỏ qua chàng cho được.

Chàng là một doanh nhân Ý Đại Lợi hay một hoàng tử miền Địa Trung Hải?

Bất kể thân phận thế nào thì chàng cũng thuộc tầng lớp giàu có và nhiều quyền lực, cứ nhìn chất lượng trang phục và tư thái của chàng là đủ biết. Số đông đều hiểu là không nên nhìn chòng chọc vào một thành viên hoàng gia, nhưng người đàn ông này lại chăm chú quan sát Louisa bằng cặp mắt sầm

màu, sâu thắm, như thế họ đã từng quen biết. Mà nàng chắc chắn là chưa gặp chàng bao giờ, nếu gặp nàng đã nhớ ngay. Hình như chàng cũng không nhận ra Louisa là một phụ nữ hoàng tộc, bất chấp sự hiện hữu của chiếc mũ miện đính kim cương gắn trên búi tóc cuốn cao của nàng.

Một người phụ nữ khác có lẽ sẽ đợi chàng đi bước đầu tiên, hoặc tạo ra một tình huống để họ ngẫu nhiên chạm mặt nhau, nhưng Louisa không dám trông chờ vào ngẫu nhiên nhất là khi bị mấy ông anh bà chị giám sát quá kỹ lưỡng.

Chỉ vì ra đời sau Anne vốn vẹn năm phút mà nàng thành thành viên trẻ nhất của hoàng gia, lớn lên lại mang tiếng nhẹ dạ nên luôn bị đối xử như một đứa bé. Cả nhà đình ninh đàn ông đến với Louisa chủ yếu vì tiền bạc và tước hiệu, nhưng nàng nghĩ không phải ai cũng vậy, chưa kể nếu đúng thế thì nàng sẽ rất dễ dàng nhận ra bộ mặt thật của họ.

Louisa đặt ly sâm-panh đã uống cạn xuống khay của một người phục vụ đi ngang qua rồi tiến về phía chàng, bước chân nhẹ nhàng đến nỗi tâm váy chên - may màu hồng mà nàng ưa thích - không gây ra một tiếng động nào trong lúc nàng di chuyển. Mắt người đàn ông không rời khỏi nàng lấy một giây. Khi nàng tới gần, chàng hạ ánh nhìn xuống, nghiêng đầu và nói bằng giọng mượt mà sâu lắng:

- Đêm nay công chúa thật quyến rũ!

Một sự mở đầu không đến nỗi nào, và giọng chàng cho thấy chàng là người ở cùng vùng với nàng. Ất hẳn chàng cũng là dân đảo Thomas, vì sao nàng không biết chàng nhỉ?

- Hình như ông có lợi thế hơn tôi rồi - nàng nói - ông biết rõ tôi, mà tôi không nhớ nổi là đã từng gặp ông bao giờ.

Hầu hết mọi người, nhất là một người lạ, chỉ ít sẽ ngỏ lời xin lỗi vì đã nhìn nàng chăm chăm, nhưng nhân vật này xem ra không thuộc tuýp người có thể xin lỗi vì bất cứ điều gì. Chàng chỉ nói:

- Bởi vì chúng ta chưa bao giờ gặp nhau cả.

- Thảo nào - Louisa mỉm cười.

Đứng gần nhau, nàng thấy chàng già dặn hơn nàng đoán lúc đầu. Có lẽ phải hơn nàng đến mười tuổi vào quãng ba mươi lăm hoặc ba mươi sáu, vừa may nàng lại chuộng đàn ông trưởng thành và giàu kinh nghiệm. Chàng cũng cao lớn hơn nàng dường tượng, đỉnh đầu nàng mới trộm trộm chạm tới cằm - chàng.

Ngoài chiều cao ấn tượng, chàng còn nở nang vạm vỡ, và Louisa dám khẳng định rằng không có lấy một gram mỡ thừa trên cơ thể đó. Bộ trang phục kín đáo cũng không che được những đường nét đẹp như tạc của một đấu sĩ. Nàng còn bất giác nhận ra chàng không đeo nhẫn cưới.

Không nghi ngờ gì nữa, cuộc gặp gỡ này là do định mệnh.

Nàng chìa tay ra:

- Tôi là Công chúa Louisa Josephine Elisabeth Alexander.

- Tên rắc rối quá - chàng nói, nhưng kiểu cười nhách miệng của chàng cho nàng biết chàng chỉ có ý đùa.

Chàng nắm tay nàng trong lòng bàn tay to lớn lạ lùng của mình, nâng lên môi và lướt một nụ hôn nhã nhặn lên làn da trần. Phải chăng mặt đất dưới chân, hay chính trái tim nàng, đang rung chuyển?

- Còn ông là ...? - Nàng hỏi.

- Hân hạnh được gặp nàng, thưa Công chúa!

Hoặc là chàng không hiểu lễ nghi, hoặc là chàng cố ý giả ngốc.

- Ông có tên chứ, phải không?

Khóe miệng chàng nhích khẽ, cho thấy chàng lại trêu chọc nàng một lần nữa, tim Louisa đập loạn lên.

- Tôi là Garrett Sutherland, - chàng nói.

Sutherland à? Sao nghe quen thế nhỉ? Rồi nàng sức nhớ ra. Anh trai nàng nhắc đến người này nhiều lần rồi, một nhà kinh doanh bất động sản sở hữu diện tích đất đai lớn xấp xỉ đất đai thuộc sở hữu hoàng gia. Sutherland

không chỉ là một trong những người giàu nhất nước, mà còn là người bí ẩn và giữ kín tung tích nhất. Trừ phi liên quan đến kinh doanh, còn thì không bao giờ ông ta tham dự các cuộc tụ họp giao tế, thành ra thường tách xa đời sống xã hội.

Hiển nhiên đây không phải loại đàn ông dòm ngó tiền bạc của nàng.

- Ông Sutherland, - nàng nói - Tôi có nghe danh ông rồi. Thật hân hạnh là cuối cùng cũng được quen biết ông.

- Chính tôi mới phải cảm thấy hân hạnh, thưa Công chúa. Chắc cô cũng biết, tôi không thường tham dự các sự kiện như thế này, nhưng khi tôi nghe nói lợi nhuận thu về sẽ được đầu tư cho việc nghiên cứu bệnh tim, ít nhất là vì cha của cô, tôi biết là mình phải xuất hiện.

Một mình chứng cho thấy chàng là người đàn ông tử tế và biết quan tâm đến người khác, nàng nghĩ. Tuýp người mà nàng rất muốn được tìm hiểu thêm.

Ánh mắt chàng rời khỏi nàng để rà nhanh quanh phòng.

- Mà tối nay tôi chưa trông thấy Nhà vua. Ngài khoẻ chứ?

- Lúc này cha tôi khoẻ lắm. Người muốn đến nhưng vì bác sĩ yêu cầu không được xuất hiện ở nơi đông đúc nên đành chịu.

Vua Đảo Thomas, cha Louisa, bị bệnh đau tim và suốt chín tháng qua phải đeo máy co bóp tim. Máy này được thiết kế riêng cho ông để hỗ trợ chức năng của tim thật và tạo điều kiện cho nó khôi phục khả năng hoạt động bình thường.

Louisa rất tự hào vì vũ hội từ thiện hôm nay tuy tổ chức dưới danh nghĩa nhà vua nhưng thực chất chính là ý tưởng của nàng. Thông thường, gia đình coi các ý kiến của công chúa út là nốc nghếch và thiếu thực tế, nhưng lần đầu tiên trong đời, họ đã nghiêm túc nghe nàng đề xuất. Chỉ tiếc nàng đã yêu cầu được phụ trách việc lên kế hoạch nhưng họ cứ thuê một nhóm chuyên nghiệp tiến hành.

Rồi cũng tới lúc thôi, nàng nghĩ. Một ngày kia cả nhà sẽ nhận ra nàng không phải là thứ cây cảnh mong manh như họ vẫn quen nhìn trước nay.

Bên kia gian phòng, đàn nhạc bắt đầu hòa tấu điệu vanx ưa thích của Louisa.

- Mời ông một điệu vũ nhé, ông Sutherland?

Garrett ngạc nhiên nhướng mày. Phần lớn phụ nữ sẽ chờ đàn ông đi bước đầu tiên, nhưng Louisa không như phần lớn ấy. Ngoài ra, đây là định mệnh. Có hại gì nếu nàng chỉ đẩy mọi việc nhanh hơn một chút?

- Rất hân hạnh, thưa Công chúa.

Chàng chìa cánh tay cho nàng khoác. Trên đường theo Garrett băng qua các nhóm khác tiến vào sàn khiêu vũ, Louisa nghĩ nàng sẽ không ngạc nhiên nếu một trong các anh chị đa nghi của mình đột ngột xông vào tách họ ra. Nhưng Chris và cô vợ Melissa với cái bụng bầu khổng lồ vì sắp sinh ba đang bận đóng vai trò chủ nhà thay cho cha mẹ vắng mặt. Aaron thì đang xoắn xuýt bên cô vợ mới, Olivia, một nhà khoa học luôn cảm thấy lạc lõng với tất cả mọi thứ nằm ngoài phòng thí nghiệm. Louisa đưa mắt tìm bà chị Anne, và ngạc nhiên nhận ra chị đang nói chuyện với Samuel Baldwin, con trai ngài Thủ tướng, người mà Louisa thừa biết không nằm trong danh sách những khuôn mặt được Anne ưa thích. Không một thành viên nào của hoàng tộc chú ý đến nàng. Louisa gần như không tin được rằng nàng sắp khiêu vũ với một người đàn ông mà gia đình mình chưa điều tra lý lịch anh ta.

Garrett giữ Louisa trong tay, dẫn nàng băng ngang căn phòng, và họ được ở một mình với nhau, nếu không tính mấy trăm cặp đôi đang khiêu vũ. Nhưng khi chàng kéo nàng lại gần và nhìn vào mắt nàng, dường như thế gian không còn ai tồn tại nữa.

Ở bước đầu tiên, Garrett kéo nàng vào thật sát mình - hơi quá sát so với tiêu chuẩn hoàng gia - nhưng thật nhiệm màu, tư thế ấy cho thấy thân thể họ vừa vặn với nhau và nhịp di chuyển của hai bên hoà hợp đến hoàn hảo. Chàng mãi miết nhìn vào mắt nàng công chúa như thể chúng là cửa sổ hé

mở hồn nàng. Mắt chàng đen, sâu thẳm, và cũng bí ẩn như chính con người chàng. Thân thể chàng toả ra mùi hương dễ chịu. Trau chuốt và tinh khiết. Mái tóc chàng trông mềm đến nỗi Louisa muốn luồn các ngón tay mình vào đó, nàng còn khát khao muốn biết hương vị của đôi môi chàng, bản năng mách bảo chúng cũng ngọt ngào như mọi phần còn lại của chàng vậy.

Khi bản nhạc kết thúc và một điệu khác chậm hơn nổi lên, Garrett kéo Louisa vào gần hơn, đến mức nàng cảm nhận được cả hơi ấm toả ra từ người chàng. Hết điệu thứ hai, họ nhảy điệu thứ ba, rồi bốn.

Cả hai không nói năng gì. Từ ngữ bỗng như thừa thãi. Ánh mắt và nụ cười của chàng là đủ cho nàng biết chính xác điều chàng nghĩ suy và cảm nhận. Chỉ khi dàn nhạc ngừng lại nghỉ, Garrett mới miễn cưỡng buông nàng ra. Chàng dẫn nàng khỏi sàn khiêu vũ, Louisa mang máng nhận thấy nhiều ánh mắt xung quanh đang hướng vào họ. Có lẽ người ta thắc mắc về lai lịch người đàn ông bí ẩn vừa nhảy với công chúa, thắc mắc rằng họ có phải một cặp không? Nàng thầm nghĩ nhìn chàng và nàng, hẳn mọi người có thể kết luận ngay họ sinh ra để ở bên nhau.

- Chúng ta ra ngoài đi dạo nhé? - Louisa đề nghị.

Garrett chìa tay về phía dãy cửa kiểu Pháp mở ra vườn:

- Tuân lệnh, thưa Công chúa.

Không khí lành lạnh với làn gió biển mát mẻ quạt lên từ dưới triền dốc.

Không kể mấy người lính gác đang canh ở hai bên lối vào vườn thì quanh đây chỉ có chàng và nàng.

- Buổi tối đẹp quá, - Garret nói, ngược mắt ngắm bầu trời đầy sao.

- Phải! - Louisa tán đồng. Tháng Sáu luôn là thời điểm nàng thích nhất, đây là khi thế giới bừng dậy với màu sắc và sinh lực mới. Còn lúc nào thích hơn để gặp hoàng tử trong mộng, gặp người bạn lòng của nàng?

- Ông cho tôi biết chút gì đó về mình đi, ông Sutherland.

Garrett quay lại nàng, mỉm cười:

- Công chúa muốn biết điều gì?

Bất kỳ điều gì. Tất cả mọi điều.

- Ông đang sống trên đảo Thomas chứ?

- Tôi vẫn sống ở đây từ khi ra đời. Tôi lớn lên ngoài rìa ngôi làng Varie, phía bên kia đảo.

Ngôi làng chàng nhắc đến nghe không hợp lý chút nào. Chắc chắn không phải là nơi sản sinh ra một gia đình cự phú. Nhưng chàng xuất thân ở đâu không quan trọng, chỉ cần biết chàng đang ở đây với nàng.

- Cha mẹ ông làm nghề gì?

- Cha tôi là nông dân, mẹ tôi là thợ máy. Bây giờ họ không làm việc nữa, và đang sống ở Anh với gia đình em tôi.

Thật khó tin một doanh nhân giàu có và sắc sảo như Garrett lại trưởng thành trong hoàn cảnh cơ hàn như vậy. Rõ ràng là chàng đã nỗ lực rất hiệu quả.

- Ông có đồng anh chị em không? - Louisa hỏi.

- Bốn anh em trai.

- Ông là thứ mấy?

- Tôi là anh cả.

Nàng ước, dù chỉ một hay hai ngày, được biết cảm giác làm người lớn nhất trong gia đình. Không bị cưng nựng và đối xử như một đứa trẻ. Là người mà ai cũng đến để nghe lời khuyên và chỉ dẫn.

Một luồng gió lạnh từ dưới dốc quạt lên, Louisa rung mình, chà xát hai cánh tay trần để tạo hơi ấm. Cảm trở vào trong kéo lại cảm lạnh, đặc biệt với tình trạng hiện tại của cha thì sức khỏe của cả nhà là điều tối quan trọng, nhưng nàng cứ thích được ở bên Garrett.

- Công chúa lạnh rồi - chàng nhận xét.

- Hơi hơi - Louisa thừa nhận, chắc hẳn chàng sẽ gợi ý họ quay trở vào, nhưng thay vì thế chàng tuột chiếc áo vét đuôi dài của mình và choàng nó lên vai nàng, bao bọc nàng trong hơi ấm dễ chịu của cơ thể chàng và mùi hương sang trọng của nước hoa Cologne. Song điều nàng tha thiết, điều nàng mong ngóng là chàng kéo nàng vào vòng tay và hôn nàng kia. Nàng hình dung môi chàng dày cứng nhưng thanh nhã, miệng chàng ngọt ngào. Có Chúa biết, từ thuở dậy thì nàng đã tưởng tượng ra một nụ hôn hoàn hảo, tưởng tượng đến hàng triệu lần, nhưng chưa người đàn ông nào đạt tới mức nàng hi vọng. Garrett thì có, nàng chắc chắn thế và nàng cần thực chứng, cho dù lại phải chủ động bắt đầu.

Louisa đang tính toán xem nên làm thế nào thì có bóng người xuất hiện ở phía dãy cửa. Nàng ngoái lại và nhận ra người đang nghiêm nghị quan sát họ là ông anh cả, Chris.

- Ông Sutherland - anh nói - Thật vui mừng vì cuối cùng ông cũng chấp nhận lời mời mà đến tham dự với chúng tôi.

Garrett nghiêng đầu đáp:

- Vâng, thưa Ngài.

Chris bước tới bắt tay chàng, nhưng trong giọng anh vừa rồi có một thoáng căng thẳng. Phải chăng anh không ưa Garrett? Nghi ngại chàng? Hay anh chỉ xử sự thận trọng như thường lệ?

- Vậy là ông cũng đã gặp Công chúa - Chris nói.

- Nàng đáng yêu lắm - Garrett nói - Mặc dù tôi sợ rằng mình đã độc chiếm quá nhiều thời gian của nàng.

Chris bắn cho Louisa một tia nhìn sắc lẹm:

- Công chúa phải thực hiện nhiệm vụ của chủ nhà.

Là một công chúa, nghĩa vụ của Louisa là phải tiếp tất cả các vị khách, nhất là khi cha mẹ vắng mặt, và nhiệm vụ là nhiệm vụ.

Còn Garrett thì đành để lần khác và nơi khác vậy. Nhất định thế.

- Xin anh cho em thêm một lúc, - nàng đề nghị Chris.

Chris miễn cưỡng gật đầu và tạm biệt Sutherland trước khi rời khỏi:

- Chúc ông vui về!

Louisa mỉm cười áy náy:

- Xin lỗi nếu anh tôi có hơi thô bạo. Anh ấy cứ muốn bảo bọc tôi. Cả nhà tôi đều thế.

Garrett mỉm cười thông cảm:

- Tôi mà có một cô em đáng yêu thế này thì tôi cũng phải hành động như vậy thôi.

- Chắc tôi phải trở vào trong và gặp gỡ các vị khách khác đây.

Ánh mắt Garrett cho thấy chàng cũng thất vọng y như nàng:

- Tôi hiểu, thưa Công chúa.

Louisa tuột chiếc áo vét xuống và đưa trả cho chàng:

- Không biết ông có vui lòng tới dùng bữa tối ở lâu đài không?

Một nụ cười lướt ngang khuôn miệng đẹp đẽ:

- Rất vui lòng.

- Thứ Sáu tới ông có thời gian không?

- Dù là không, tôi cũng sẽ thay đổi kế hoạch cho có.

- Chúng tôi ăn tối vào lúc bảy giờ đúng, nhưng ông có thể tới sớm hơn một chút. Xem nào, sáu giờ rưỡi nhé?

- Tôi sẽ đến, - Garrett cầm lấy tay nàng, lướt thêm một nụ hôn thanh lịch lên làn da trần - Chúc ngủ ngon, Công chúa!

Chàng cười với nàng, rồi quay mình rảo bước vào trong. Nàng nhìn theo cho tới khi bóng chàng nhòa vào đám đông, biết rằng sáu ngày tới, cho đến khi được gặp lại chàng, được nhìn vào đôi mắt sẫm màu và thăm sâu đầy mê hoặc ấy lần nữa, sẽ là quãng thời gian dài nhất đời nàng.

Chương 2

Garrett uống sâm- panh và bước đi ven phòng khiêu vũ mắt không rời mục tiêu chinh phục mới. Mọi việc đang diễn ra chính xác như kế hoạch.

- Thật là một màn trình diễn hay ho - ai đó đằng sau cất tiếng. Garrett ngoái lại và trông thấy Weston Banes, người bạn thân và quản lý của chàng, đang mỉm cười khiêu khích.

Garrett tỏ ra vô tội:

- Ai bảo đây là trình diễn nào?

Wes ném cho chàng một cái nhìn biết- tổng. Anh đã làm việc với Garrett mười năm nay, kể từ khi mua mảnh đất đầu tiên. Anh hiểu rõ hơn ai hết rằng Garrett không bao giờ tới dự vũ hội mà không có một động cơ sâu xa.

- Tớ gặp thách thức rồi - Garrett nói.

Wes chưng hửng:

- Chưa hiểu ý cậu.

- Mọi mảnh đất thương mại tớ đang làm chủ đều nằm ngoài sở hữu hoàng gia, vì thế vẫn còn một việc nữa tớ phải làm.

- Là việc gì?

- Năm quyền điều khiển cả đất đai của hoàng gia nữa.

Một nụ cười chậm chạp hình thành trên mặt Wes.

Và cách duy nhất thực hiện điều đó là gia nhập hoàng tộc thông qua con đường hôn nhân.

- Đúng vậy!

Carrett có hai lựa chọn. Một là Công chúa Anne, người mà chàng thường nghe nói là khá đáo đả, hai là Công chúa Louisa, em gái sinh đôi của Anne, hiền lành, ngây thơ và cả tin, thậm chí khờ khạo. Song cứ xét cách nàng

nhìn chàng và sự đáp ứng của nàng khi chàng chạm vào, chàng ngỡ rằng có khi nàng không hiền lành và ngây thơ như thiên hạ đồn đại lâu nay.

Wes lắc đầu:

- Dù biết tính cậu rồi, vẫn không nghĩ cậu tàn nhẫn đến mức ấy. Một bước đệm cho danh vị, tớ đoán thế.

Đây không còn là vấn đề tiền nong. Tiền chàng kiếm đã nhiều hơn mức chàng có thể tiêu. Giờ chàng quan tâm đến quyền lực và kiểm soát. Để chàng cưới Công chúa, trước tiên hoàng gia phải phong cho chàng một tước hiệu - nhiều khả năng là Công tước - như vậy chàng nghiêm nhiên đứng vào thành phần hoàng tộc.

Con trai của một nông dân và một cô thợ may trở thành một trong những người quyền lực nhất đất nước. Ai mà tưởng tượng nổi? Nếu nước bài chàng đi là đúng, như xưa nay vẫn thế, thì một ngày nào đó chàng sẽ nắm quyền điều khiển cả đảo quốc này.

- Bọn mình sẽ nói chuyện cụ thể sau - Garrett bảo bạn - Tớ không quan tâm cậu tiếp nhận sự thật này ra sao, cứ để rồi xem nó ảnh hưởng cả đến cậu như thế nào.

- Đối với một người đàn ông đã thề là sẽ không bao giờ lập gia đình và sinh con đẻ cái thì sự việc này thật lạ - wes làu bàu.

Garrett nhún vai:

- Thi thoảng người ta cũng phải chịu hi sinh.

- Vậy tình hình thế nào rồi?

- Cũng ổn.

- Nếu thật thế, tại sao cậu ở đây, còn cô nàng mãi tận đằng kia?

Garrett cười đắc ý:

- Bởi vì tớ đã đạt được mục đích mà vì nó tớ đến đây tối nay rồi.

- Tớ rất muốn biết mục đích ấy là gì đấy.

Garrett cười vang:

- Đừng có nghĩ xiên nghĩ xẹo. Tớ đang nói về lời mời đến dùng bữa chiều tại lâu đài thôi.

Wes nhướng mày:

- Thật à?

- Sáu giờ ba mươi chiều thứ Sáu tới.

- Bố sư khi! - Wes lắc đầu sửng sốt - Cậu cừ lắm.

Garrett nhún vai:

- Năng khiếu ấy mà. Dân bà không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của tớ. Cứ hỏi vợ cậu xem.

Wes ngoái lại phía Tia, cô vợ anh đã cưới được năm năm nay, lúc này đang đứng với một nhóm phụ nữ thượng lưu gần quầy bar.

- Có lẽ tớ nên can thiệp trước khi cô ấy say bí tỉ để tớ phải vác về.

- Cậu cần cho cô ấy ra ngoài nhiều hơn - Garrett đùa.

- Tớ cũng mong thế- Wes nói. Cho dù gia đình khá giả, Tia vẫn là kiểu người mẹ trẻ cả lo, luôn đinh ninh không ai chăm sóc con mình tốt như chính bố mẹ chúng, nhưng Wes rất bận rộn, mọi sự thành ra lại phó thác cho Tia nên cô không thể ra ngoài thường xuyên được. Kỳ thực đây là dịp giao tế đầu tiên hai vợ chồng tham dự trong ba tháng nay, kể từ hồi bé Will ra đời.

- Cậu lại đây với tớ không? - Wes hỏi, ra dấu về phía cô vợ.

Garrett nhìn công chúa thêm lần nữa. Louisa đang say sưa trò chuyện với một nhóm thống đốc bang.

Garrett gật đầu và theo Wes lại chỗ quầy bar. Chàng đã vạch ra một kế hoạch thích hợp cho trò chơi, gồm những điều sẽ nói và không nói với nàng khi họ chia sẻ nụ hôn đầu tiên. Phương pháp áp dụng cho người đàn bà như nàng là phải tiến hành từ từ. Chàng chắc rằng chẳng mất mấy thời gian, có lẽ ngày thứ Sáu tới, chàng sẽ khiến được nàng làm mọi điều chàng muốn.

Louisa đã đứng.

Tuần dài tới mức tưởng chừng không đến nổi thứ Sáu. Và khi thứ Sáu cuối cùng cũng chịu tới, thì một ngày bỗng dài như thể hàng tuần. Đúng sáu giờ ba mươi phút, khi Louisa bắt đầu nghĩ rằng nàng không thể chờ đợi thêm một giây một khắc nào nữa, thì một chiếc xe thể thao mui trần đen bóng đỗ xịch trước thềm lâu đài và Garrett Sutherland bước xuống.

Nàng trông thấy chàng từ phòng sách, ngạc nhiên là người như chàng mà lại không có tài xế, và tự hỏi một người đàn ông cao lớn thế kia làm sao ngồi vừa trong chiếc xe bé xiu nhường ấy. Có lẽ một ngày nào đó chàng sẽ đưa nàng đi dạo vài vòng với nó, tất nhiên là cùng các vệ sĩ của nàng theo sát đằng sau, bởi vì không một thành viên hoàng gia nào được phép rời lâu đài mà không có người tùy giá. Đặc biệt là kể từ những mối đe dọa bắt đầu hồi cuối mùa hè năm ngoái.

Nấp sau tấm màn gió, Louisa lén quan sát Garrett bước vào cửa. Trông chàng đẹp đẽ và nổi bật trong bộ đồ ghi sẫm kẻ sọc nhỏ. Và quá cao. Nàng hầu như đã quên là chàng cao lớn đến thế.

Ông anh Chris không vui vẻ lắm về mẫu thông báo ngăn ngừa của nàng sáng hôm đó rằng nàng đã mời Garrett tới dùng bữa chiều. Louisa sợ rằng nếu nói với anh sớm hơn, cả gia đình sẽ thích thú trêu chọc và quấy phá nàng suốt cả tuần.

Như lệ thường, mọi người liền chuẩn bị để tận dụng cơ hội chỉ trích của họ trong tối nay. Chris cố nhiên sẽ chất vấn về động cơ của Garrett, như thể không người đàn ông nào quan tâm đến Louisa vì những lý do khác hơn tiền bạc và địa vị của nàng. Arron vặn vẹo về sự chênh lệch tuổi tác giữa hai bên những mười tuổi, đúng như Louisa đoán. Anne, tỏ ra đặc biệt kỳ quặc kể từ hôm vũ hội, cảnh cáo cô em rằng một người như Garrett Sutherland thuộc một hạng khác hẳn nàng và chỉ quan tâm đến một thứ thôi.

Louisa rất muốn hỏi làm sao Anne biết khi mà cô thậm chí còn chưa quen Garrett. Ngay cả cha mẹ Louisa, tuy gần đây rất tin tưởng vào đánh giá của

Chris, cũng đã đưa ra sẵn các ý kiến của riêng họ. Louisa ước sao mọi người cứ toàn tâm toàn ý lo việc của họ cho nàng nhờ, dẫu chỉ một lần này thôi.

Khi Chris cưới con gái ngoài giá thú của một vị vua, cả nhà buộc phải mỉm cười và tán thành vì lợi ích của đất nước. Khi Aaron thông báo anh sẽ kết hôn với một nhà khoa học người Mỹ, vốn mồ côi và không có lấy nửa giọt máu quý tộc trong người, cũng chẳng ai ho he lấy một câu. Thế thì có gì to tát khi Louisa hẹn hò với một doanh nhân giàu sang và thành đạt?

Tuần qua nàng đã điều tra về Garrett, thuần túy vì tò mò, tuy chỉ thu thập được chút ít thông tin, nhưng cũng không có thông tin nào thuộc loại đáng ngại.

Louisa chắc chắn rằng sau thông báo của nàng hồi sáng, Chris đã ra lệnh cho trưởng ban an ninh Randall Jenkins đào bới mọi thông tin có thể về Garrett.

Louisa không lo lắng gì cả. Nàng có năng lực xuất sắc trong việc phán đoán tính cách, và bản năng mách bảo nàng rằng chàng là một người tốt.

Chuông reo. Louisa hấp tấp chạy tới sofa để đợi trong khi viên tổng quản Geoffrey đưa Garrett vào. Nàng công chúa ngồi ghé mép đệm, đưa tay vuốt phẳng nếp nhăn trên chiếc áo dài hồng nhạt không tay, tim nàng đập mạnh đến nỗi tưởng chừng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong những trường hợp thông thường, Louisa sẽ mặc loại y phục trang nghiêm hơn, chẳng hạn một bộ vét, để tiếp khách ăn tối, nhưng đây là lần hẹn hò đầu tiên, và nàng muốn trông mình phải thật tuyệt vời, ấn tượng đầu tiên cần phải thật tích cực.

Hình như phải mất đến một ngàn năm cửa thư viện mới chịu mở ra. Garrett bước vào phòng. Louisa đứng dậy đón chàng.

Từ Garrett toát ra sự tự tin mạnh mẽ. Chàng khác xa đám vương tôn công tử mà người ta giới thiệu cho Louisa trước đây. Bọn họ là những kẻ nặng hơi hám tiền của và dòng dõi, tưởng đâu riêng tên tuổi mình là đủ sức cung

cấp cho họ mọi thứ mà trái tim tham lam và quen được chiều chuộng của họ đòi hỏi.

Louisa và anh chị nàng được nuôi dưỡng trong giàu sang và ưu đãi, nhưng cũng được dạy rằng không nên ỷ lại vào chúng. Đặc biệt từ khi cha họ ốm, họ học được rằng cuộc sống rất mong manh, và gia đình là quan trọng hơn hết thảy.

Có lẽ đó là suy nghĩ không mấy thực tế, nhưng Louisa cảm thấy Garrett cũng có chung quan niệm này.

Trông thấy nàng, môi chàng rạn nụ cười. Chàng cúi đầu nói:

- Thật vui mừng được gặp lại nàng, thưa Công chúa!

- Tôi lấy làm mừng là ông đến được - Louisa trả lời, tuy nàng chưa bao giờ may mắn nghĩ ngờ rằng Garrett sẽ không đến. Cảm xúc giữa họ trên sàn khiêu vũ thật kỳ diệu, nàng tin chắc họ được số mệnh sắp xếp ở bên nhau. Ngoài ra, ban sáng trợ lý của chàng cũng đã gọi điện tới để xác nhận.

- Ngài dùng đồ uống gì ạ? - Geoffrey mời.

- Xin cho tôi một ly scotch - Garret đáp, cung cách chàng khiến Louisa rất đẹp lòng. Bởi không có gì làm nàng xem thường hơn là sự thiếu tôn trọng đối với những người giúp việc, nhất là Geoffrey. Ông đã ở với gia đình nàng từ trước khi Louisa ra đời, mọi việc đúng nề đúng nếp đến nay đều nhờ một tay ông thu vén.

- Công chúa dùng vang trắng nhé? - Geoffrey hỏi sang nàng.

Louisa gật đầu:

- Hay lắm, cảm ơn ông.

Nàng chìa tay về phía sofa và nói với Garrett:

- Mời ngồi, mong ông cứ tự nhiên!

Garret yên vị trên chiếc đệm, trông hoàn toàn thoải mái, y như thể ngày nào chàng cũng dùng bữa với hoàng gia, nhưng Louisa biết buổi vũ hội từ thiện là lần đầu tiên chàng đến hoàng cung tham dự một sự kiện xã hội. Nàng

ngồi ở đầu ghế còn lại, gần như rùng mình vì phấn khích. Mang đồ uống ra xong, Geoffrey cáo lui để hai người được ở riêng với nhau. Không ông anh bà chị nào săm soi, và không vệ sĩ nào giám sát nhất cử nhất động của họ cả.

- Tôi rất mong cha mẹ tôi gặp ông, nhưng thật không may là hai người sẽ không dự bữa tối nay.

- Nhà vua khó ở ư? - Garrett hỏi, có vẻ lo lắng.

- Cha tôi sắp phải làm một loạt xét nghiệm và cần ở trong tình trạng tốt nhất.

Càng ít tiếp xúc thì càng ít bị nhiễm khuẩn. Hệ thống miễn dịch của người phải dành để đối phó với cái máy co bóp tim rồi.

- Lần khác vậy, - Garrett nói.

Phải chăng chàng ngụ ý muốn gặp lại nàng lần nữa? Nàng khẳng định thế.

Đây là số mệnh mà. Thật tuyệt vời khi được nghe các ý nghĩ bật ra thành lời, biết được chàng đang nghĩ suy gì.

- Tôi xin báo trước để ông chuẩn bị, rằng tối nay sẽ giống vành móng ngựa của toà án dị giáo hơn là bữa ăn bình thường đấy - nàng nói.

Garrett mỉm cười:

- Sẵn lòng thôi. Tôi đâu có gì để giấu giếm.

- Tôi đã lên mạng để tìm hiểu về ông - công chúa thú nhận.

Sự thật thà của nàng khiến chàng ngạc nhiên:

- Cô đã?

- Hồi đầu tuần, nhưng tôi chẳng tìm được gì nhiều nhận.

- Chẳng có bao năm mà tìm. Tôi là người đơn giản, công chúa ạ. Vài người thậm chí còn chê rằng ... tẻ nhạt.

Louisa không tán thành chút nào. Mọi điểm ở Garrett đều thu hút nàng.

Chàng bí ẩn và nghiêm nghị, nhưng nụ cười chàng ấm áp và gọi mời. Nàng thích nụ cười chàng, với đuôi mắt hơi nheo lại và một lúm đồng tiền hằn nhẹ má trái.

Louisa định nói chẳng bao giờ nàng cho rằng chàng là người tẻ nhạt, nhưng chưa kịp mở lời thì các anh chị nàng đã lố nhố xuất hiện ở cửa vào. Tất cả bọn họ. Chết tiệt! Không đúng lúc chút nào. Chúa cấm họ để nàng dành một chút thời gian riêng tư cho người đàn ông nàng định cưới thì phải.

Khi mọi người dồn vào đầy cả phòng, Garrett đứng dậy, còn Louisa tiến ra để giới thiệu:

- Garrett, chắc ông đã biết các anh tôi rồi:

Hoàng tử Christian và Hoàng tử Aaron.

Hân hạnh được gặp lại các vị - Garrett cúi đầu, tiếp nhận những cái bắt tay cứng rắn và thô bạo của họ. Rất thực dụng, nhưng ngụ ý sở hữu, những cái bắt tay ấy là thông báo thầm lặng cho biết chàng đang được đánh giá cẩn thận.

- Đây là chị dâu tôi! Công nương Melissa - Louisa nói.

- Gọi tôi là Melissa thôi! - người thiếu phụ thêm vào bằng một giọng miền nam hơi ê a cho thấy cô từng được nuôi dạy ở Mỹ. Cô lắc lắc tay Garrett rất mạnh mẽ và có chủ đích. Tuy là một phụ nữ miền nam nhưng ở cô chẳng có vẻ gì e lệ hay ảo lá - Thật vui vì cuối cùng cũng được gặp ông, ông Sutherland. Tôi đã nghe đủ chuyện về ông đấy.

- Xin gọi tôi là Garrett thôi - Garrett đáp lễ - Tôi thấy rằng cô đang đợi ngày khai hoa nở nhụy. Chúc mừng cô!

- Trông lộ liễu quá rồi nhỉ! - Melissa đùa, đặt một bàn tay lên cái bụng căng tròn của mình.

- Tôi thấy là cũng sắp thôi.

- Người ta cứ thích tôi mang thai trong ba mươi, sáu tuần, để bọn trẻ có đủ thời gian nở phổi. Sinh non thì sẽ gây ra đủ thứ lằng nhằng, nhưng tôi gần

như không tưởng tượng được phải chịu đựng thêm một tháng thế này nữa. Tôi trông y hệt con voi.

- Tôi lại tin rằng không có hình ảnh nào đẹp đẽ hơn một người mẹ trong những ngày đợi đứa con sắp chào đời - Garrett nói với giọng chân thành.

Melissa cười toét miệng, Louisa hiểu rằng Garrett đã giành được thiện cảm của cô. Arron tiến lại giới thiệu:

- Đây là vợ tôi! Công nương Olivia.

Liv bẽn lẽn mỉm cười, vẫn còn lạ lẫm với vai trò của một nhân vật hoàng gia.

Là một nhà nghiên cứu về di truyền thực vật, cô khá dè dặt, khá cẩn trọng và chỉ thích ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu về AND cây cối hơn là giao tiếp với mọi người. Nhưng cô vẫn bắt tay Garrett:

- Hân hạnh được gặp ông.

Anne không đợi được giới thiệu, đã bước lên trước và cất tiếng:

- Tôi là Anne.

Cô chìa tay ra, bắt tay Garrett mạnh tới nỗi Louisa tưởng đâu chị mình định thách đấu vật. Chị ấy có vấn đề gì vậy nhỉ?

Nếu Anne đang trông đợi một phản ứng tiêu cực từ màn làm quen đầy khiêu khích của mình, thì cô hẳn phải thất vọng.

- Hân hạnh được gặp cô, thưa Công chúa! - Garrett mỉm cười, duyên dáng và lịch sự, Louisa gần như cười to vì tự hào. Tình huống hết sức căng thẳng và thiếu tự nhiên, nhưng chàng đã xử lý dễ dàng.

- Thú thật tôi rất ngạc nhiên khi hồi sáng Louisa báo cho cả nhà biết rằng ông sẽ đến dùng bữa chiều cùng chúng tôi, - Chris nói, và Louisa muốn thui cho anh một quả. Garrett ắt hẳn tự hỏi vì sao nàng đợi đến mãi sáng nay mới báo cho gia đình biết. Nàng không muốn chàng hiểu lầm, không muốn chàng cho rằng nàng xấu hổ vì chàng hay không còn chắc chắn lắm về lời mời của mình.

Thay vì tỏ ra bị sỉ nhục, Garrett nhìn dáng điệu nàng và mỉm cười âu yếm, làm lúm đồng tiền hằn sâu xuống má.

- Tôi cũng ngạc nhiên vô cùng khi công chúa mời - Mắt chàng gắn chặt vào Louisa với ánh nhìn nồng nàn và mơn trớn tới mức nàng hầu như tan chảy - Tôi không thể tin mình may mắn đến độ thu hút được sự chú ý của người phụ nữ đẹp nhất vũ hội.

Lời lẽ chân thành và sự ngưỡng mộ rành rành trong mắt Garrett sưởi ấm lòng nàng. Quả tình chàng đã biểu lộ rất cởi mở về cảm xúc của mình đối với nàng, lại còn ngay trước mặt gia đình nàng, khiến nàng chỉ chực quàng tay lên cổ chàng và hôn chàng. Nhưng ai lại muốn một đồng khán giả chứng kiến nụ hôn đầu tiên của họ kia chứ?

Geoffrey xuất hiện ở cửa vào và thông báo:

- Bữa chiều đã sẵn sàng.

Melissa chìa tay cho Chris:

- Mình đi nào!

- Em cứ đi trước đi! Anh muốn có vài lời riêng tư với vị khách của chúng ta.

Tim Louisa gần như ngừng đập. Tại sao Chris muốn gặp riêng Garrett? Nàng cầu cho anh mình đừng nói gì gây khó dễ cho Garret hay dọa nạt chàng. Nhưng nếu nàng can thiệp, mọi việc có lẽ sẽ tồi tệ hơn.

Thấy Melissa còn nấn ná, Chris nói thêm:

- Rất nhanh thôi?

Louisa nhìn Garrett với vẻ hối lỗi, nhưng chàng chỉ mỉm cười, dáng điệu ung dung, trong lúc ấy Melissa dẫn mọi người rời khỏi thư viện.

May thay, Carrett không cho rằng theo đuổi một công chúa là quá phiền phức, và cũng không để buổi hẹn hò đầu tiên của họ kết thúc trước khi nó có cơ hội bắt đầu.

Chương 3

Mọi người bước đi, riêng Melissa thì là lê đi, khỏi phòng, để lại Garrett và Hoàng tử Christian. Mở màn đây, Carrett nghĩ và tự hỏi nếu chàng là con nhà dòng dõi thì hoàng tử có thấy cuộc trao đổi này là cần thiết không.

Chà, cũng chẳng bao lâu nữa Garrett sẽ có một tước hiệu, mang lại cho chàng mọi sự tôn trọng mà chàng tìm kiếm. Mặc dù thời gian không thành vấn đề, chàng vẫn muốn đẩy nhanh đến lúc đỉnh ước. Càng mau thành hôn và ổn định, thì chàng càng sớm được nghỉ ngơi và bắt đầu tận hưởng thành quả lao động của mình.

- Lễ thường thì chính nhà vua sẽ trao đổi với ông - Chris bắt đầu.

Nhưng ngài ngụ không khỏe, vì thế Garrett mới bị mắc kẹt với vị Thái tử này. Chàng chưa xác định được như thế là hay hay dở.

- Tôi hiểu.

Hoàng tử trở về phía sofa, đợi Garrett an toạ rồi, anh cũng ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện.

Để đề phòng, tôi đã cho tiến hành kiểm tra toàn diện về ông.

Garrett đã lường trước, và như chàng từng nói với công chúa Louisa, chàng không có gì phải giấu giếm.

- Họ có bối ra điều gì thú vị không?

- Thực tình thì không tìm được thông tin gì nhiều nhận. Mặc dù ông áp dụng nguyên tắc bàn tay sắt trong công việc kinh doanh, nhưng ông luôn tuân thủ pháp luật, đạo đức, và có vẻ là một ông chủ công bằng. Ông đã quyên góp một phần trong doanh thu của mình cho những công việc từ thiện giàu ý nghĩa - phần lớn là liên quan đến giáo dục đào tạo cho đối tượng khó khăn - và ông không dính dáng nhiều đến các phương diện luật pháp, nhiều nhất chỉ tới mức một cái vé đỗ xe.

- Ngài có vẻ ngạc nhiên thì phải.

- Tôi vẫn nghĩ rằng một người hay lảng tránh xã hội thì phải che giấu điều gì đó.
- Chắc chắn là tôi không cố ý lảng tránh - Garrett giải thích - Đơn giản là tôi muốn sống một cuộc sống ít phức tạp. Công việc là đam mê của tôi.
- Quả có thể. Thành tựu của ông rất ấn tượng.
- Đa tạ Ngài.

Hoàng tử ngừng lại chốc lát, như thể miễn cưỡng với những điều sắp nói:

- Trong khi chưa thấy lý do cụ thể nào để lo lắng, tôi vẫn bắt buộc phải hỏi, nhân danh Nhà vua, ông có dự tính gì với Công chúa Louisa?

Garrett cảm thấy khá kỳ quặc khi Louisa, ở vào cái tuổi hai mươi bảy, vẫn chưa được phép tự quyết định mình muốn giao thiệp với ai.

- Công chúa mời tôi đến dùng bữa chiều, và tôi nhận lời - Garrett nói.

Câu trả lời giản dị đến mức khiến hoàng tử ngạc nhiên:

- Chỉ thế thôi à?
- Tôi phải thú nhận rằng em gái của Ngài rất quyến rũ.
- Louisa khá ... đặc biệt.

Chris nói như thế đó là một trở ngại, và Garrett cảm thấy cái sự hăng hái người ta dành cho việc bảo vệ Louisa có phần quái gở. Cũng hơi quá đáng nữa, bởi chàng mới chỉ vừa quen nàng.

- Tôi chưa từng gặp ai giống Công chúa - chàng nói với Hoàng tử.
- Em tôi có khuynh hướng trở nên nhẹ dạ trước người khác phái. Nhiều kẻ đã từng lợi dụng điều ấy để trục lợi.

Có lẽ nếu gia đình nàng thôi ngay cái kiểu che chở đi Louisa sẽ học được cách để không dễ mắc lừa như thế nữa. Tuy nhiên nhược điểm này tiện lợi cho Garrett, vì thế chàng hầu như không thấy lý do để phàn nàn.

- Tôi đảm bảo rằng, tôi không có gì trừ sự tôn trọng tuyệt đối dành cho Công chúa. Tôi tự hào rằng mình là người đứng đắn. Tôi sẽ không bao giờ

làm bất cứ điều gì để ảnh hưởng đến danh tiết của nàng.

Tôi rất hài lòng được nghe điều đó - Chris nói - nhưng tôi cũng phải trình lại với Nhà vua.

- Tất nhiên rồi, thưa Ngài.

Bóng dáng nụ cười đã phá vỡ không khí căng thẳng.

- Chúng ta quen biết nhau cũng lâu rồi, Garrett ạ.

- Ông cứ gọi tôi là Chris.

Nghe đề nghị đó, Garrett biết chàng gần như đã tới đích. Việc Chris thừa bẩm với cha chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi.

- Tôi rất mong được hiểu thêm về ngài, - Garret nói.

- Tôi cũng vậy, - Chris bỗng ngừng lời vẻ mặt tối sầm - Tuy thế, nếu ông định lợi dụng em tôi, hậu quả sẽ rất đáng buồn đấy.

Sự thực là thái độ kiên định của Garrett đã gây ấn tượng cho Chris. Tuy vậy Garret vẫn phải rất thận trọng khi tìm hiểu Louisa. Chris nhóm dậy nói:

- Chúng ta vào với mọi người thôi!

Garrett đứng lên, theo hoàng tử tới phòng ăn. Món đầu tiên mới được dọn ra.

Khi hai người bước vào phòng, Louisa đứng lên khỏi chỗ ngồi và chỉ cho Garrett chiếc ghế trống bên cạnh nàng.

Khi đã an toạ, nàng ghé vào gần chàng và thì thầm:

- Tôi rất xin lỗi vì hành động của anh tôi. Mong rằng anh ấy không gây khó dễ cho anh.

Garrett mỉm cười trấn an:

- Không có gì khó dễ cả!

Những tưởng khó khăn lớn nhất đã vượt qua, ngờ đâu mọi sự mới chỉ bắt đầu. Garrett vừa nếm thử món súp thì Anne đã nhảy vào vai thắm vấn trong bữa ăn.

- Tôi được biết cha ông là nông dân - cô nói, giọng tỏ rõ rằng xuất thân hèn mọn khiến vì thế chàng thấp kém hẳn đi.

Garrett biết trước sau gì người ta cũng đả động đến gốc gác khiêm tốn của mình, nhưng chàng không xấu hổ về quá khứ, thay vào đó chàng tự hào vì những thành quả đạt được. Tuy thế chàng vẫn chịu không lý giải nổi tại sao cha mẹ mình không phấn đấu cho đời họ tốt đẹp hơn. Tại sao họ lại an phận với một cuộc sống chỉ trên mức khánh kiệt trong khi họ có thể gây dựng được nhiều hơn cho các con trai và cho chính mình.

- Cả đời cha tôi làm nghề nông - Garrett đáp - Lớn lên một cái là tôi đã làm việc với cha trên đồng ruộng rồi.

- Nhưng ông không theo nghiệp cha mình - Anne nhận xét, lời lẽ cô đánh thép như cáo buộc. Đúng kiểu giọng cha chàng khi chàng tuyên bố rằng sẽ rời bỏ đồng ruộng để vào đại học.

- Không. Tôi muốn đi học.

- Cha ông cảm thấy thế nào về quyết định đó?

- Anne? - Louisa ngắt lời, rõ ràng là phiền muộn về thái độ của chị mình.

- Gì vậy? - Anne hỏi, vẻ ngây thơ của cô trông giả tạo tới mức chẳng ai tin được là thật. Garrett không hiểu cô ghen với Louisa hay đơn giản chỉ muốn gây khó dễ. Dẫu sao tới lúc này chàng cũng dám đoán chắc một điều là chàng đã chọn đúng mục tiêu. Nếu chọn Anne, chàng sẽ khổ sở cả đời vì bị cật vấn.

- Chị đừng gây chuyện nữa - Louisa nài.

Anne nhún vai:

- Còn cách nào khác để chúng ta tìm hiểu về ông Sutherland không?

- Xin cứ gọi tôi là Garrett - Garrett nói với Anne - Và đây là câu trả lời cho thắc mắc của cô. Cha tôi không bằng lòng chút nào hết. Ông mong chờ tôi tiếp quản nông trại khi ông nghỉ hưu. Tôi lại muốn dùng đời mình vào một việc có ý nghĩa hơn.

- Rõ ràng là ông đã thực hiện được ước muốn, - Chris tham gia câu chuyện. Có lẽ Carrett đã tưởng tượng ra chẳng, nhưng giọng Chris cho thấy anh ấn tượng sâu sắc.

- Tôi học được một điều rằng mình không thể sống bằng cách găng làm vừa lòng người khác - Garrett đưa mắt sang Louisa, nhấn mạnh - Mình phải lắng nghe tiếng trái tim mình.

- Tôi cũng tin điều đó - Olivia nói. Cô nghiêng sang phía chồng và đặt bàn tay lên cánh tay anh - Aaron bắt đầu nhập học lại vào mùa thu này đây. Y khoa dự bị.

- Tôi có được biết - Garrett đáp. Chàng đã chú tâm tìm hiểu mọi thông tin liên quan đến các đối thủ của mình. Việc Aaron rời bỏ công việc kinh doanh của hoàng gia sẽ mở ra một cánh cửa thuận tiện mà chàng cần để len vào.

- Anh ấy sẽ là một bác sĩ tài năng - Olivia cười rạng rỡ, vẻ tự hào. Tuy không xinh đẹp, còn rất trẻ và rất bình dị, nhưng khi cười, trông cô thật xinh ... Garrett còn biết rằng cô là một nhà khoa học xuất sắc. Mùa thu năm ngoái, một thứ bệnh dịch không xác định nổi đã ngấm ngấm đe dọa tất cả mùa màng trên đảo.

Nó gây tác động xấu đến ngành thương mại xuất khẩu, nguồn thu chính của đất nước, và Olivia, được hoàng gia thuê về đã mau chóng tìm ra một biện pháp cứu chữa thân thiện với môi trường sinh thái.

- Tôi nghe nói tài năng của chính công nương đã cứu sống mọi điền chủ trên đất nước chúng ta - Garrett nói - gồm cả tôi trong đó.

Olivia mỉm cười bên lên và đỏ mặt. Xem ra Garrett đã giành được thiện cảm của ba phần tư số phụ nữ hiện diện tại bàn ăn. Anne đang rơi vào thế hạ phong.

Garrett chưa chắc chắn lắm về Chris và Aaron, nhưng nhìn chung cũng có vẻ hứa hẹn. Đến lúc chuyển chủ đề được rồi, và chàng đã chuẩn bị sẵn.

- Tôi được biết cô từng sống khá lâu ở Mỹ - chàng nói với Melissa.

- Tôi sinh ra ở đảo Morgan, nhưng lớn lên ở New Orleans - Melissa đáp.
- Một thành phố đáng yêu - chàng nhận xét.
- Ông đã đến đó rồi à?

Chàng gật đầu:

- Thực ra là vài lần rồi. Vì công việc. Cơn bão Katrina gây ra nhiều hậu quả tai hại quá.
- Phải. Tôi có mở một quỹ quyên góp cho việc tái kiến thiết thành phố.
- Tôi không biết đấy. Tôi rất sẵn lòng đóng góp.

Melissa mỉm cười:

- Thật tử tế. Cảm ơn ông.
- Tuần tới tôi sẽ gửi cho cô một tấm séc.
- Anh từng đi những đâu nữa? - Louisa hỏi, và họ chuyển sang trò chuyện về những chuyến đi nước ngoài, cùng những điểm nghỉ ngơi ưa thích của mọi người.

Garrett ngạc nhiên một cách dễ chịu khi nhận ra rằng, ngoại trừ Anne, tất cả mọi người đều rất thân thiện, và gần như không kênh kiệu như chàng nghĩ. Bầu không khí chẳng khác gì ở nhà hồi chàng còn nhỏ, khi cả gia đình quây quần trong bữa tối. Đến khi món tráng miệng được dọn lên, Garrett nhận ra mình đã thật sự thoải mái.

Louisa ít nói, nhưng thay vào đó nàng dành hầu hết thời gian nhìn chàng, trông như bị thôi miên bởi những lời tuôn ra từ đôi môi chàng.

Dùng bữa xong, Chris rời khỏi bàn và hỏi Garrett:

- Chơi một ván bài thân mật nhé? Tối thứ Sáu nào bọn tôi cũng chơi.

Garrett chưa kịp trả lời, Louisa đã xen vào:

- Bọn em định đi dạo trong vườn.

Sự thực Garrett thích chơi bài hơn là một cuộc tản bộ vô vị, nhưng việc củng cố vị trí của chàng trong trái tim Louisa là ưu tiên số một vào lúc này,

vì vậy chàng đành từ chối ván bài.

- Có lẽ để lần khác vậy, - chàng nói với Chris.

- Cũng được - Chris quay sang Louisa, vẻ nghiêm nghị - Đừng đi xa quá nhé, và anh muốn em trở vào trước khi mặt trời lặn.

- Vâng - Louisa trả lời, giọng bức tức. Garrett không trách nàng. Chàng biết gia đình kiểm soát nàng rất chặt chẽ, nhưng cấm một phụ nữ hai mươi bảy tuổi ra ngoài khi trời xẩm tối thì thật quá sức lỗ bịch.

Louisa khoác tay chàng và mỉm cười:

"Đi được chưa?".

Garrett cảm ơn gia đình nàng về bữa chiều, rồi để Louisa dẫn mình đi suốt lâu đài và ra ngoài qua một khuôn cửa mở ra một vườn hoa tươi tốt trải dài đến hàng mẫu. Tiết trời hôm đó khá ấm áp, nhưng làn hơi lạnh từ dưới biển đã bắt đầu quạt lên.

Hai người đi xuống triền dốc, Louisa níu chặt lấy Garrett như sợ chàng chạy tháo thân trong khi họ đang ở bên nhau vậy.

- Tôi thực lòng xin lỗi về gia đình mình - nàng nói, trông có vẻ hối hận - Như anh chắc đã nhận thấy, họ đối xử với tôi như với trẻ con.

- Mọi người giữ cô hơi ... kỹ.

- Thật nực cười. Họ nghĩ tôi nhẹ dạ cả tin.

Cũng chẳng sai sự thật bao nhiêu, Garrett nhăn nhó nghĩ. Nàng sáng suốt đến mức ngã ngay vào trường hấp dẫn của chàng mà chẳng nghi ngại hay lục vấn.

Tuy thế chàng cũng không định ngược đãi hay chà đạp gì nàng. Louisa sẽ không bao giờ phải chịu đau đớn khi làm vợ chàng.

- Tôi chắc họ có ý tốt thôi - chàng an ủi - Nếu họ chẳng may may quan tâm đến cô thì tệ hơn nhiều ấy chứ!

- Chắc là anh đúng - Louisa thừa nhận - Nhưng từ khi những mối đe dọa bắt đầu thì họ còn ngặt nghèo hơn xưa. Họ nghĩ ai tôi gặp cũng có thể là

gián điệp hay một loại na ná như thế.

- Tôi có đọc vài tin tức liên quan đến lỗ hổng trong công tác an ninh tại bệnh viện mà Hoàng thượng nằm ở Luân Đôn, mà người ta vẫn không phát hiện được dấu hiệu khả nghi nào trên các camera theo dõi.

- Kẻ tấn công tự xưng là Chú Bánh gừng!.

- Thế ư?

- Nghe lạ đúng không? Mọi việc bắt đầu từ một bức điện thư vào mùa hè năm ngoái. Hắn ta đột nhập hệ thống máy tính hoàng gia và gửi tin nhắn đe dọa tất cả mọi người bằng chính tài khoản của họ. Nội dung thư là phiên bản méo mó của những vần thơ đồng dao.

- Thơ đồng dao? - Theo Garrett thì nghe cũng không có gì là ghê rợn cả.

- Bức thư gửi cho tôi viết:

\\\"Anh yêu em, một cái guì và một cái đấu. Một cái guì và một cái đấu, với một sợi dây thòng lọng quanh cổ em. Với một sợi dây Chú giải:

. Nguyên văn là Gingerbread Man, nhân vật chính trong một chuyện cổ tích cùng tên của Mỹ. Chuyện kể một chiếc bánh bích quy gừng hình chú bé trốn ra khỏi hộp bánh để đi phiêu lưu. Lúc ông bà chủ đuổi theo, nó hát:

cứ chạy nhanh mãi vào, các người sẽ không thể nào tóm được ta. Nhưng cuối cùng một chú cáo đã tóm được và chén nó.

thòng lọng quanh cổ em, em sẽ rơi bẹp xuống. Em sẽ rơi bẹp xuống và thiếp ngủ mãi mãi\" - Louisa ngược lên nhìn chàng, cười gượng - Tôi còn nhớ nguyên.

Ngẫm cho kỹ thì cũng khá đáng ngại.

- Của những người khác thì sao?

- Tôi không nhớ rành rọt từng từ, nhưng hình thức chung là tiêu sống.

-Ồ Thảo nào mà cả gia đình họ lo lắng đến thế.

- Thoạt tiên chúng tôi nghĩ đó chỉ là một trò đùa nhả, cho đến khi hấn xoay sở để chui được vào bộ phận an ninh của lầu đài và ra tay. Gia đình tôi nghĩ hấn hư trương thanh thế.

Hèn gì buổi vũ hội vừa rồi diễn ra trong vành đai bảo vệ nghiêm ngặt quá đỗi.

- Có ai bị làm sao không?

- Không, nhưng hấn để lại lời nhắn. Nội dung là Chạy, chạy nữa đi, chạy nhanh hết sức vào. Các người không thể tóm được ta. Ta là Chú Bánh gừng.\'' Nhờ đó mà chúng tôi biết ngoại hiệu của kẻ khủng bố. Về sau không có tin tức gì của hấn nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là hấn dừng tay. Mọi việc trầm lắng trong một thời gian, khi chúng tôi tưởng đâu hấn đã bỏ cuộc thì hấn lại thả những tờ tin nhắn khắp mọi nơi hoặc gửi điện thư bằng một địa chỉ email không thể truy dấu. Hấn còn chuyển một cái lẵng đầy ắp hoa quả thối đến mừng năm mới, sau đó lại tặng hoa cho Melissa và Chris để chúc mừng những đứa con sắp chào đời của họ. Mà mấy tuần sau đó anh chị ấy mới thông báo chính thức về cái thai nhé. Hấn thậm chí cũng biết rằng họ sẽ sinh ba.

- Nghe như thế người trong lầu đài gây ra.

- Chúng tôi cũng nghĩ vậy, nhưng mọi người đã kiểm tra hết rồi.

Trong trường hợp này thì sự bảo vệ của gia đình nàng nghe chừng có ý nghĩa hơn. Garrett chỉ hi vọng sự bảo vệ ấy không cản trở kế hoạch của chàng.

Sẽ khá khó khăn để tán tỉnh một người phụ nữ khi mà cô ta không được phép rời khỏi nhà.

- Chuyện về gia đình tôi thế là đủ rồi - Louisa kết luận và xua đuổi chủ đề đang nói như đuổi muỗi - Gia đình anh thế nào?

- Đơn giản lắm - Garrett đáp, và mau chóng bổ sung - lao động chân tay thôi.

Cha mẹ và các em tôi ưa lối sống ... xoàng xĩnh.

Câu này có nghĩa là không bao gồm chàng.

- Các em anh làm gì?

- Hai đứa cùng điều hành một doanh nghiệp chung ở Anh quốc. Chúng bán các thiết bị nông nghiệp. Em út tôi thuộc dạng lang bạt. Gần đây nhất liên lạc với nó, thì nó đang làm việc trong một trại chăn nuôi gia súc ở Scotland.

- Tôi rất muốn gặp họ - Louisa nói, với một vẻ háo hức đến mức khiến Garrett ngạc nhiên - có lẽ cả nhà anh nên đến thăm lâu đài.

Ngắm lại bản thân vừa phải cố gắng cao độ để gây ấn tượng cho hoàng gia, chàng thấy việc đưa cha mẹ và các em đến không được thông minh cho lắm:

- Tôi không cho đó là ý hay.

Louisa cau mày:

- Anh không xấu hổ vì họ đấy chứ?

Một lần nữa, sự bực tức của nàng lại khiến chàng ngạc nhiên:

- Tôi e rằng ngược lại ấy.

Mắt nàng mở to:

- Họ xấu hổ vì anh?

- Cũng không hẳn là xấu hổ, nhưng chẳng ai ở nhà bằng lòng với con đường tôi đã chọn.

- Sao có thể thế được? Hãy nhìn xem anh đã thành đạt ra sao, gặt hái những gì? Sao họ có thể không tự hào chứ?

Garrett cũng tự đặt câu hỏi ấy cho bản thân tới hàng ngàn lần, nhưng chàng sớm phải bỏ cuộc, không sao hiểu nổi lý lẽ của người thân mình. Chàng không còn quan tâm xem họ nghĩ gì về mình nữa.

- Nói ra phức tạp lắm.

Louisa vỗ nhẹ tay chàng:

- Ô, tôi nghĩ là anh rất tuyệt. Hôm nọ, vừa trông thấy anh, tôi đã biết là anh rất đặc biệt rồi.

Garrett cảm nhận được nàng rất chân thành khi nói câu ấy và một cách lạ lùng chàng ước sao chàng cũng có thể nói như thế về nàng. Chàng chắc chắn rằng Louisa đặc biệt theo cách riêng, biết đâu một ngày nào đó chàng sẽ học được cách tìm ra và thưởng thức sự đặc biệt ấy.

- Nói thật xem nào? - Louisa hỏi - Gia đình tôi có làm anh sợ không?

Qua vẻ mặt nàng. Garrett nhận ra nàng thực sự lo âu. Song chàng là người đàn ông quyết đoán, không hề ngán ngại việc các anh chị nàng muốn ngăn cản chàng đạt được mục đích bằng những câu lục vấn của họ.

Chàng siết tay nàng:

- Hoàn toàn không.

Nụ cười của nàng nhẹ nhõm hẳn:

- Tốt quá, bởi em thực sự thích anh rồi, Garrett!

Garrett chưa gặp một phụ nữ nào lại bày tỏ tình cảm trước, sẵn lòng đưa mình vào thử thách trước như thế. Chàng thích sự thẳng thắn ở nàng cùng lúc điều ấy lại khiến chàng mất tự nhiên. Cha chàng dạy rằng thổ lộ tình cảm khiến đàn ông yếu đuối. Dù rất yêu các con trai ông cũng chưa bao giờ nói ra.

Nhưng bản năng mách bảo Garrett rằng nếu chàng muốn thúc đẩy quan hệ này, chàng sẽ phải học cách cởi mở hơn với cảm xúc của mình. Chí ít cũng nên cố gắng cho đến khi nhận được tước hiệu và lồng được vào tay Louisa chiếc nhẫn cưới, bởi vậy chàng mỉm cười và nói:

- Chúng ta đồng cảm rồi, thưa Công chúa.

Chương 4

Louisa đăm đuối ngắm Garrett, trông hết sức dịu dàng, hồn nhiên, và thuần khiết. Chàng thoáng thấy ăn năn vì đã nói dối nàng.

- Em nghĩ đã đến lúc anh gọi em là Louisa được rồi đấy.

- Ủ, Louisa.

- Chúng mình có thể chuyện trò thẳng thắn hơn không?

- Đã có lúc nào em chưa thẳng thắn đâu?

Má nàng thoáng đỏ và nàng bặm môi:

- Xin lỗi, em có cái thói quen khủng khiếp là luôn nói thẳng thừng mọi suy nghĩ. Điều ấy khiến mọi người phát điên.

- Đừng xin lỗi. Đó là một sự cải cách đáng hoan nghênh. Phần lớn phụ nữ hay vòng vo.

Trừ phi đây là kiểu vòng vo riêng của nàng.

Nhưng lòng chàng thầm bảo bản chất Louisa không mấy may biết đến mảnh khoé.

- Anh nên biết rằng em không tìm kiếm một mối quan hệ tạm bợ. Em muốn có tổ ấm riêng - Louisa dừng bước và ngược nhìn chàng - Em muốn biết là anh có cùng suy nghĩ ấy không, hay anh chỉ đang chơi đùa cho vui?

- Anh ba mươi bảy tuổi rồi, Louisa. Anh nghĩ anh chơi đùa đủ rồi.

- Vậy thì, có một điều nữa em phải nói rõ.

Tại sao chàng bỗng cảm thấy điều nàng sắp nói rõ sẽ khiến chàng không phấn khởi chút nào?

- Bọn mình nên bàn đến con cái.

Hiển nhiên là nàng không hề nhút nhát. Thật lạ Garrett nhận thấy chàng thích điều đó ở nàng.

- Bàn gì về con cái?

- Em muốn có một gia đình đông đúc.

Chàng nheo mắt:

- Đông đến mức nào?

Nàng siết tay chàng chặt hơn, như thể lo sợ nghe xong chàng sẽ bỏ chạy thực mạng:

- Ít nhất sáu đứa. Có lẽ còn hơn.

Trong một thoáng Garrett còn ngỡ nàng đùa, hoặc muốn thử lòng mình, rồi chàng hiểu ra nàng vô cùng nghiêm túc.

Sáu đứa? Chúa ơi, chẳng trách nàng còn độc thân. Ai ở thời buổi này và tuổi tác ấy mà còn muốn lắm con như vậy? Chàng chưa bao giờ cảm thấy ước muốn hoặc nhu cầu phải có một đứa con, nói gì đến nửa tá.

Chuẩn bị cưới một thành viên hoàng gia, chàng biết phải tạo ra cho họ ít nhất một người thừa kế. Thậm chí hai. Nhưng sáu ư?

Dù rất muôn phản đối, nhưng qua vẻ mặt Louisa, Garrett biết đây không phải vấn đề có thể thoả hiệp, nên chàng lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận:

- Anh phải thừa nhận rằng chưa ai nhồi vào đầu anh ý tưởng nào về một gia đình lớn đến vậy, nhưng điều gì cũng có thể cả.

Một nụ cười rạng rỡ và an tâm làm bừng sáng khuôn mặt Louisa, và Garrett lại thấy lòng nhói lên hổ thẹn, nhưng chàng lập tức gạt phăng. Đây là công việc.

Một khi họ cưới rồi, chàng có thể ỷ vào luật pháp để thuyết phục rằng hai con là nhiều lắm rồi, và cuối cùng nàng sẽ phải học cách chung sống với sự thực đó.

Mà biết đâu, sau đứa con đầu tiên hoặc đứa thứ hai, nàng sẽ tự thay đổi ý định cũng nên. Chàng đã chứng kiến cha mẹ đầu tắt mặt tối vật lộn với gánh nặng gia đình. Ai mà muốn chịu đựng cảnh đó cơ chứ?

Louisa nhìn chàng, mặt thoáng nét mơ màng:

- Thật tuyệt nếu anh hôn em, - nàng nói, rồi vội vã thêm - nếu anh muốn.

Ồ chàng muốn chứ. Và muốn nhiều đến mức chính chàng phải ngạc nhiên.

Chàng đã định đến buổi hẹn thứ hai mới hôn nàng, để kéo dài sự nôn nao chờ đợi. Nàng có định đẩy kế hoạch đã sắp đặt cẩn thận của chàng trật khỏi đường ray không đây?

- Em chắc là em muốn thế chứ? - chàng hỏi.

- Gia đình em đối xử với em như với trẻ con, không có nghĩa em là trẻ con thật.

Chẳng có gì là trẻ con ở nàng hết, điều mà nàng đã chứng minh bằng cách không để chàng chủ động tiến tới. Thay vào đó, nàng áp sát, trượt tay ra sau cổ chàng, kéo chàng xuống cho vừa tầm với mình và hôn chàng. Môi nàng mềm nhưng dai dẳng, và nàng có mùi rất tuyệt Tinh tế. Nữ tính.

Garrett định bụng hôn chớp nhoáng thôi, để giữ cho mọi việc không nhanh quá, song chàng cảm thấy chính mình lại bị hút vào gần hơn, như thể bị kéo bởi một sợi dây vô hình móc ở đâu đó sâu trong ngực. Chàng vòng tay quanh nàng, và khi những đầu ngón tay lướt qua tấm lưng trần của nàng, một cảm giác như điện giật châm sâu vào các ngón tay chàng. Louisa hẳn cũng cảm thấy, vì nàng bật rên và xoắn mạnh các ngón tay vào phần tóc sau đầu chàng. Lưỡi nàng, mượt và ẩm, đẩy vào giữa hai bờ môi chàng. Garrett biết chàng phải nếm nàng, và khi nếm thử, chàng thấy nàng ngọt lừ như kẹo.

Hình như mọi việc đang tiến xa quá, nhanh quá, nhưng khi Louisa tiến vào sát hơn, áp hẳn người nàng vào người chàng, Garrett cảm thấy không đủ sức ngăn nàng lại. Chưa bao giờ một hành động đơn giản như nụ hôn đàn bà lại khuấy động chàng mãnh liệt đến thế, mà Louisa có vẻ như đặt cả trái tim, tâm hồn, cả con người nàng vào nụ hôn ấy.

Đối với Garrett, tự kiểm soát là một đức tính, nhưng Louisa dường như biết đích xác là phải ấn vào nút nào để tháo bỏ đức tính ấy của chàng. Ai mà ngờ một thiếu nữ có tiếng hiền lành và ngây thơ lại làm được vậy. Cũng

qua đó, chàng càng củng cố phỏng đoán hôm trước của mình, Louisa không hiền lành như thiên hạ tưởng.

Đôi tay nàng trượt xuống vai Garrett, rồi luồn vào trong áo khoác chàng.

Nàng mò tới ngực chàng qua lần áo sơ mi và đó là cực hạn mà chàng chịu đựng được lúc này. Chàng dứt nụ hôn, ngạt thở và bối rối, trái tim nện thình thình.

Louisa bật ra một hơi thở dài, run rẩy và êm ái, đoạn ngả đầu vào ngực chàng:

- Mình vừa hôn nhau.

Garrett chẳng nói chẳng rằng. Mục đích của chuyến viếng thăm này là chứng minh cho gia đình nàng thấy ý định của chàng hoàn toàn trong sáng, nhưng bây giờ chàng ở đây, gần như hủy hoại nàng công khai, ở một nơi chốn mà ai cũng có thể trông thấy. Nếu có kẻ đang lén lút theo dõi, chàng hi vọng họ đừng quên nhận ra rằng chính nàng chủ động và chàng là người hãm lại.

Louisa dụi mặt vào ngực chàng, hơi thở nóng hổi phả vào chàng qua lần áo sơ mi. Garrett siết nắm tay, kìm giữ để chúng đừng luồn vào tóc nàng, kéo đầu nàng lại và khiến chàng phải hôn nàng lần nữa. Chàng muốn nếm môi nàng, lưỡi nàng, nhắm nháp tai nàng. Chàng muốn sờ tay lên khắp thân thể nàng.

- Có lẽ thật không phải khi nói thế này - Louisa thì thào - nhưng em chỉ muốn nhìn thấy anh trần truồng.

- Trời ạ! Garrett giật lùi và giữ nàng cách mình một sải tay, trước khi chàng làm gì đó ngu ngốc như lôi nàng vào một bụi cây và hùng hục chiếm đoạt nàng.

- Lúc nào em cũng nói toạc mọi suy nghĩ của mình thế à?

- Điều em vừa nói với anh mới chỉ là một phần suy nghĩ của em thôi - Nàng cười tinh quái.

Tất nhiên là chàng sẽ, nhưng không phải lúc này và nơi này.

Anh sẽ vận dụng trí tưởng tượng để đoán thêm phần còn lại - Chàng ngẩng nhìn bầu trời đang tối dần và nói - Muộn rồi. Anh nên đưa em trở vào thôi.

- Để em đi ngủ à - Louisa nói với một tiếng thở dài và nắm tay Garrett, tự nhiên như thể họ đã quen biết hàng năm trời, rồi sóng bước theo con đường mòn dẫn về phía lâu đài.

- Hôm nay anh vui lắm - Garrett nói.

- Em cũng thế. Mặc dù em có cảm giác là em không được như anh mong đợi.

- Đâu có Em kích thích và hấp dẫn hơn anh tưởng tượng nhiều.

Nhìn khoé cười của nàng, Garrett nhận ra câu vừa rồi là câu trung thực nhất trong tất cả những điều chàng nói ra suốt chiều tối nay.

Louisa đứng trong phòng sách nhìn xe Garrett phóng vụt đi, cho tới khi ánh đèn hậu của nó biến mất ở cổng vào.

Nàng thở dài và tựa đầu vào tấm kính lạnh ngắt. Tối nay là một trong những tối tuyệt vời nhất đời nàng. Hôn Garrett thật là mê đắm, dù nàng là người chủ động. Sau đó, khi chàng hôn tạm biệt nàng, nụ hôn chàng đắm say và nóng bỏng tới mức nàng gần như tan thành nước trên tấm thảm lông phương đông.

Chàng chính là người dành cho nàng.

- Hẳn ta đang lợi dụng em.

Louisa xoay phắt lại và thấy Anne đang đứng tựa cửa phòng sách, tay khoanh trước ngực, thái độ rất kỳ cục bắt đầu từ khoảng một tuần nay.

- Tại sao chị nghĩ thế - Louisa hỏi.

- Bởi đó là việc mà loại người như thế sẽ làm. Bọn họ lợi dụng đàn bà chúng ta, phỉnh phờ chúng ta bằng những lời dối trá, rồi quăng bỏ chúng ta như rác rến.

Louisa biết rằng cũng như nàng, Anne chưa bao giờ may mắn với đàn ông, nhưng lý lẽ của cô khắc nghiệt quá.

- Chị ổn chứ, Anne?

- Hẳn sẽ làm em tổn thương.

Louisa lắc đầu:

- Garrett khác mà.

- Làm sao em biết là khác?

- Thế làm sao chị biết là không khác?

Anne thở dài và lắc đầu như thể thương hại cô em khốn khổ cả tin. Louisa rất buồn, nhưng nàng biết tấn công nàng là cách tiêu khiển của Anne khi cô giận dữ. Mặc dù nàng cũng mệt mỏi khi cứ phải làm cái bao cát cho chị mình.

- Em đủ sức chăm sóc bản thân - Louisa nói gọn.

Anne nhún vai, ra ý không quan tâm dù thế nào chẳng nữa. Lẽ ra từ đầu cô cứ mặc kệ Louisa cho xong, còn bây giờ cô sẽ không nói bất kỳ điều gì khác nữa.

- Đừng than thở là chị đã không cảnh báo em.

- Có chuyện gì xảy ra với chị vậy? - Louisa hỏi, và chợt nhận thấy một nỗi đau đớn thoáng qua nét mặt Anne, nhưng chị nàng mau chóng che giấu nó bằng một cái nhìn bực bội.

- Chị nói như thế chỉ vì chị không ưa Garrett. Có điều gì với chị được chứ?

- Chị có thể tâm sự với em mà, Anne. Em muốn giúp chị.

- Em mới là người cần giúp đỡ đấy, nếu em nghĩ rằng gã đàn ông đó rung động trước em - Với một cái lắc đầu thăm não, Anne xoay người bỏ đi. Chị nàng hiển nhiên là đang đau khổ, Louisa rất buồn vì điều đó nhưng nàng ước gì Anne đừng bắt nàng phải đau khổ theo. Tại sao Anne không thể đơn giản là mừng cho nàng một lần?

Có lẽ Anne ghen. Có lẽ Anne muốn Garrett cho chính bản thân. Hoặc có lẽ như Louisa, Anne muốn ai đó yêu mình, nhìn nhận mình thực sự vì con người mình. Mặc dù đôi khi Anne khá là phiền nhiễu, nhưng sâu thẳm trong cô vẫn có những tình cảm ấm áp, ngọt ngào, và lòng trung thành tuyệt đối dành cho những người mà cô thương yêu.

- Chị cũng sẽ gặp được ai đó thôi - Louisa thì thầm với ngưỡng cửa trống, tin tưởng điều ấy sẽ trở thành sự thực. Mặc dù Anne hơi bi quan và đôi khi lập dị, cũng sẽ có một người đàn ông biết thưởng thức những đức tính và khoan dung với những lỗi lầm của cô. Người đó sẽ yêu Anne vì chính bản thân cô, cũng như cách Garrett yêu Louisa vậy.

Nàng bắt đầu bước ra cửa, vốn dĩ định gọi Muffin, con chó sư tử của nàng - nó đã phải ở với người huấn luyện suốt buổi chiều - và tâm sự với nó về một ngày vừa qua, nhưng lòng vẫn lo cho Anne, nên nàng lại chạy vào phòng giải lao gặp Chris.

- Chơi xong bài rồi à? - nàng hỏi. Thông thường họ sẽ chơi đến quá mười một giờ. Louisa không chơi bài, trừ các kiểu chơi hai người hoặc một người, nhưng thi thoảng nàng cũng thích ngồi xem các anh chị chơi.

- Melissa mệt và Liv muôn về phòng thí nghiệm. Cô ấy đang bận với một dự án nghiên cứu mới. Chắc buổi tối của em thành công hả?

Louisa mỉm cười gật đầu.

- Em có rồi không?

- Thực ra em đang trên đường đến chỗ Muftin.

Chris sầm mặt:

- Chắc em đã biết con quái của em làm trò gì với mấy cái gối trên sofa thu viện. Bông nhồi bay lung tung cả.

Louisa co rúm:

- Vâng. Em xin lỗi.

- Hôm kia nó xử đôi giày của Aaron.

- Em biết. Em đã nghĩ ý mua đèn.
- Nó là một hiểm họa.
- Nó chỉ muốn được chú ý thôi mà.
- Nhưng nó sẽ chỉ đạt được một cái nhà riêng biệt lập trong vườn.

Dù Chris có nghiêm túc, án phạt của anh vẫn không hiệu quả, vì mỗi lần Muffin được tung ra ngoài, thoát mọi sự quản thúc, nó toàn nhảy cẫng lên vui sướng.

- Em sẽ canh chừng nó - Louisa hứa - Anh có chuyện gì định nói à?

Nàng phân vân liệu đây có phải là một cuộc trao đổi vui vẻ không. Nhưng nàng chắc chắn nó ít nhiều liên quan đến Garrett.

Louisa ngồi xuống sofa, còn Chris đi làm cho mình một ly nước. Vì sắp tiếp quản ngai vàng, Chris luôn là người có trách nhiệm và tháo vát nhất nhà. Anh nghiêm túc thực hiện các nghĩa vụ dù chúng bất tiện với bản thân mình. Louisa rất ngạc nhiên và thấy ấn tượng về anh trai. Từ khi phải thế chỗ cha họ vì ông ốm, Chris đã tiếp quản các trách nhiệm và đảm đương vị trí của ông một cách suôn sẻ. Louisa không nghi ngờ rằng nếu chẳng may lạy trời, cha họ không hồi phục được, Chris cũng sẽ là một vị minh quân.

Nhưng nàng tuyệt đối tin rằng cha họ sẽ khoẻ khoắn trở lại. Đơn giản là ông phải bình an.

- Anh muốn em biết - Chris nói, lưng quay lại phía em gái - Anh không hài lòng với việc em để đến tận sáng nay mới thông báo rằng em đã mời Garrett đến ăn chiều.

Vậy là Chris gọi nàng vào đây để rầy la. Hay lắm!

- Anh trách em thật đấy à? Em mà nói sớm hơn thì các anh chị liệu có để em yên thân suốt tuần qua không?

Chris quay về phía nàng, hớp một ngụm, và nói:

- Em có thể đã đặt gia đình vào một tình huống nguy hiểm.

Louisa đảo mắt:

- Anh nói như thế anh không hề quen biết Garrett bao nhiêu năm qua vậy.

Nãy anh ấy nguy hiểm, em chắc chúng ta đã biết điều đó từ lâu rồi.

- Em vẫn phải tuân theo các quy tắc. Mỗi người cần chịu đựng một chút, Louisa ạ.

Cứ làm như nàng không biết điều đó ấy. Nếu họ dừng đối xử với nàng như với trẻ con, nàng đã vui vẻ hợp tác. Đây là lỗi của các anh chị nhiều hơn là của nàng. Họ đã lèo lái nàng thành ra như thế. Thi thoảng nàng phát mệt vì làm một công chúa dễ bảo rồi.

- Em đoán Garrett đã được kiểm tra - nàng đoán nếu không thì đời nào anh ấy đi qua cổng vào được.

- Phải, anh ta đã được kiểm tra.

- Em biết mà, không cần một đội nghiệp vụ an ninh bảo em điều đó em cũng biết.

Chris lắc đầu, như thế Louisa thuộc loại vô phương cứu chữa. Anh băng qua phòng và ngồi xuống sofa cạnh em gái.

- Ngay lúc sáng sớm anh đã phải thưa trình với cha và hỏi ý chỉ của người xem nên xử sự thế nào.

Louisa nín thở. Nếu nhà vua không ưng thuận người đàn ông nàng muốn hẹn hò, nàng sẽ bị cấm. Đó là quy tắc.

- Rồi sao?

- Người bảo anh cứ làm theo ý mình.

Louisa không chắc đó là ý kiến hay hay dở. Chỉ ít nàng cũng biết cha nàng rất công bằng. Liệu Chris có cấm nàng gặp Garrett để dạy cho nàng một bài học không? Lẽ ra nàng không nên để đến phút cuối mới báo cho Chris về chuyện viếng thăm của Garrett.

- Rồi anh quyết định thế nào? - Louisa hỏi, hướng về anh trai với đôi mắt mở to và chứa chan hi vọng nhất mà nàng có thể tạo ra.

Chris nghiêm nghị quan sát nàng một lúc, rồi đột ngột nhe răng cười:

- Rõ là em đã rung động vì người đàn ông đó. Tất nhiên em có thể gặp gỡ anh ta.

Louisa reo lên phấn khích và quàng tay mình quanh cổ Chris, ôm anh chặt đến nỗi ly nước của anh suýt sánh ra sofa:

- Cảm ơn. Cảm ơn anh!

- Không có gì? - Chris cười khùng khục - Tuy nhiên ...

Ôi chà, lại đến điều kiện đây. Louisa ngồi ngay ngắn trở lại.

- Không giở lại cái trò tương tự như sáng hôm nay.

Louisa lắc đầu:

- Không bao giờ. Em hứa. Em đảm bảo, điều tương tự sẽ không tái diễn.

- Thêm nữa, em không được rời khỏi lâu đài nếu không có tối thiểu hai cận vệ, và anh cần được thông báo ít nhất hai ngày trước khi em đi đến chỗ công cộng nào hoặc tham gia một hoạt động nào. Không có ngoại lệ bằng không anh sẽ chẳng do dự gì mà cấm cố em.

Bất tiện, nhưng chắc chắn là làm được.

- Không vấn đề gì.

- Và mong em, gắng đừng gây ra điều gì thu hút sự chú ý của báo giới. Tình trạng sức khỏe của cha đã đủ đau đầu rồi, nhà mình không cần thêm những lời đồn đại hay ngồi lê đôi mách nữa.

Louisa gắng không đảo mắt. Anh nàng đang tỏ ra thật ngốc nghếch.

- Thật tình, Chris, đã bao giờ em là người tạo ra một vụ bê bối nào chưa?

- Anh không lo lắng về em. Anh cũng chẳng phải lo về Garrett. Anh ấy là một quý ông thực sự. Ngay đến như việc hôn, em cũng là người chủ động đấy.

Chris so vai:

- Anh thực tình không biết điều đó. Anh vẫn nghĩ em rất trọng nghi thức.

Trọng nghi thức? Anh làm như thế nàng và Garrett, là đối tác làm ăn không bằng. Ngoài ra, nàng biết một sự thật là Chris cũng không '\trọng nghi thức\' lắm khi gặp Melissa lần đầu. Họ chẳng lúc nào rời tay nhau, nữa kia. Giờ anh lại nói là anh trông đợi nàng giữ vững danh tiếng ngây thơ và thuần khiết xưa nay. Sau rốt thì gia đình nàng sẽ phải chấp nhận nàng là một phụ nữ, trưởng thành chứ không phải trẻ con ...

Giá như anh biết điều gì đang diễn ra trong đầu nàng rằng nàng tò mò biết bao về tình dục và đang nóng lòng muốn nếm trải nó. Hầu hết phụ nữ hiện đại không để đến hai mươi bảy tuổi mà vẫn còn trinh trắng. Chris có lẽ sẽ chất ngất nếu biết nàng ngẫu nhiên đọc truyện người lớn trên mạng. Nàng đã sẵn sàng trao thân. Đó là tất cả những gì nàng có thể nghĩ, được kể từ lúc khiêu vũ với Garrett đêm thứ Bảy vừa rồi.

- Anh khỏi phải lo lắng về em hay Garrett - Louisa trấn an anh trai và ngừng lại ở đó, Chris trông có vẻ an tâm để kết thúc chủ đề này ở đây.

- Anh muốn em biết anh có thiện cảm với Garrett, anh thêm.

- Nhưng ... ?

- Không nhưng nhị gì hết. Anh nghĩ anh ta hợp với em.

Louisa bán tín bán nghi:

- Ngay cả khi anh ấy không phải con nhà dòng dõi?

Liv đâu có phải con nhà dòng dõi - Chris nhắc.

Quả thực. Olivia là trẻ mồ côi ở Mỹ, thậm chí chẳng biết cha mẹ mình là ai.

Song giới quý tộc luôn luôn có những tiêu chuẩn kép. Một hoàng tử có thể cưới một dân nữ, nhưng ngược lại, một công chúa phải sánh duyên với một người có tiêu chuẩn nhất định. Có lẽ Chris thấy tiền bạc của Garrett chính là ưu thế của chàng, bởi Louisa sẽ không bao giờ được phép hẹn hò với một người đàn ông có gia cảnh cơ hàn.

- Xét đến hoàn cảnh của Garret, - Chris tiếp tục - anh ta là một lựa chọn hoàn hảo để thay thế vị trí của Aaron khi cậu ấy quay lại trường. Nếu em

cưới Garrett thì tình hình sẽ là thế đấy.

Ồ tất nhiên nàng sẽ cưới chàng. Nhưng nàng chưa bao giờ dám ảo tưởng rằng Chris đã sẵn sàng lên kế hoạch để thu nhận Garrett vào công việc làm ăn của gia đình.

- Em thấy ý kiến đó tuyệt lắm!

- Tuy nhiên - Chris nghiêm nghị bổ sung - anh không muốn em nghĩ điều này đồng nghĩa với việc em có thể hành động bộp chộp.

Định mệnh thế nào thì mọi việc xảy ra thế ấy, nàng bộp chộp hay không cũng có ảnh hưởng gì. Ngoài ra, Chris nói mà không nhớ đến bản thân. Anh cầu hôn Melissa chỉ hai tuần sau khi họ quen nhau. Tất nhiên lúc đầu anh nghĩ cuộc hôn nhân của mình sẽ chỉ là sắp xếp không tình yêu. Vậy mà kết quả lạc quan nhiều hơn so với anh mong đợi. Số phận là như thế đấy. Rõ ràng anh và Melissa được sinh ra để dành cho nhau.

Tương tự nàng và Garrett.

Louisa vẽ ra tương lai của họ một năm nữa, cưới nhau, hạnh phúc tràn đầy và hi vọng chứa chan về đứa con đầu lòng sắp chào đời, mà có khi ra đời rồi không chừng. Nàng rất muốn hoài thai ngay từ tuần trăng mật. Để kỷ niệm sự hoà hợp tâm hồn họ thì có cách nào tuyệt vời hơn là tạo ra một sinh linh mới?

Là đàn bà, có người đam mê sự nghiệp, có người thích đi đây đi đó có người lại dành cả cuộc đời cho các công việc thiện nguyện, còn số đông mong chờ một cuộc sống gia đình truyền thống, đó cũng là ước mơ lớn nhất của Louisa. Một người đàn ông yêu thương bảo vệ nàng, những đứa con trong vòng tay nàng. Ai còn đòi hỏi hơn được?

- Tiện đây, - Chris nói - Chủ nhật này anh và Melissa định đi bơi thuyền.

- Sắp đến ngày chị ấy lâm bồn rồi, liệu có sao không?

- Miễn là cô ấy cử động nhẹ nhàng và đừng đứng hoặc đi lại nhiều. Anh chị cho rằng nên vui vầy với nước nhiều hơn trước khi sinh nở. Em đi cùng thì vui quá. Tất nhiên là cả Garrett nữa, nếu em muốn mời anh ta.

Sáng Chủ nhật, Nhà vua và Hoàng hậu sẽ sang Anh để kiểm tra cái máy co bóp tim, Anne cũng đi cùng. Nay Chris và Melissa dự tính đi chơi, nghĩa là nàng và Garrett sẽ có chút thời gian tự do mà không bị gia đình giám sát. Nàng tự hỏi liệu có cách nào thoát được cả Aaron và Liv nữa không.

- Để lần khác - nàng đáp - Em đã có kế hoạch riêng rồi.

Chí ít nàng sẽ có kế hoạch, ngay khi nàng gọi điện cho Garrett và mời chàng lại chơi.

Chương 5

Garrett vừa bước vào cửa căn hộ của mình thì điện thoại reo. Nhìn màn hình, chàng nhận ra là đường dây riêng của Louisa. Lúc họ trao đổi số điện thoại, chàng không nghĩ sẽ nhận được một cuộc gọi mau thế này. Chưa kể chàng vẫn đinh ninh chàng sẽ là người gọi trước.

Một lần nữa, Louisa lại không để chàng chủ động, nhưng chàng không ngạc nhiên nữa. Cô công chúa mà thiên hạ vẫn đồn đại là cả thẹn và ngây thơ này hình như đã che mắt hết thầy mọi người bởi vì như những gì chàng vừa trải qua thì cô ta không có lấy một mẫu xấu hổ trong người. Được tiếng là ngây thơ nhưng cô ta không hề xử sự như một trinh nữ thiếu kinh nghiệm.

Chàng bắt máy, Louisa hỏi:

- Em không làm phiền anh đấy chứ?
- Tất nhiên là không - Garrett thả chìa khoá và ví xuống bàn bếp, rồi tuột áo khoác và máng nó lên lưng ghế tựa - Anh vừa vào cửa thôi.
- Em muốn nhắc lại rằng hôm nay em đã có một tối tuyệt vời.
- Anh cũng vậy.

Mọi việc tiến triển nhanh quá mức chàng hi vọng.

- Em đang tự hỏi anh định làm gì vào chiều Chủ nhật. Em nghĩ có thể anh thích quay lại lâu đài.

Chàng cười thầm:

- Anh những muốn làm người hẹn trước nhưng xem ra khó rồi.
- Em nôn nóng quá hả? - Louisa hỏi, giọng lo lắng.
- Không, không hề. Anh thích những người phụ nữ biết rõ mình muốn gì.
- Em chỉ định đăng ký trước khi anh lên kế hoạch khác.

- Dù có kế hoạch khác, anh cũng huỷ được mà. Và đây là câu trả lời, anh rất vui lòng đến chỗ em, nếu không phiền gì cho gia đình.

- Tất nhiên rồi. Họ đều yêu mến anh.

Điều đó có nghĩa là chàng đã đổ sập hạc. Mặc dù chưa từng nghi ngờ khả năng của mình, chàng vẫn rất vui khi biết rằng đã vượt qua cửa ải đầu tiên.

- Chúng mình có thể picnic, - Louisa gợi ý - xuống hẻm dưới triền dốc và ngắm biển.

- Chỉ hai chúng ta thôi ư?

- Cha mẹ và Anne đi Anh, Chris và Melissa đi bơi thuyền. Liv có lẽ sẽ giam mình trong phòng thí nghiệm và gần đây Aaron toàn ở đó phụ giúp chị ấy. Miễn là em vẫn ở trong địa phận của lâu đài thì không cần mang theo cận vệ, như thế chúng mình hoàn toàn tự do.

Garrett chú ý thấy nhịp điệu du dương trong giọng nàng, và tự hỏi nàng mong đợi họ sẽ làm gì thêm ngoài việc picnic ra.

- À cả Muffin nữa - Louisa bổ sung.

- Muffin ư?

- Con chó của em ấy mà. Hôm nay lẽ ra anh đã gặp nó, nhưng nó phải ở chỗ huấn luyện. Đây là một con chó sư tử.

Vậy ra Muffin thuộc một trong những loại chó cảnh ồn ào mà Garrett thấy là hết sức phiền nhiễu. Chàng ưa chuộng loại chó thực thụ như chó chăn cừu hay chó săn mà người ta thường nuôi ở các nông trại hơn, đó là loài chó thông minh với bộ óc không chỉ như quả nho.

- Đôi khi nó hiếu chiến - Louisa giải thích - nhưng nhìn chung nó rất ngoan.

Anh sẽ thích nó cho mà xem.

- Chắc rồi - Garrett nói dối, và tự nhắc nhở mình lần nữa rằng mối quan hệ này đòi hỏi một vài hi sinh, nhưng đây sẽ là việc thứ hai chàng cần chần chừ sau đám cưới.

Chuông cửa bỗng réo vang. Garrett cau mày. Chàng không chờ ai cả. Ai mà thăm viếng muộn thế này?

- Có người gọi cửa à? - Louisa hỏi.

- Ừ, nhưng anh không hề có hẹn.

- Một cô bạn nào đó chăng? - Giọng nàng nhẹ nhàng, nhưng Garrett vẫn nhận ra lời mờ sắc lo lắng.

- Quý cô duy nhất trong đời anh là em, Công chúa ạ chàng trấn an nàng, và nghe được nụ cười của nàng trên đường dây.

Chuông lại réo vang. Bất kể đây là ai thì họ cũng có vẻ quá thiếu kiên nhẫn.

- Anh ra đi - Louisa giục.

- Chủ nhật mấy giờ anh lại thì được?

- Mười một giờ sáng đi. Chúng ta sẽ vui chơi cả ngày.

- Tuyệt lắm - Garrett nói, mặc dù chưa đi picnic bao giờ. Chàng thích đưa nàng ra ngoài ăn hơn, ở nhà hàng ngon nhất thành phố chẳng hạn, nhưng sự canh gác nghiêm ngặt khiến cho việc hẹn hò của họ đầy tính thách thức.

Hai người tạm biệt nhau, Garrett chưa gác máy thì chuông cửa đã réo lần thứ ba.

- Tôi ra đây - Chàng găm gừ qua kẽ răng. Khi giật cánh cửa ra, chàng buộc phải nén cơn bức bối của mình khi nhìn thấy ai đang đứng đó.

- Ế, gặp em mình mà không vui hả?

- Không tí nào hết, thực thế, nhưng Garrett gắng hết sức để khỏi tỏ ra cáu kỉnh.

- Lần cuối cùng biết tin về em là lúc em đang làm ở một trại gia súc Scotland.

Ian nhún vai:

- Chán chết ấy mà! Với lại, em đang ấp ủ một vài thứ to tát cho sự nghiệp của mình. Một kế hoạch rực rỡ!

Nói cách khác, gã đã bị tổng đi và đang vạch ra vài kế hoạch làm- giàu- nhanh mới. Một thú mà, giống như tất cả các kế hoạch rực rỡ trước đây của gã chắc chắn sẽ bể tắc và phá sản hoàn toàn.

- Anh không mời em vào à? - Ian hỏi với sự phấn khởi gượng gạo. Bộ quần áo nhàu nhĩ, tóc tai loà xoà và hàm râu nhiều tuần chưa cạo kia cho Garrett thấy đây không phải là cuộc viếng thăm thân mật bình thường.

Để Ian vào nhà cũng giống như mời mọc một con ma cà rồng. Gã có khả năng hút cạn cảm xúc lẫn tiền bạc của Garrett, và có thói quen ở lâu đến phiền phức vượt quá khả năng tiếp đón của chàng.

Thật khó tin rằng đây là cậu em út mà Garrett từng đặt nhong nhong trên đầu gối, đọc truyện cho nghe rồi đưa vào giường ngủ hằng đêm. Suốt tám năm đầu đời, Ian luôn bám lấy Garrett mọi nơi mọi lúc.

- Ông bà già đuổi em đi à? - Garrett hỏi, và qua vẻ mặt cậu em út, chàng nhận thấy sự thực đúng là như thế. Garrett cũng chẳng thể trách cha mẹ được.

Vẻ tươi vui giả tạo rơi mất, Ian nhìn thẳng vào chàng với đôi mắt nài nỉ, trông rất mệt mỏi và suy sụp.

- Xin anh, Garrett. Em đã tiêu hết những xu cuối cùng trên tàu tới đảo này, và đã nhiều ngày rồi em không được ăn một bữa cho ra hồn.

Cũng không được tắm rửa sạch sẽ, Garrett suy đoán qua mùi hôi bốc ra, và thứ mùi ấy còn tố cáo rằng Ian đã đi lậu vé đến đảo chứ chẳng trả xu nào hết.

Nhưng trông bộ dạng thảm hại đứng đó, chàng nhớ ra bất kể thế nào Ian cũng là em chàng, người thân của chàng, thậm chí là người thân duy nhất chịu dành cho chàng chút ít thời gian.

Biết rằng sau này có thể mình sẽ hối hận, Garrett vẫn đứng tránh ra để Ian vào. Không khí lạnh lạnh ban tối ùa vào theo khiến Garrett rùng mình. Khi Ian thả ba lô xuống sàn nhà, một đám bụi đất đổ ập xuống thành một vòng

tròn bần trên nền gạch sứ ý Đại Lợi. Nếu Garrett mà mê tín, chàng sẽ coi đó như một điềm xấu.

- Rộng quá nhỉ - Ian nói, ngó quanh sảnh và đưa mắt theo những bậc thang rộng dẫn lên tầng hai - Anh xoay xử ổn đấy.

- Đừng chạm vào thứ gì - Đồ đạc của chàng có thói quen kỳ bí là cứ tìm đường vào túi áo của Ian rồi biến mất mãi mãi - Và cởi bớt của em ra. Anh không muốn em tha đất cát đi khắp nhà anh đâu.

- Phiền anh cho em tắm cái nhỉ - Ian hỏi và đá văng đôi bốt, để lộ đôi tất dơ dáy và thùng lỗ chỗ đến gần như hở hết cả bàn chân.

- Em có thể dùng phòng tắm thuộc phòng ngủ dành cho khách - Đó là căn phòng chứa ít vật dụng có giá trị nhất - Lên tầng, cửa đầu tiên bên phải đó. Anh sẽ dọn món gì đó để ăn.

Ian gật đầu, chộp lấy ba lô của mình và lao lên gác. Garrett định lau đám đất trên sàn đi, nhưng đoán chừng đồ đạc của Ian còn rữ bên ra thêm nữa, nên chàng quyết định sẽ xử lý vào sáng mai, sau khi Ian rời đi. Chàng bước về phía bếp, đặt ấm đun trà, rồi lục tủ đông xem người giúp việc còn để lại món gì ở đó không. Chàng tìm thấy một cái đĩa thủy tinh đựng đầy thịt bò hầm, khoai tây đỏ nướng và cà rốt xào bơ còn lại từ bữa tối hôm qua.

Chàng lấy một cái đĩa để trút rồi lại tự hỏi, việc gì phải làm bẩn thêm một cái đĩa, và đặt tất cả vào lò vi ba.

Trong khi đợi hâm nóng món ăn, Garrett nhận ra ví chàng đang nằm tênh hênh trên quầy và trái với thói quen, chàng vơ nó đút vội vào túi quần. Chàng không lo cho số tiền mặt trong đó bằng các thẻ tín dụng và thẻ ATM. Lần trước ở với ông anh thứ hai Victor, Ian đã thỏ thẻ Mastercard của cậu ta và mua sắm đến mấy ngàn bảng mà Vic còn chưa nhận ra là thẻ của mình bị mất. Garrett lại lần lần nghĩ tiếp đến các thiết bị điện tử những món Ian cũng có thể đem bán lấy tiền.

Nhưng chàng sẽ không cho gã ta cơ hội nào cả. Sau một tăng tắm rửa, một bữa ăn và một giấc ngủ ngon lành, chàng sẽ đưa Ian vay vài trăm bảng - và

biết thừa là chẳng bao giờ được hoàn lại - rồi vui vẻ tiễn Ian lên đường. Hi vọng gã sẽ không ám cửa nhà chàng lần nữa trong một thời gian dài. Một vài phút sau Ian hiện ra, râu ria cạo nhẵn nhụi, tóc vẫn còn ướt, mặc một bộ quần áo nhẵn nheo nhưng sạch sẽ.

- Chưa bao giờ em tắm sương đến thế- Gã bảo.

- Trà của em đây.

Ian nhìn cái chén và cau có:

- Em nghĩ là anh có thứ gì mạnh hơn cơ.

Garrett nhún vai:

"Xin lỗi," trừ phi chàng muốn phòng rượu của mình bị khoáng sạch. Chàng vừa khoá nó thật kỹ trong thời gian thăm viếng của cậu em.

Ngoài ra, có khi Ian cũng đang giấu một hay hai chai dưới đáy cái bị kia. Phải lựa chọn giữa một bữa ăn và một chai whiskey rẻ tiền, thì hơi cay luôn thắng.

- Ủ, vậy thì trà - Ian chấp nhận, như thế đã được lựa chọn - Anh vừa đi làm về đây à?

- Sao em hỏi thế?

- Lúc này em đã đến, nhưng anh chưa về. Em đợi anh ở công viên bên kia đường.

Thật là một kỳ tích khi gã ta chưa bị bắt vì tội lang thang. Các nhà cầm quyền ở vùng này không khoan dung với tầng lớp hạ lưu.

- Không phải.

- Hay đi với bạn gái? Ai đấy, em quen chẳng?

Garrett gần như bật cười về ý tưởng Ian giao thiệp với hoàng gia.

- Em không quen đâu.

Lò vi ba kêu bíp, Garrett lôi cái đĩa ra.

Biết rằng Garrett nấu nướng không ra gì, Ian nhìn thức ăn bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Anh làm à?

- Đừng lo, người giúp việc chuẩn bị đấy.

- Vậy thì xử thôi - Ian nói, xoa đôi tay chai sần vì lao động vào nhau một cách háo hức. Garrett quan sát cậu em xúc một đĩa đầy vào mồm, và cứ đứng bên bàn bếp mà ăn ngay như thế.

- Ngon, - Ian lúng búng qua những thịt bò và khoai tây nong đầy mồm, rồi chiêu cả búi đi với một hộp trà.

Gã ngốn ngấu hết đám thức ăn mà hoàn toàn không để ý đến nghi thức cơ bản nhất ở bàn ăn. Mẹ họ chắc hẳn sẽ kinh hãi. Cả nhà quả đã sống như bọn nghèo đói, nhưng mẹ luôn luôn yêu cầu họ xử sự một cách lịch thiệp.

- Nào - Garrett hỏi - lần này vì sao em bị đuổi?

- Ai bảo anh là em bị đuổi? - Ian phẫn nộ vặc lại.

- Ngừng sỉ nhục trí thông minh của anh đi.

Ian ỉu xiu:

- Chủ trại bắt gặp em trong kho chứa cỏ khô với con gái út của ông ta.

- Út là bao nhiêu tuổi?

- Mười bảy.

Garrett định bảo rằng một người đàn ông hai mươi tám không nên theo đuổi một cô gái trẻ hơn mình đến cả chục tuổi, khổ nỗi trường hợp của chàng và Louisa cũng gần như vậy. Nhưng nghĩ kỹ thì khác. Louisa đã trưởng thành, cho dù gia đình vẫn đối xử với nàng như với trẻ con. Hơn nữa Garrett còn định cưới nàng, trong khi chàng chắc chắn rằng cậu em mình chỉ lợi dụng cô gái nọ.

- Đừng nhìn em cái kiểu phê phán thế - Ian chối quanh - Không phải lỗi của em. Con bé nó quyến rũ em.

- Tất nhiên. Chẳng bao giờ là lỗi của gã cả. Luôn có ai đó đáng trách vì cái sự vô trách nhiệm của gã ta.

- Em chưa từng nghĩ đến việc từ chối cô ấy à?

- Anh mà gặp nó thì cũng chẳng từ chối nổi đâu.

Không giống cậu em, Garrett không phải nô lệ của dục vọng. Chàng có những nguyên tắc riêng. Chàng không lợi dụng phụ nữ, nhất là không lợi dụng thân xác. Ngoài ra, chàng cũng không lợi dụng Louisa. Nếu nàng lấy chàng, nàng sẽ được đáp ứng mọi mong ước. Trừ quân đoàn trẻ con.

- Giờ em định làm gì? - Chàng hỏi Ian.

- Như em vừa nói, em có một kế hoạch hoành tráng cho sự nghiệp. Chắc đấy. Em cần một số vốn để khởi đầu.

Ian không hỏi vay hay xin, nhưng Garrett đọc thấu điều cậu em đang nghĩ, cậu ta muốn tránh cho bản thân khỏi sự rắc rối phải mở miệng hỏi.

- Đừng nhìn anh. Anh đã vút đủ tiền đi vì những thứ em gọi là chắc chắn đó rồi.

Ian nhún vai:

- Anh sẽ tiếc đấy!

Garrett chẳng buồn tin.

Ian ăn xong, không ngượng nghịu tí nào liếm cho sạch đĩa.

- Ngon! Bữa ăn ngon nhất mấy tuần qua.

- Chắc em còn cần chỗ để nghỉ nữa.

Ian tựa lưng vào cạnh mặt quầy bếp và khoanh tay trước ngực:

- Có một cái ghế dài rất tiện lợi trong công viên, em có thể ngủ ở đấy.

- Em cứ tự nhiên dùng phòng ngủ dành cho khách.

Trong một đêm - Garrett nhấn mạnh - Và anh mong mọi thứ vẫn ở nguyên vị trí cũ khi em đi.

- Thậm chí em còn gấp chăn trải phẳng ga giường ấy chứ.
- Tốt, thế anh đi ngủ đây - Garrett nói.
- Đã ngủ rồi ư? Em nghĩ bọn mình nên ngồi với nhau một lát.
- Anh có hẹn ăn sáng sớm mai.

Ian tỏ vẻ hài hùng:

- Anh làm việc cả thứ Bảy à?
- Thi thoảng còn Chủ nhật nữa - Một Ian lười nhác, luôn làm việc ít nhất có thể thì không bao giờ hiểu được - Cứ tự nhiên với bất kỳ thứ gì em tìm thấy trong tủ đông, nếu muốn xem vô tuyến thì có truyền hình vệ tinh đấy. Hẹn gặp em sáng mai.
- Hẹn gặp anh sáng mai, - Ian máy móc lặp lại.

Garrett bước ra khỏi phòng. Chàng cảm thấy không thoải mái chút nào khi để cậu em ở lại với các thiết bị của mình, nhưng nếu không thì chàng phải thức suốt đêm, chàng không có nhiều lựa chọn.

Dĩ nhiên là Garrett không gặp lại cậu em vào ngày hôm sau. Khi chàng lăn khỏi giường vào lúc sáu giờ sáng, Ian đã đi rồi. Đi với một nửa kho rượu và chiếc xe hơi của chàng.

Chiều muộn ngày thứ Bảy, có một email xuất hiện trong hộp thư cá nhân của Louisa. Lúc đầu trông thấy tiêu đề để trống nàng tưởng là thư rác, nhưng chợt nhận ra địa chỉ người gửi là Chú B.G, tim nàng gần như ngừng đập.

Làm gì còn ai có cái tên ấy nữa, nhất định là kẻ khủng bố nọ.

Không phải bây giờ, nàng tự nhủ. Không phải khi mọi thứ đang bắt đầu tốt đẹp. Nàng hít một hơi thở sâu chuẩn bị cho điều xấu nhất, và miễn cưỡng nhấp đúp vào thư để mở ra. Nội dung thư rất đơn giản:

"Em có nhớ tôi không, Công chúa?".

Lần này không có bài đồng dao khủng khiếp hay lời đe dọa bạo lực nào, nhưng một cơn ớn lạnh vẫn lướt dọc xương sống Louisa. Bức thư sẽ lôi

mọi người vào cơn hoảng loạn và khiến công tác an ninh được đẩy lên mức cảnh báo cao. Có nghĩa là cơ hội rời khỏi lâu đài và cơ hội hẹn hò bình thường với Garret sẽ thành mong manh. Tại sao Chú Bánh gừng chọn đúng lúc này để bắt đầu quấy rối họ lại?

Louisa nhào về phía điện thoại để gọi ban an ninh, đúng lúc ấy nàng nhìn vào nhãn thời gian của bức thư và phát hiện ra nó được gửi đến từ tận sáng hôm qua. Louisa không kiểm tra thư hằng ngày, nhưng các anh nàng thì có. Nếu họ cũng nhận được thì sao tới giờ nàng chưa nghe ai nhắc đến nhỉ?

Có thể nào Chú Bánh gừng chỉ gửi thư cho mình nàng? Và nếu thế, phải chăng là tình cờ khi nó bắt đầu đúng lúc nàng quen Garrett? Có phải hắn đang cố làm cho mọi việc phức tạp lên?

Louisa ngồi trở lại ghế, tự hỏi mình nên làm gì. Bức thư không chứa một lời đe dọa nào. Chỉ là lời, nhắc nhở rằng hắn vẫn hiện hữu đâu đó. Điều mà tất cả bọn họ đều đã biết. Nếu hắn thực sự lên kế hoạch hãm hại một thành viên hoàng gia, tại sao tới giờ hắn chưa làm gì?

Nếu nàng vô tình quên báo sự việc sang ban an ninh, liệu tình hình có gì khác biệt không? Louisa ngồi mãi, ngón tay rê qua rê lại trên nút xóa cân nhắc các lựa chọn của mình. Giả sử các anh chị nàng cũng nhận được email và hỏi nàng sẽ nói với họ rằng chắc nàng đã vô tình xoá mất vì tưởng là thư rác. Nàng ghét nói dối, nhưng đây là sự mất còn đối với tương lai của nàng. Quan hệ của nàng với Garrett là định mệnh, nhưng ngay cả định mệnh cũng có giới hạn của nó. Liệu Garrett còn muốn theo đuổi một người phụ nữ cứ ru rú trong nhà, và việc hẹn hò với cô ta rất có khả năng biến chính chàng thành mục tiêu tấn công không?

Vì vậy tốt hơn hết là không để một ai nữa biết về bức thư này.

Louisa nhấn mạnh nút xóa trước khi kịp đổi ý, hứa với lòng rằng nếu tên khủng bố liên lạc lại với nàng lần nữa, thì dù hắn đe dọa hay không nàng cũng sẽ báo với gia đình. Từ giờ cho đến lúc đó lá thư của hắn sẽ là bí mật của riêng nàng.

Chương 6

Garrett hẹn ăn cơm và làm việc đến hết hết buổi sáng thứ Bảy. Xong việc, chàng lên chiếc Limousine của công ty, tới câu lạc bộ để chơi bài với Wes.

Đang chạy trên đường, chàng nhận được một cuộc gọi của cảnh sát thông báo rằng chiếc xe thể thao của chàng gặp tai nạn. Nghe tường thuật sơ qua thì trong khi vội vã chuẩn khỏi căn hộ của Garrett, Ian đã chệch tay lái khỏi đường chính và tông vào một cái cây.

- Anh ta đang được băng bó - Viên cảnh sát báo với chàng - Lúc được đưa vào xe cứu thương anh ta còn tỉnh táo và hoạt bát lắm.

Bất kể ra sao, Garrett cũng nhẹ cả người vì Ian không bị thương nặng. Nếu gã chết, chàng sẽ phải đứng ra báo tin cho cha mẹ và các em, rồi chắc sẽ phải hứng chịu lời buộc tội của cả nhà vì chiếc xe gây tai nạn cho Ian là xe chàng.

Tuy không bận tâm đến cảm nghĩ của gia đình về mình nữa! chàng vẫn muốn tránh mọi rắc rối không đáng có.

- Nó có kể làm sao mà gặp nạn không? - Garrett hỏi.

- Anh ta bảo là bẻ vô- lăng để tránh đâm vào một con thú trên đường, chó thì phải, và lạc tay lái.

Ian luôn nặng lòng với động vật, đặc biệt là chó, vì thế nguyên nhân nghe chừng cũng hợp lý. Garrett kinh sợ câu hỏi tiếp theo nhưng chàng bắt buộc phải hỏi:

- Có dính dáng gì đến lượng cồn trong máu không?

- Thoạt tiên chúng tôi cho rằng có. Có một tá hoặc hơn vỏ chai rượu vỡ trong xe. Loại đắt đấy ...

Garrett rất muốn bảo, nói chi tiết hơn về rượu đi.

- Anh ta chối là mình say, nhưng phải chờ kết quả xét nghiệm máu thì mới biết chắc chắn được. Dù vậy ắt là anh ta đã lái xe rất nhanh. Tôi rất tiếc

phải nói rằng chiếc xe đã vỡ nát hoàn toàn.

Đây không phải chiếc xe đầu tiên mà Ian phá hoại do lỗi lái xe bất cẩn của gã, cũng chưa chắc đã là lần cuối cùng. Garrett không hề hi vọng đòi lại được xe, cũng không định báo mất cắp và đăng nào thì Ian cũng sẽ bán nó đi. Nhưng bây giờ, ít nhất chàng sẽ lấy được tiền bảo hiểm và Ian sẽ phải đối mặt với hậu quả gã gây ra trong thời gian đợi vết thương lành.

Garrett cảm ơn viên cảnh sát về thông tin và bảo tài xế đưa chàng đến bệnh viện thay vì câu lạc bộ, rồi gọi điện cho Wes để hủy hẹn. May mắn thay, sự việc đáng hổ thẹn này sẽ không bị đưa lên báo, hoặc nếu có. Chàng hi vọng người ta đừng nhắc rõ tên ai cả. Hoàng gia đang theo dõi nhất cử nhất động của chàng, nên chàng không may mắn muốn dính dấp vào một vụ xì căng đan. Nói cho đúng chàng không phải chịu trách nhiệm về hành động của cậu em, nhưng theo kinh nghiệm của chàng, hoàng gia có một cách nhìn nhận sự việc rất ... khác thường.

Lẽ ra chàng nên lắng nghe bản năng của mình và đừng để Ian vào nhà. Thôi thì hi vọng cuối cùng Ian cũng rút ra được một bài học.

Chiếc Limousine thả Garrett ở cổng chính bệnh viện. Chàng dừng lại bàn lễ tân để hỏi số phòng của em. Ian nằm ở tầng ba, đi qua phòng y tá là đến. Vào tới nơi, Carrett hoàn toàn bất ngờ vì cảnh tượng trước mắt. Chàng hình dung ít nhiều Ian cũng phải đau đớn vì những cục sưng tấy và những vết thâm tím, thậm chí một hai vết rách nữa, nhưng thực tế khiếp đảm hơn nhiều, trông cậu em út của chàng giống hệt một người vừa nốc ao sau chục vòng đấm bốc.

Mặt Ian sưng vù, bầm tím mũi vỡ và hai mắt đen xì. Cổ tay cùng bàn tay phải nằm trong băng kín, hai cánh tay chỉ chit những nhát khía và đường rách nhỏ. Chắc là tại đồng chai vỡ, Garrett suy đoán. Chân trái của Ian bị bó bột từ bàn chân đến giữa bắp đùi và đang phải treo lên cao.

Garrett lắc đầu nghĩ, Ian, em đã làm gì với bản thân thế này?

Nhìn tấm thân dày đặc bông băng và thương tích ấy, Garrett không thấy đâu một kẻ rắc rối, chàng chỉ nhớ cậu bé từng chạy lại chàng với đầu gối

xây xước và những vết rách trên người, cơn giận của chàng bỗng chốc bay biến.

- Ông Garrett Sutherland? - Có tiếng nói cất lên đằng sau.

Garrett quay lại và thấy một bác sĩ đứng ngoài cửa:

- Vâng.

- Tôi là bác sĩ Sacsner, - ông ta nói và bắt tay Garrett - Tôi sẽ làm phẫu thuật cho em ông.

- Phẫu thuật à?

- Phẫu thuật chỉnh hình - Sacsner trở ra ngoài hành lang - Chúng ta trao đổi một chút chứ?

Garrett gật đầu theo ra.

- Em ông may mắn đấy - viên bác sĩ bắt đầu.

- Theo như tôi thấy thì không có gì là may mắn hết.

- Tôi biết trông bề ngoài thì tệ, nhưng lẽ ra nó còn có thể nghiêm trọng hơn kia. Sự thực là các bộ phận bên trong không hề bị tổn thương, và chỉ phép màu mới tạo ra điều đó.

- Chân nó thì sao?

Viên bác sĩ cau mày:

- Riêng chân thì không may lắm. Bắp chân anh ấy bị nghiền nát. Cú va chạm làm gãy xương mác và đập dập xương chày ở ba chỗ. Thử duy nhất giúp chúng gắn được với nhau đang là nẹp và đinh.

- Nhưng nó sẽ hồi phục chứ?

- Với thời gian và việc điều trị, anh ấy sẽ bình phục hoàn toàn. Sáu tuần đầu là thời gian khó khăn nhất. Bắt buộc phải cố định chân càng nhiều càng tốt, trong tư thế treo cao lên.

- Nó sẽ nằm đây à?

- Trong một hoặc hai ngày nữa, rồi sẽ được ra viện.

Ra viện? Đi đâu? Qua vẻ mặt bác sĩ, Garrett nhận ra ông ta đang bảo chàng đưa Ian về nhà.

Quý sứ! Chàng làm quái gì có thời gian cho việc đó. Chàng chẳng nợ nần Ian bất cứ thứ gì sau tất cả những rắc rối mà gã gây ra. Nhưng Ian còn ai để trông mong? Còn biết đi chỗ nào nữa?

- Tôi biết đây là một nhiệm vụ mệt mỏi - bác sĩ nói - nhưng nếu gia đình không phải lo lắng chuyện tiền nong thì ông cứ thuê một dịch vụ chăm sóc /24.

Chuông điện thoại reo, bác sĩ giờ xem rồi nói:

- Tôi sẽ quay lại kiểm tra sau.

- Khoan đã, có kết luận về lượng cồn trong máu chưa?

- Lúc đầu thì cũng đáng lo đấy, vì em ông được đưa vào đây trong tình trạng nồng nặc mùi rượu. Chúng tôi đã ngần ngại khi quyết định dùng thuốc giảm đau, nhưng Ian thề rằng không uống một giọt nào, và kết quả kiểm tra rất khả quan. Không có chất gây nghiện hay cồn trong máu anh ấy.

Vậy là Ian chỉ lái nhanh và mất kiểm soát. Luôn luôn như vậy! Y hết một đứa trẻ, gã thường lao vào các giới hạn và tự làm tổn thương mình. Nếu có một cái cây quá cao, quá nguy hiểm, Ian sẽ không vui cho đến khi chinh phục được cành cao nhất. Khi gã lên tám, số lần gãy xương và khâu vết thương đã nhiều hơn bất cứ ai trong cả cuộc đời người ta.

Có lẽ lần này gã sẽ rút kinh nghiệm.

- Anh đến làm gì? - Đang nghỉ, Garrett chợt nghe tiếng Ian, khàn khàn vì ảnh hưởng của thuốc gây mê.

Garrett quay lại và đi đến gần giường:

- Phải có người thanh toán viện phí chứ.

Ian nhìn Garrett chăm chăm, cặp mắt đờ đẫn và lơ mơ.

- Chắc không nên nói '\xin lỗi' vào lúc này.

- Nên nếu thực sự em có ý đó.

Nhưng Ian không bao giờ hối lỗi vì những rắc rối mà gã ra. Trừ phi gã bị ép.

Ian hạ mi mắt, Garrett nghĩ chắc gã ngủ thiếp đi rồi, nhưng rồi gã lại mở mắt và nói:

- Em đã định trả nó lại.

- Xe hay rượu?

- Cả hai.

Garrett ước gì mình có thể tin điều đó.

- Ra khỏi nhà anh có mấy dặm, em bắt đầu cảm thấy ăn năn.

Thật khó tin!

- Em không ăn năn.

- Em đang đây. Em nghĩ nếu quay về đủ nhanh thì anh sẽ không bao giờ biết là em chuẩn đi. Đúng lúc đó con chó khốn nạn phóng ra trước mũi em

- Ian quan sát Garrett một lúc - Anh không tin em.

- Có lý do nào để anh tin không?

Ian thở dài:

- Chẹp, dù anh tin hay không, em cũng quá mệt mỏi với cách sống này rồi.

Lần này em sẽ thay đổi. Em, thề đấy.

Chắc Garrett đã cảm động mà tin nếu chàng chưa từng nghe những câu giống thế cả chán vụn lần rồi.

- Giờ cần tập trung vào việc chữa trị cho em. Bác sĩ nói em phải cố định chân trong sáu tuần. Lịch của anh thì quay cuồng, nên anh sẽ mượn riêng một hộ lý.

- Anh không phải làm thế đâu mà.

- Phải làm, và chàng cũng chẳng mong là em chàng có thể hoàn lại phí tổn.

- Thết em định đi đâu nữa? Em nghĩ ông bà già sẽ để em về nhà đấy à?

Về mặt Ian cho chàng thấy rõ rằng câu trả lời sẽ là không. Dầu mẹ chàng còn thương xót Ian, thì cha chàng cũng sẽ tông cổ gã đi.

- Em sẽ nghĩ ra cách gì đó - Ian tuyên bố.

- Có bạn bè nào đón em về à?

Ian nín lặng. Cả hai anh em đều biết Ian chưa chơi với ai mà về sau không lật lọng phản bội người ta. Thật không may, Garrett là tất cả những gì gã còn.

- Em sẽ ở với anh.

- Em đã nợ anh quá nhiều - Ian nói, và Garret ước sao nỗi hối hận chàng nghe ra trong giọng cậu em là thật. Mặc dù chàng không hi vọng lắm.

- Đối diện với thực tế đi Ian, chúng ta mắc kẹt vào nhau rồi. Nếu em thực sự có ý mở một trang mới của cuộc ...

- Em thật. Em thề đấy!

- Vậy hãy dùng sáu tuần tới mà chứng minh cho anh thấy.

Sáng Chủ nhật, Louisa thức sớm, định lên kế hoạch xong xuôi về chuyến picnic với Garrett rồi mới ra khỏi giường thì chợt nghe tiếng sấm ì ầm, chỉ lát sau một cơn mưa như trút đập rần rạt vào cửa sổ phòng ngủ.

- Khỉ thật!

Nàng xoa xoa mắt cho tỉnh táo, ra khỏi giường, gọi Muffin, con chó gặm gừ bực tức và lại vùi đầu vào ngủ. Louisa đi đến cửa sổ vén rèm sang bên. Mây xám dày nặng từ phía tây bắc ùn ùn kéo đến, cơn gió mạnh quất vun vút xuống cây cối và hất mưa túi bụi vào các cửa sổ.

Louisa thở dài. Xem ra cơn bão mà người ta dự đoán là sẽ đi tránh hòn đảo đã quyết định đổi lộ trình lúc nào đó trong đêm. Mới bảy giờ sáng, nhưng thậm chí nếu cơn mưa tạnh thì cũng quá ẩm ướt để đi picnic. Nàng những tưởng hôm nay là một ngày nắng đẹp, nên thậm chí không dự trù phương án B. Lựa chọn của nàng rất giới hạn, bởi nàng không thể rời lâu đài với Garrett mà không thông báo trước hai ngày để Chris biết. Thời tiết ảm đạm

thế kia, nàng nghĩ chưa chắc anh trai và chị dâu còn giữ nguyên kế hoạch đi bơi thuyền hôm nay.

Muốn tìm cho mình và Garrett chút thời gian riêng tư quả chừng quá khó.

Nếu họ ở chơi với nhau trong lâu đài ai đó sẽ dai dẳng theo dõi, giám sát nhất cử nhất động của họ.

Louisa cau mày. Là một thành viên hoàng gia, nhất là thành viên bị giam lỏng, thực bất tiện khủng khiếp.

Nhưng nàng quyết không để trở ngại con con này làm hỏng tinh thần nàng.

Nàng chắc chắn rằng nếu tập trung suy nghĩ, nàng có thể nghĩ ra cách tiêu khiển nào đó, một hoạt động trong nhà mà cả chàng và nàng có thể cùng tham gia.

Chẳng hạn một cuộc đi dạo quanh lâu đài hoặc một trò chơi nhu bi- a, cùng lắm thì ngồi nói chuyện với nhau.

Trên đường vào nhà tắm. Louisa đi ngang máy vi tính, và bỗng muốn đăng nhập xem có email khác của kẻ giấu mặt kia không. Hôm qua không ai nói gì về việc nhận được thư, vì thế nàng suy đoán rằng tin tức mới nhất của hãn chỉ gửi cho có mình nàng. Nàng không khỏi băn khoăn liệu mối quan hệ mới nảy nở với Carrett có phải là chất xúc tác khiến hãn chọn riêng nàng, hay đây chỉ đơn giản là một sự trùng hợp.

Có lẽ nên kiểm tra, nhờ đâu thư đến. Louisa tiến một bước về phía máy tính, rồi dừng lại. Mục đích của việc kiểm tra thư này là gì? Nếu hãn muốn email cho nàng, hãn sẽ làm và không có gì thay đổi được điều đó.

Quan trọng là nàng nhìn nhận ra sao, và điều nàng không biết thì sẽ không khiến được nàng đau đớn.

Cuối cùng nàng ném cho chiếc máy tính một cái nhìn lén lút và quay bước về phía nhà tắm.

Louisa dùng sữa tắm hương hoa hồng ưa thích và chăm sóc thật đặc biệt cho mái tóc nàng. Thay vì kiểu tóc búi cổ điển thường ngày, nàng dùng lô

nóng cuộn lại rồi chải cho mượt, cho đến khi nó duỗi ra và chảy xuống lưng. Nàng mặc quần lửng màu hồng nhạt và áo nịt ca sơ mịa màu kem, sau đó xỏ chân vào một đôi giày da dê bằng. Nàng kết thúc vẻ ngoài bằng mascara và son bóng màu hồng hương anh đào với một chút nhũ.

Louisa đứng lên soi gương, vui sướng với vẻ ngoài của mình, chắc chắn rằng Garrett cũng sẽ rất hài lòng.

Niềm mong đợi như nâng bước chân nàng, Louisa tiến về phía cầu thang để tới phòng ăn uống trà, Muffin theo sau. Họ gặp Geoffrey đứng đón ở ngay chân thang.

- Hoàng tử Christian nhắn công chúa gọi lại càng sớm càng tốt.

Louisa cau mày:

- Gọi điện ư? Anh chị ấy đi bơi thuyền à? Trời xấu thế kia!

- Không, thưa Công chúa. Ngài đưa công nương Melissa đến bệnh viện hồi sáng sớm nay.

Louisa thót tim:

- Sao thế?

- Ngài không nói. Chỉ nhắn công chúa gọi điện ngay khi nào thức dậy.

- Aaron và Liv dậy chưa?

- Chưa ạ.

Louisa định bảo đánh thức họ dậy, nhưng chẳng hay ho gì nếu khuấy lên một cơn sợ hãi trước khi xác định là có vấn đề gì thật. Chắc chẳng sao đâu.

- Ông xem cho Muffin ăn và đi dạo nhé? - nàng đề nghị Geoffrey.

- Vâng. Lại đây nào, Muffin?

Muffin vẫn đứng đó, nhìn qua nhìn lại hai người.

- Đi ăn sáng, - Geoffrey thêm vào, và Muffin lon ton chạy theo ông.

Bỏ luôn bữa sáng, Louisa vội vã trở lại phòng và gọi di động cho anh trai.

Vừa nghe Chris bắt máy nàng hấp tấp hỏi:

- Có chuyện gì thế? Chị Melissa ổn chứ? Bọn trẻ ổn chứ?

Chris cười lục khục:

- Thư giãn nào, mọi người đều ổn. Đêm qua Melissa bị vài cơn co thắt.

- Sao anh không đánh thức em dậy?

- Em có làm được gì đâu, mà Melissa cũng không muốn em lo lắng.

- Chị ấy trở dạ rồi à? Em nghĩ là hơi sớm.

- Ừ, nên người ta tiêm thuốc để làm chậm lại. Không may là cô ấy đã mở ra đến hai xăng - ti - mét rồi, vì thế bây giờ phải nằm giường điều chỉnh. Người ta sẽ giữ cô ấy ở bệnh viện cho đến khi sinh.

- Ôi Chris, đành vậy. Em có giúp được gì anh không?

- Thực tình là có đấy. Melissa đã lên một danh sách vật dụng cần thiết. Đồ trang điểm, quần áo và những thứ tương tự. Liệu em có thể sắp xếp mấy món đó và đưa đến bệnh viện được không?

- Tất nhiên rồi - Louisa vợ vội tờ giấy cây bút và ghi lại danh sách - Em sẽ hết sức nhanh.

- Anh định ở đây suốt cho đến khi nào xong, vì thế anh muốn em phối hợp với viên trợ lý của anh để thay mặt anh ở vài buổi nói chuyện và sự kiện từ thiện.

Louisa sững người. Chưa bao giờ Chris tin tưởng gửi gắm nàng một nhiệm vụ như thế trước đây. Nàng suýt buột hỏi Aaron hay Anne thì sao, nhưng kịp kìm mình vào phút cuối cùng. Nàng không muốn Chris nghĩ nàng ngại ngần công việc.

Vì thế nàng chỉ nói:

- Vâng, em sẽ làm. Bất cứ việc gì.

- Cảm ơn Louisa. Gặp lại em sau.

Louisa gác máy và quay ra khỏi phòng, lúc ấy nàng sức nhớ đến buổi hẹn của mình với Garrett và dừng sững lại.

Dở thật!

Chà, dù nàng muốn gặp chàng đến thế nào đi nữa, gia đình vẫn phải được ưu tiên. Nhất là lúc này, khi Chris có vẻ đã nhìn nhận nàng như một người trưởng thành đủ năng lực. Nàng cần gọi điện cho Garrett và đổi hẹn. Sang tuần nàng sẽ gặp chàng sau.

Louisa nhắc điện thoại, lăm bầm với bản thân về sự, không đúng lúc của mọi thứ. Nàng áp ống nghe vào tai, nhưng không thấy âm báo thông thường, thay vào đó là một giọng trầm ấm suýt làm nàng nhảy dựng lên:

- A lô?
- Garrett à?
- Ờ lạ nhỉ, - Chàng nói.
- Chuyện gì thế?
- Anh gọi số của em, nhưng chưa thấy tín hiệu báo đã nghe tiếng em rồi.
- Thật à? Bởi vì em mới nhắc điện thoại lên định gọi cho anh thôi.

Garrett cười:

- Chắc bọn mình có thần giao cách cảm hay kiểu thế.
- Chắc vậy. Anh gọi có chuyện gì?
- Tiếc quá, có một việc đột xuất và anh phải lỡ hẹn chiều nay với em.

Louisa bật cười:

"Thật à?".

Garrett im bật mất mấy giây, rồi nói:

- Nay, đây không phải là phản ứng anh mong đợi đâu nhé.
- Em cười vì em đang định gọi điện cho anh để báo đổi hẹn.
- Hử, kỳ quá nhỉ, phải không?

- Có khi sang tuần gặp vậy.

- Được, nhưng mấy ngày đầu tuần anh hơi lu bu, tối thứ Năm ổn không?

Nghe hơi xa, nhưng chí ít thì nó cũng cho phép nàng dành thời gian thăm nom Melissa trong khi chị ấy bị cầm chân trên giường bệnh viện.

- Nhắc anh này, nếu anh muốn đưa em ra khỏi khuôn viên lâu đài, Chris cần được thông báo trước ít nhất hai ngày để sắp xếp về mặt an ninh.

- Ủ, có gì thứ Ba anh sẽ gọi lại.

Đúng lúc đó Louisa nghe ồ ào ở phía Garrett, hình như tiếng phóng đại qua hệ thống loa, nhưng nàng không nhận rõ được là nói gì. Garrett hấp tấp bảo:

- Xin lỗi Louisa, anh phải đi đây. Sẽ liên lạc lại vào thứ Ba.

Louisa chưa kịp tạm biệt, Garrett đã cúp máy, và nàng nhận ra là chưa kịp hỏi tại sao hôm nay chàng phải huỷ hẹn. Ôi chao, ắt hẳn việc đó rất quan trọng.

Nàng sẽ hỏi vào hôm thứ Ba tới vậy.

Tuy không ưa nổi ý nghĩ là phải đợi đến thứ Năm mới được gặp Garrett, nhưng sự mong đợi sẽ khiến buổi hẹn tối của họ đặc biệt hơn.

Chương 7

Sáng Chủ nhật trở nên rối bòng bong với những bác sĩ y tá và hộ lý từ dịch vụ chăm sóc tại gia mà Garrett thuê về để chăm nom em chàng trong thời gian chữa chân. Kể từ mai, khi Ian ra viện, chàng không còn nhiều thời gian để thu xếp mọi thứ nữa.

Mặc dù không mấy nhiệt tình với ý tưởng cậu em sẽ ở nhà mình trong sáu tuần nữa hay hơn, ít nhất lần này chàng cũng được an ủi rằng Ian không thể khoảng đồ đạc của chàng đi. Gã chỉ được phép ra khỏi giường để tắm hay đi vệ sinh, bằng không có nguy cơ lệch xương khớp khi bình phục, phải đối mặt với mối đe dọa phẫu thuật thêm và chưa chừng còn vĩnh viễn mất khả năng di chuyển. Ian chỉ vô trách nhiệm và ích kỷ, chứ không phải kẻ ngốc.

Gần ba giờ, khi đã sắp xếp xong mọi việc và ký xong các giấy tờ cần thiết, Garrett đi xuống sảnh và ra thang máy. Đúng lúc đó có người gọi tên chàng.

Chàng quay lại và thấy Louisa đang đứng phía sau mình hai bên có hai vệ sĩ cao lớn bặm trợn.

Thật lạ lùng, bản năng đầu tiên thôi thúc chàng là kéo Louisa lại và hôn nàng, có lẽ chàng đã làm thế nếu không ngại rủi ro là bị cản trở bởi các nguyên tắc an ninh của nàng.

- Em biết là anh mà, - Louisa nở nụ cười rạng rỡ - Anh làm gì ở đây thế?

Đến thăm Melissa à?

- Melissa nào?

Louisa bước lại phía chàng, đồng thời vẫy tay cho các cận vệ lui ra xa vài bước.

- Công nương Melissa, chị dâu em.

-Ồ, cô ấy ở đây à?

Trong khu riêng của hoàng gia, - Louisa nói, trở ra phía sau lưng mình - Chị ấy được đưa vào đây tối qua vì trở dạ sớm. Cũng là lý do khiến em

phải hoãn cuộc hẹn.

- Anh không biết đấy. Anh đến thăm một ... đồng nghiệp. Cậu ấy bị tai nạn hôm qua.

-Ồ, thật đáng tiếc. Anh ấy ổn chứ?

- Đang băng bó, nhưng sẽ hồi phục.

- Đó là lý do khiến anh phải bỏ hẹn hả? Để đến đây ấy!

Chàng gật:

- Ủ, lạ không?

- Rất lạ. Nếu biết trước cả hai sẽ đến bệnh viện thì chúng ta có thể đi cùng xe - Nàng nói đùa.

Chàng nhe răng cười:

- Anh đến đây rồi mới gọi điện cho em.

- Chắc anh kia phải là bạn đặc biệt lắm thì mới khiến anh tức trực cả ngày.

- Bọn anh quen nhau lâu rồi - Chàng nói, và biết rằng lời mình nghe như giải thích. May thay Ian sẽ bình phục, sau đó ra khỏi đời chàng mãi mãi, và hoàng gia sẽ không bao giờ tìm biết được sự việc - Melissa ổn chứ?

- Người ta đang cố làm chậm thời điểm sinh. Melissa phải ở trong tình trạng theo dõi ít nhất bốn tuần, và ở luôn trong bệnh viện cho an toàn.

- Cho anh gửi lời hỏi thăm cô ấy và Chris.

- Bây giờ Melissa đang phải làm mấy xét nghiệm, nhưng chắc chị ấy sẽ mong được anh đến chơi lắm đấy. Mới ở đây vài tiếng mà đã ngứa ngáy khó chịu lắm rồi.

Thông thường Garrett không thăm người lạ, nhưng có những trường hợp không sao lảng tránh được. Và chẳng, chàng cũng miễn Melissa từ hôm gặp cô.

Cô không kiểu cách, Liv và Louisa cũng thế. Bọn họ đều chan hoà. Chỉ là chàng trước đây đã quá thành kiến mà thôi.

- Hay lắm, - Garrett nói - miễn là không phiền cho cô ấy.
- Tất nhiên là không. Chris và Melissa đều quý anh. Thực ra, Chris bảo em ...
- Louisa ngừng bật và đặt tay lên môi.
- Chris bảo em cái gì?

Má nàng ửng lên hệt như màu quần của nàng:

- Thôi quên đi.

Garrett mỉm cười:

- Em đang đỏ mặt đấy, Công chúa ạ!
- Chắc em không nên nói ra.

Garrett khoanh tay trước ngực. Louisa thường rất điềm tĩnh và tự tin. Chàng thích thú khi biết nàng còn có một mặt khác bối rối và dễ công kích.

- Có lẽ em không nên, nhưng bây giờ em đã khêu gợi trí tò mò của anh rồi đấy. Thật không công bằng khi để anh thắc mắc mà không giải thích gì cả, phải không?

- Quả có vậy - Louisa nhìn ra phía phòng y tá bận rộn, và thì thào - nhưng không phải ở đây.

Chưa hiểu nàng sắp nói điều gì, nhưng rõ ràng là hết sức riêng tư, và chàng càng cần phải biết nội dung.

- Ở đâu được?
- Em đang trên đường trở về phòng đợi riêng - Louisa nói - anh có thể đi với em.

- Anh sẵn sàng, - Garrett đáp, nhận ra rằng mình muốn đi theo nàng thật, mà không chỉ để lấy thông tin. Gặp gỡ trong hành lang bệnh viện lẽ ra rất bất tiện, nhưng chàng cảm thấy hoàn toàn thoải mái. Kỳ thực từ lúc nhìn thấy nàng xuất hiện, sự căng thẳng mấy ngày qua trong chàng dường như tan biến hết.

Chàng chìa cánh tay ra và nàng khoác lấy. Tạ ơn trời đất là đám vệ sĩ không hạ gục chàng và thoi chàng túi bụi.

- Chỉ đường đi nào, Công chúa!

Louisa dẫn Garrett vào phòng chờ riêng của hoàng gia. Nàng nhẹ cả người khi thấy phòng vắng tanh. Để được ở riêng với chàng, nàng sẵn sàng nghĩ đến những chỗ tệ hơn.

- Đẹp nhỉ - Garrett nhìn quanh - Trông giống phòng khách sạn hơn là bệnh viện.

- Nó vốn dĩ không hiện đại thế này đâu, nhưng mấy năm nay vì tình trạng của cha em, cả nhà hay phải vào viện nên nó mới được sửa sang cải tạo.

- Anh tưởng Chris đang ở đây.

- Anh ấy ở bên Melissa. Chị dâu em phải làm xét nghiệm để xác định tình trạng phát triển phôi của thai nhi - Nàng quay lưng đi, định đặt ví lên bàn thì thấy tay Garrett đặt lên vai mình. Một cảm giác ấm áp và đê mê thành linh lan toả khắp người nàng như mật ong. Chiếc ví rơi đánh bịch xuống.

- Nghĩa là chỉ có mỗi chúng mình? - Garrett hỏi, âm điệu trong giọng chàng khiến trái tim nàng lồi một nhịp. Đến giờ phút này, nàng luôn là người khơi gợi những tiếp xúc thân thể giữa họ. Thật kích thích, và hơi đáng sợ nữa, khi thấy rằng chàng đã chủ động.

- Chắc thế.

Bàn tay chàng trượt từ vai nàng xuống dọc cánh tay. Lòng bàn tay chàng mịn và nóng dần lên với những đụng chạm.

- Mấy chú cận vệ kia không xông vào thành linh đấy chứ?

- Chỉ khi em gọi họ.

- Em sẽ gọi họ chứ?

Gọi khi mà cuối cùng họ cũng được ở riêng bên nhau? Có họa điên!

- Em không định thế.

- Kể cả khi anh làm thế này? - Chàng vén hết tóc nàng sang một bên vai và rà một nụ hôn dọc gáy nàng.

Gai ốc nổi lên khắp người Louisa, chân nàng bỗng mềm nhũn ra. Trước đây đã có nhiều đàn ông hôn nàng rồi, nhưng chưa ai khiến nàng râm ran hoặc cảm thấy cơn nóng giần giật chảy giữa hai đùi và hai bầu vú thế này.

Garrett hôn vai nàng, nhưng Louisa chỉ muốn chàng sờ vào nàng, xoa bầu vú nàng trong lòng bàn tay chàng, rồi trượt tay chàng xuống, lách vào trong quần lót nàng. Nàng gần như bật rên khi tưởng tượng ra cảnh đó, nhưng nàng biết chưa đến lúc và đây cũng không phải chỗ thích hợp.

Anh mê kiểu tóc này - Garrett nói, luồn các ngón tay vào tóc Louisa - Em sẽ để kiểu này mãi mãi nhé.

- Vâng ...

- Em không định kể với anh câu Chris nói à? - Chàng nhắc nàng, hơi thở nóng sức trên gáy nàng khi chàng đặt một nụ hôn nhẹ bỗng lên đó.

- Em lại hi vọng anh đã quên bằng rồi cơ đấy - Louisa nghiêng hẳn đầu sang một bên, để rộng chỗ cho Garrett thám thính, và chàng không làm nàng thất vọng - Chris ắt sẽ không bằng lòng nếu em cho anh biết.

- Chúng mình biết với nhau thôi.

- Anh hứa chứ?

Garrett xoay mặt Louisa lại với chàng và quỳ gối ôm chàng vào môi nàng:

- Thề có bóng đèn làm chứng.

Dù nàng muốn bảo chàng là không được, nàng cũng không nghĩ ra cách nào thoái thác. Chàng có thể hỏi nàng hầu hết các bí mật của hoàng gia ngay bây giờ và chúng sẽ tuôn ra một cách tự nguyện từ đôi môi mà chàng đang mút một cách điêu luyện.

- Trong một lần nói chuyện, Chris bảo rằng nếu ... chà, nếu anh và em kết hôn, anh sẽ là một lựa chọn tuyệt diệu để thay cho vị trí của Aaron khi anh ấy quay lại trường.

Chàng ngừng hôn nàng:

- Anh ấy nói thế?

- Một ngày nào đó.

- Hùm, anh ... anh không biết nói gì, thực thế. Anh còn tưởng rằng được anh ấy để mắt đến chỉ là hi vọng hảo huyền.

- Tất nhiên chưa có quyết định chính thức, đó là lý do khiến lúc đầu em không muốn nói. Thật tệ, chỉ tại em với cái miệng của em.

Garrett mỉm cười và thốt ra một tiếng gầm gừ sâu trong cuống họng. Chàng nâng mặt nàng lên và miết ngón tay cái dọc bờ môi dưới của nàng:

- Hùm, anh yêu cái miệng của em.

Louisa mê mẩn cảm giác được chàng chạm vào mình. Đặc biệt khi chàng dùng đôi môi.

- Chris cũng nói bóng gió rằng chúng ta không nên vội vã quá - Nàng nhắc.

- Chúng ta đang '\vội vã\' à?

Nàng cười:

- Em còn lo là chúng ta chưa đủ nhanh ấy. Thực ra, anh có thấy hoàn toàn không thích hợp để tiến hành trên sofa trong một phòng chờ bệnh viện không?

- Nếu chúng ta chỉ hôn thôi thì thích hợp, nhưng anh đang trong thời kỳ kiểm chế giữ tay anh xa khỏi người em.

Nàng thở dài và ngả đầu vào ngực chàng, lắng nghe tiếng đập vững vàng của tim chàng:

- Chắc chắn là phải có chỗ nào đó hoàn toàn riêng tư cho chúng ta.

- Anh có một chỗ ở Cabo - Garrett gợi ý - Có lẽ với an ninh đảm bảo, gia đình em sẽ để em đi.

- Hay quá! Em sẽ nói với Chris về việc đó.

- Trừ phi vấn đề an ninh không phải là mối lo lắng duy nhất của anh ấy.

Louisa không cần hỏi lại cũng hiểu ý chàng là gì.

- Em đã hai mươi bảy rồi. Đời sống tình dục của em không phải là việc chung của gia đình. Cả nhà không đủ vai trò để phán quyết, hãy tin thế. Em ghét cái thực tế rằng chỉ có việc này mà cũng khiến chúng ta đau đầu, sao chúng ta không thể là một đôi bình thường, để mọi thứ diễn ra tự nhiên.

Garrett dẫn nàng tới sofa, kéo nàng lại sát mình khi họ cùng ngồi xuống:

- Đôi nào cũng có vấn đề riêng, Louisa à.

Nàng gác chân lên đùi chàng và lại ngả vào ngực chàng:

- Đôi lúc em ước sao mình có thể sống một cuộc đời giản dị. Em muốn đi mua sắm mà không có một đội vệ sĩ đậu xe la liệt ngoài cửa hàng, hay ăn tối trong một nhà hàng mà không phải tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng lý lịch của từng nhân viên ở đó - Nàng nhìn chàng - Anh đã bao giờ cân nhắc xem liệu mối quan hệ với một người như em sẽ ra sao chưa? Anh sẽ phải hi sinh tự do? Anh thật ngốc nghếch nếu không vừa chạy vừa la hét cho thoát khỏi em.

- Những điều ấy không thành vấn đề với anh - Garrett nâng cằm Louisa lên và nhìn vào mắt nàng. Mắt chàng đen thăm thẳm, thương xót và tha thiết đến nỗi khiến nàng muốn khóc - Không ở lại mới là ngốc nghếch, sau những cảm xúc của anh về em.

Chàng lại rê môi mình lên môi nàng, êm ái, dịu ngọt. Nhưng Louisa không muốn êm ái và dịu ngọt nữa. Nàng đã quá mệt với chúng. Nàng muốn nồng nàn say đắm. Nàng muốn cảm nhận gọi tình và khao khát.

Nàng trượt tay mình quanh cổ Garrett, níu chàng xuống và hôn chàng. Một nụ hôn cao hơn mức dịu dàng. Lúc đầu Garrett hơi cưỡng lại, nhưng khi Louisa kéo đầu gối lên và ngồi dạng chân trên đùi chàng thì chàng đầu hàng.

- Ở bên em hình như anh không còn tí tự chủ nào cả chàng lăm bầm trên môi nàng.

- Tốt, bởi vì em cũng thế - Louisa đẩy hông nàng vào sát Garrett và bắt đầu cọ xát mình trên người chàng. Garrett găm gù sâu trong cuống họng, luồn các ngón tay vào tóc nàng, ngậm lấy miệng nàng. Louisa nhận ra chàng đang cương cứng lên giữa họ và nàng ham muốn một cách man dại được chạm vào đó. Nàng đã đi quá xa, nàng không quan tâm đến việc Chris có thể bước vào bất cứ lúc nào.

Và bất ngờ anh vào thật.

Đang chìm đắm trong khát khao mãnh liệt, Louisa chợt nghe sau lưng có tiếng cửa mở, rồi tiếng hắng giọng hơi quá ồn ào. Nàng tách mình ra khỏi Garrett và ngoảnh lại thì thấy Chris đang đứng ở cửa phòng, lông mày nhíu lên. Louisa hiểu chính xác điều anh nghĩ. Đây là cách nàng chứng tỏ mình biết ứng xử khôn ngoan ư?

Nàng nghe Garrett lầm bầm một câu nguyên rủa đặc biệt thậm tệ - một câu mà hầu hết đàn ông không dám thốt ra trước mặt một công chúa - rồi chàng nhắc nàng khỏi lòng mình và đặt nàng xuống bên cạnh.

- Xin lỗi đã phá đám - Chris nói - nhưng Melissa đã về phòng bệnh riêng và đang muốn gặp khách đến thăm.

Louisa lẽ ra nên hỏi là Melissa sao rồi, thai nhi ổn không, nhưng trước sự ngạc nhiên của nàng, và rõ ràng là của cả anh nàng, điều đầu tiên bật ra khỏi miệng nàng lại là:

- Em sẽ đến Cabo với Garrett và anh đừng có hòng mà ngăn em.

Đối với Louisa, đòi ra nước ngoài với Garrett có lẽ không phải là một hành động thông minh để giành lấy chút ít tự do. Nhất là khi Chris đã tận mắt trông thấy họ đang hành động như hai kẻ non dại khát thèm. Qua việc phân tích ánh nhìn phần nộ rủa anh ta, Garrett đoán chắc rằng Louisa sẽ không được rời đất nước sớm đâu, dù với chàng hay với bất cứ ai.

Thế mà chàng đã mất bao nhiêu công thuyết phục gia đình nàng rằng chàng sẽ không làm ảnh hưởng đến danh tiết nàng.

Garrett tưởng đâu Chris sẽ nổi giận với mình, nhưng khi chàng kéo vị hoàng tử sang một bên để xin lỗi vì lối cư xử không thích hợp của bản thân, Chris chỉ phá lên cười.

- Tôi biết anh khôn ngoan hơn thế, Garrett ạ. Tôi thừa hiểu em tôi là người vượt rào trước. Nhưng nếu có thể, anh hãy cô giữ cô ấy ở mức kiểm soát được, ít nhất là khi hai anh chị đang ở nơi công cộng. Tôi sẽ biết ơn lắm đấy.

Garrett kinh ngạc quá đỗi, thậm chí không thốt nổi một câu trả lời cho tử tế, sự lúng túng của chàng hình như khiến Chris thích thú.

- Anh tưởng tôi không biết em tôi thế nào à?

- Nàng ... rất bướng bỉnh, - Garrett nói.

Chris cười khoái trá:

- Nói thế là còn nhẹ! Tôi đã dùng quãng đời đẹp nhất của mình để giữ cho Louisa tránh khỏi mọi rắc rối. Nó than vãn liên miên rằng chúng tôi canh gác nó, và không thèm thể hiện thái độ ứng xử cho đúng phép tắc. Nếu ham muốn và quyết tâm theo đuổi thứ gì, nó sẽ dồn hết tinh thần và sức lực, bất chấp các quy định và sự an toàn của chính bản thân. Còn nếu nhận phải thứ mà nó không muốn, thì cứ liệu hồn! Nghe vậy anh đừng hiểu lầm tôi, tôi luôn yêu em tôi tha thiết. Louisa có một trái tim nhân hậu, anh không bao giờ gặp được ai gắn bó với gia đình và bạn bè hơn nó đâu. Tôi có thể hi sinh cả đời vì Louisa. Tôi cũng tin rằng nó sẽ là một người vợ và người mẹ tuyệt vời. Nhưng nó khá là khó kiềm chế. Nãy giờ mà bọn cận vệ không ở ngoài kia, chắc nó đã đè anh bẹp dí luôn.

Nói cách khác, danh tiếng về sự hiền lành và ngây thơ của Louisa đều là lời đồn nhảm. Về cơ bản Garrett, đã đoán ra. Chàng chỉ chưa nhận thấy mức độ thách thức của nàng thôi. Một ai khác có thể coi đó là phẩm chất tiêu cực, và có lẽ chàng cũng thế, nhưng ý tưởng rằng nàng không hoàn toàn là dạng mà chàng hình dung trước đây chỉ tổ khêu gợi chàng thêm.

Vấn đề là:

Chris đánh giá thế nào về lòng trung thực của chàng? Có phải anh ta đang dọa cho chàng sợ mà chạy mất dép không? Nhưng anh ta dọa chàng làm gì, sau khi đã nói với Louisa rằng đang suy nghĩ về việc trao vị trí của Aaron cho chàng?

- Sao anh lại nói với tôi những điều ấy? - Chàng hỏi Chris.

- Tôi nghĩ anh nên biết là anh đang dẫn thân vào, đâu Louisa cần một người đàn ông cứng rắn và quyết đoán như nó vậy, và tôi thấy những phẩm chất đó ở anh. Phải có người đủ sức đưa nó vào khuôn phép. Chris nói với cái giọng như thể Louisa cần một bảo mẫu chứ không phải một người chồng. Hoàng gia luôn cho lăng phụ nữ chỉ để ngắm chứ không phải để nghe, liệu họ định giữ những quan niệm cổ hủ ấy đến bao giờ?

Garret không chắc liệu chàng nên cảm thấy hân hoan vì lời khuyên vô tư của Chris, hay nên cảm thấy bị xúc phạm thay cho Louisa. Từ khi nào chàng nảy sinh nhu cầu được bảo vệ nàng? Từ khi nào chàng bắt đầu để tâm đến những cảm nghĩ của nàng?

Dường như từ lúc nàng mỉm cười trong vườn và nói nàng nôn nóng muốn nhìn thấy chàng trần truồng.

- Tiện đây, - Chris nói - Gửi cho tôi một bản lịch trình của anh và tôi sẽ xem xem mình có thể làm gì. Chắc mất ít nhất hai tuần để sắp xếp đấy.

- Phải mất một giây Garrett mới hiểu ra là Chris đang nói đến chuyến đi Cabo.

- Tôi tưởng không được chấp nhận.

- Nếu tôi nói với con bé rằng không, thì đây là cơ hội tốt để nó đi mà bất cần phép tắc gì cả. Ngoài ra, có lẽ thi thoảng đi xa cũng tốt cho nó. Tình hình của nhà vua đang khả quan, tôi nghĩ đây cũng là dịp để cả nhà nghỉ ngơi.

Garrett cũng mong chờ một chuyến đi xa. Với cậu em quanh quẩn ở nhà, chàng càng ít về thì càng tốt cho chàng. Chàng và Ian không có gì để nói

với nhau, và mọi lời khuyên về việc thay đổi cách sống đều là thừa. Ian chẳng bao giờ nghe.

Garrett tới phòng Melissa, thăm hỏi người thiếu phụ đang bứt rứt nôn nóng chốc lát rồi cáo từ ra về.

Với Louisa, chàng đóng dấu sự tạm biệt của họ bằng một nụ hôn đầy đam mê. Sau đó chàng đến công ty để lấy mấy thứ tài liệu cần xem xét. Vì đầu bếp nghỉ ngày Chủ nhật, trên đường về nhà chàng ghé vào một quán ăn tối luôn.

Buổi tối, Garrett uể oải nằm ườn ra trước ti vi, lơ đãng chuyển kênh, đầu óc lỉnh mỉnh nghĩ đến việc gọi cho Louisa để hỏi xem kết quả xét nghiệm của Melissa thế nào. Chỉ có điều nàng lại gọi cho chàng trước như thường lệ.

Garrett nhắc máy ngay sau hồi chuông đầu tiên:

- Chắc em không tin đâu, nhưng anh đang định gọi cho em đấy.

- Thật sao? - Một giọng nóng hổi phả vào tai chàng - Thế mà em tưởng anh gần quên em rồi.

Giọng nói xa lạ bật vào chàng trong khoảnh khắc, rồi chàng nhìn chỗ hiển thị tên người gọi và nhận ra đây không phải là Louisa mà là Pamela, người yêu một thời của chàng. Nói '\người yếu' thì hơi quá cường điệu. Họ chỉ làm tình. Không xúc cảm. Không phức tạp. Một mối quan hệ thân xác không vướng bận. Đúng cách chàng thích.

- Pamela à, xin lỗi, anh tưởng người khác - Garrett nói - Em thế nào?

Giọng Pamela mơn trớn như hứa hẹn một điều gì đó nhiệt cuồng.

- Nhớ anh vô cùng, anh yêu!

Garrett từng cho rằng cái giọng kéo dài ồm ồm của Pamela là nũng nịu và gợi cảm. Bây giờ chàng nhìn nhận nó đúng như bản chất của nó:

không chân tình, y như tình cảm Pamela dành cho chàng. Cô ta sử dụng chàng, y như chàng sử dụng cô ta. Trước đây quan hệ đó cũng không mấy

phiền nhiễu, thực ra chàng còn thích như thế, nhưng bây giờ xem chừng lười thôi.

- Dạo này anh bận, - Garrett nói, nhưng Pamela chưa nhận ra ngụ ý rũ bỏ của chàng.

-Ồ, thế tối nay anh có bận không, em ghé đến một lúc nhỉ? Chúng mình có thể ... nối lại quan hệ.

Đây không phải là lần duy nhất Pamela tự dâng mình cho chàng, nhưng là lần đầu tiên chàng chẳng thấy hứng thú chút nào nữa. Không phải chàng đã thôi khao khát đàn bà, nhưng lúc này chàng chỉ bận tâm đến mỗi một người là Louisa.

- Anh e rằng không đúng lúc đâu - Chàng từ chối.

- Tối mai thì sao?

- Cũng vậy thôi.

Cái giọng gọi cảm dao động, xem chừng cuối cùng cô ta cũng bắt đầu hiểu ra có vấn đề gì đó không ổn:

- Thế khi nào thì đúng lúc?

Không bao giờ!

- Kỳ thực là, Pamela ạ, anh đang gặp gỡ người khác.

- Thế thì sao?

Phải thừa nhận, trước đây, một mối quan hệ chưa bao giờ đủ sức ngăn chàng dừng các mối quan hệ khác.

- Ý anh là, anh đang gặp gỡ một người ... đặc biệt.

Một khoảng lặng, rồi một tràng cười bật lên:

- Anh đang xúc tiến một mối quan hệ nghiêm túc chẳng?

- Phải - Garrett xác nhận, nhẹ cả người vì không phải giải thích tường tận.

Bởi đôi khi chàng cũng không tin lắm vào mối quan hệ với Louisa.

- Cô ta có thai à?

- Không.

- Bom thư anh à?

Chàng cười:

- Việc anh gặp một người đàn bà mà anh muốn tiến tới hôn nhân là khó tin lắm à?

- Em quen anh gần mười năm rồi, Garrett, và trong cả thời gian đó chưa lần nào anh chân thành với ai cả. Anh quá sức vị kỷ mà.

Pamela đúng, nhưng cái tính vị kỷ ấy đã dẫn chàng đến vị trí mà chàng đang đứng. Kể cũng thật mỉa mai.

- Ai là cô bé may mắn đó? Em quen chẳng?

- Em không quen đâu, - chàng đảm bảo. Tất nhiên cô ta biết Louisa, nhưng họ rõ ràng là không bao giờ bước vào cùng một tầng lớp xã hội.

- Ồ, chắc giờ em chỉ có thể nói là chúc anh may mắn mà thôi - Pamela kết luận.

Carrett tạm biệt, gác máy, và xoá luôn số cô ta khỏi điện thoại của mình.

Chàng sắp đặt máy trở lại bàn thì điện thoại lại reo.

Lần này là Louisa, và chàng thấy mình mỉm cười:

- Anh đang định gọi cho em đấy - chàng nói.

- Thế ư? - Có âm sắc hạnh phúc dễ nhận thấy trong giọng nàng.

- Anh định hỏi là em đã biết kết quả xét nghiệm của Melissa chưa.

Ngay khi buột miệng, chàng đã biết rằng đó không hoàn toàn là sự thật. Nếu chàng có gọi, thì chủ yếu là vì muốn nói chuyện với nàng, nghe giọng nàng.

- Anh thực tử tế - Louisa đáp mặc câu chàng mà không nghi ngại gì - Melissa vừa mới lấy kết quả và không may là phôi thai nhi cần ít nhất vài

tuần nữa để phát triển. Người ta vừa bắt đầu tiếp dinh dưỡng cho chị ấy để hỗ trợ.

Nhưng cũng may là không viêm nhiễm gì cả.

- Tốt quá!

- Có biết vì sao em gọi cho anh không?

- Vì sao?

- Im đang nằm trên giường, nhớ đến nụ hôn ban ngày của chúng ta, và chỉ muốn nghe giọng anh.

Chương 8

Garrett thấy mình đâm ghen với Louisa vì sự thành thật không ngần ngại của nàng. Tại sao chàng không dám thổ lộ cảm xúc của bản thân? Hay đối với nàng, chàng chỉ có thể biểu lộ sự thận trọng? Chàng tán tỉnh nàng trong khi các cảm xúc của chính chàng bị lèo lái bởi sự tò mò và sự phù du nhiều hơn chân tình, như thế có công bằng không?

Không công bằng, chàng nghĩ.

- Em sẽ loạn trí mất, nếu chúng mình không thu xếp ở riêng với nhau sớm sớm lên - nàng nói.

Chàng rất đồng cảm. Chris mà không bước vào phòng lúc chàng ở bên nàng hồi chiều, mọi việc có lẽ đã ra khỏi tầm kiểm soát rồi.

- Anh hiểu ý em.

- Em cứ nghĩ mãi đến điều đó - Louisa thú nhận.

- Nghĩ đến gì?

- Sex!

Garrett ngồi thẳng lại trên ghế.

- Thế ư?

- Em cứ mơ mộng suốt.

- Về cái gì?

- Về anh. Sẽ thế nào nếu cuối cùng mình được tự do bên nhau? Anh chạm vào em, và cảm giác thế nào nếu em chạm vào anh? Thi thoảng em thấy mình phấn khích với những ý nghĩ ấy đến nỗi em phải ... ôi, anh biết đấy.

- Phải gì cơ?

- Tự thoả mãn mình.

Quái quỷ! Chàng mừng tượng ra cảnh nàng tả và suýt chút nữa nuốt chửng cả lưỡi của mình.

- Em cũng đọc rất nhiều trên mạng nữa - Louisa tiếp tục.

- Đọc cái gì?

- Hầu hết là truyện người lớn. Em thích những truyện lãng mạn, nhưng đôi khi bắt gặp một số cảnh bạo dâm hơi nực cười.

Khỉ thật! Phải đổi đề tài đi thôi, nhưng đầu óc Garrett không chịu hợp tác.

Có lẽ tại tất cả máu trong người đang tụ về giữa hai chân chàng. Chàng bức bối đến nỗi phải nới bớt cúc quần Jeans.

- Không có gì quá khích, tất nhiên. Nhưng nếu được em cũng muốn thử với những chiếc khăn lụa và lông chim.

Garrett cố cưỡng lại những ảo ảnh, nhưng chúng cứ chực chờ để nhảy xổ vào óc chàng.

Chàng cương cứng đến nỗi phát đau, và bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc xem nàng có muốn làm tình qua điện thoại không. Nhưng sớm hay muộn thì chàng và Louisa cũng sẽ làm tình thật sự, nên thật đáng bị nguyên rủa nếu chàng định thực hiện qua khoảng cách xa thế này.

- Em đang định đẩy anh tới chỗ mất trí đấy à? - Chàng bức tức hỏi, và nàng phì cười.

- Có thể. Tác dụng không?

- Anh đang quần quai đây này.

- Anh sẽ không ngờ nổi những điều em có thể làm để giúp anh xoa dịu nó đâu.

Cả tá ảo ảnh lập tức ủa vào óc Garrett.

- Em mà còn nói kiểu đấy nữa là, thề có Chúa, anh cúp máy ngay.

Louisa cười phá lên:

- Rồi rồi, em ngừng đây.

- Anh đã nghe đủ lời đồn đại về sự non nớt và thuần khiết của em. Anh không tin một tí nào. Thật tiếc phải làm anh thất vọng, nhưng những lời

đồng hoàn toàn đúng.

- Sao có thể thế được?

- Em được giữ gìn kỹ lắm. Đến tận năm mười tám tuổi gia đình mới bắt đầu cho phép em tìm hiểu hẹn hò, nhưng ngay cả thế thì cũng luôn có một bà kè kè đi kèm. Em chưa bao giờ tìm được cơ hội thử nghiệm mặc dù đã xoay đủ cách.

Không may, em càng cố bao nhiêu, gia đình càng kèm chặt em bấy nhiêu. Cứ như thế mọi người đều hạ quyết tâm giữ cho em nguyên vẹn và trong trắng.

Cuối cùng em phát mệt với việc chống lại cả nhà, và dần dần, em không biết nữa, em mất hết mọi hứng thú.

- Giờ thì em có hứng thú lại rồi - Garrett nhận xét.

- Đây là do mạng internet. Em đi lạc vào một trang đầy những câu truyện và nó mở ra một thế giới mới với em. Em từ từ nhận ra rằng bao lâu nay mình thiếu điều gì. Tình dục vốn rất tự nhiên và ... đẹp đẽ. Em muốn thử tất cả, à, - nàng đỉnh chính - gần như tất cả thôi, trừ một số hành vi kỳ cục người ta có thể thực hiện khi lao vào làm tình.

- Nói trước để em an tâm là anh không có hành vi nào kỳ cục.

- Em rất mừng, - Louisa nói, giọng có chút nhẹ nhõm.

- Nếu em ... hứng thú đến thế, tại sao em không hẹn hò nhiều hơn?

- Bởi vì phần lớn đàn ông em gặp quan tâm đến của cải và tước vị của em hơn bản thân em.

Liệu Louisa sẽ cảm thấy thế nào nếu nàng biết chàng cũng thuộc loại đàn ông đó? Nhưng hiện thời đây là điều bí mật chỉ giữa chàng và Wes.

- Em đã gặp rất nhiều người, nhất là những người tầm tuổi em, quá sức vênh váo và tự kiêu về tước vị của mình. Vì thế, bây giờ em đây, hai mươi bảy tuổi và vẫn còn trong trắng, nhưng đang thèm được hư hỏng chết đi.

Đừng hỏi em nguyên do, chỉ biết khi anh đỡ em vào vòng tay trên sàn khiêu vũ, em linh cảm được anh là người dành cho em.

Mặc dù chả hiểu đầu cua tai nheo ra sao, Garrett vẫn thấy tự hào vì nàng đã chọn mình.

- Anh không dám chắc mình đã từng làm ai hư hỏng trước đây chưa, nhưng anh sẵn lòng thử.

- Vì Chris và cha mẹ em vắng nhà, việc mời anh lại đây lúc mười một rưỡi đêm là quá giới hạn cho phép. Nhưng rồi sẽ đến lúc chúng ta được ở riêng với nhau, và em biết là xứng đáng để chờ đợi. Em chỉ hi vọng ngày đó sớm sớm lên.

- Anh cũng vậy!

Chàng đã có được điều mà bất cứ một người đàn ông với khả năng tình dục khoẻ mạnh nào cũng mong muốn, đó là được một trinh nữ trẻ trung, xinh đẹp và gợi cảm ngỏ lời tự nguyện dâng hiến. Bất cứ ai cũng sẽ trả một món tiền lớn để được thế vào chỗ chàng. Trước kia chàng xác định hăm bót mỗi quan hệ rửa họ lại, nhưng nhu cầu hoà hợp thân xác với nàng đang trở nên nhức nhối đến nỗi chàng biết mình sai rồi. Chưa kể, sự việc đang diễn tiến tốt đẹp vượt xa tưởng tượng ban đầu.

Nhưng vì sao, ở đâu đó trong sâu thẳm tâm hồn chàng lại thấy gờn gợn một mối ăn năn?

Hôm thứ Tư, người ta đã hoàn tất mọi điều chỉnh cần thiết cho chiếc máy co bóp tim của nhà vua và đặt lại nó vào trong người ông mà mà không gặp một trở ngại nào. Không may, kết quả kém khả quan hơn mong đợi. Mặc dù quả tim cho thấy vài ba dấu hiệu phục hồi, nhưng xét chung thì tổng thể chức năng vẫn chưa được cải thiện bao nhiêu.

Mọi người đều thất vọng, nhưng Louisa không để tin tức đó đánh quỵ nàng. Đối với nàng, đây chỉ là một khó khăn nhỏ. Chỉ cần có thêm thời gian thì quả tim của cha nàng sẽ hồi phục.

Anne vẫn ở lại Anh với cha mẹ, vì thế Louisa phải giữ nhiệm vụ thăm nom Melissa cùng với Aaron, Liv và Chris. Hôm đó tất cả có mặt trong phòng bệnh của Melissa, cùng thảo luận xem tình hình của nhà vua ảnh hưởng thế nào đến gia đình.

Chris mở lời trước tiên, anh đang ngồi trên mép giường cạnh vợ:

- Hiển nhiên anh sẽ phải tiếp tục thực hiện các nhiệm vụ thay cha, và Aaron sẽ tiếp quản công việc của anh.

Liv ngồi bên Aaron, chỗ cửa ra vào, lưng tựa vào tường.

- Nhưng ai sẽ làm thay Aaron khi anh ấy nhập trường? - Cô hỏi, rõ ràng lo lắng kế hoạch của chồng có thể bị lùi lại thêm một học kỳ nữa.

- Anh lên kế hoạch dự phòng rồi - Chris nói.

Aaron tò mò nhìn sang:

- Từ bao giờ thế?

- Mới đây thôi - Chris liếc nhìn Louisa - Anh đang định đề nghị một vị trí cho Garrett Sutherland.

Mọi con mắt đổ dồn vào cô em út.

- Ý anh là nếu Louisa cưới anh ta phải không? - Melissa hỏi cho rõ.

- Tất nhiên rồi - Chris gật đầu.

- Anh ta quá đủ tiêu chuẩn ấy - Aaron xác nhận.

- Em đồng ý - Melissa nói - nhưng có công bằng không khi đặt áp lực hôn nhân lên Louisa?

- Ai trong chúng ta mà chả có áp lực - Chris nói - Nhưng cốt yếu là Louisa lúc nào cũng mong muốn được lãnh thêm trách nhiệm.

Louisa ghét cái kiểu các anh chị bàn luận về nàng như thế nàng không có mặt ở đó. Tại sao họ cứ khăng khăng đối xử với nàng như trẻ con thế nhỉ?

Dẫu sao đây cũng là một việc cần bàn. Cha họ sẽ bình phục và trở lại với công việc của mình, lúc đó mọi sự sẽ trở lại bình thường. Mấy năm gần đây

chỉ toàn những ký ức tồi tệ.

- Em nghĩ sao, Louisa? - Liv hỏi.

Cuối cùng nàng cũng được ý kiến ý cò rồi.

- Em nghĩ các anh chị đang quan trọng hoá vấn đề. Đây chỉ là một khó khăn nhỏ. Cha sẽ khoẻ lại.

Nét mặt mọi người tỏ rõ rằng họ thấy ý nghĩ của nàng quá ngây thơ. Louisa ngán ngẩm vì sự hoài nghi của các anh chị nàng. Sự việc sẽ dễ dàng hơn cho cả nhà nếu họ cùng có đức tin.

Không ai rầy la hay thử lý luận thêm, và Louisa mừng vì điều đó, nhưng nàng cảm thấy nếu không ra khỏi đây sớm, nàng sẽ mất hết bình tĩnh. Thậm chí đã chuẩn bị tinh thần rằng phải tối mai mới gặp được Garrett, hôm nay vẫn sẽ là một ngày dài đằng đẵng đối với nàng.

Louisa vợ lấy ví và nhóm lên khỏi ghế.

- Nếu thảo luận xong rồi thì em đi đây.

- Đi đâu? - Chris hỏi.

- Hôm nay Garrett làm việc ở nhà, nên em định ghé thăm anh ấy. Nếu mọi người thấy không thành vấn đề.

Chris và Aaron trao đổi nhanh một cái nhìn. Louisa thành thật đợi họ nói "không". Thực ra, nàng hơi hi vọng họ sẽ làm thế vì nàng đang rất muốn cãi cò.

Trước sự ngạc nhiên của nàng, Chris gật đầu bảo:

- Phải ý thức đầy đủ hành động của mình. Chỉ ra khỏi xe khi an ninh xung quanh được đảm bảo.

- Em biết các nguyên tắc - Louisa ngắt lời, và mọi người tỏ vẻ ngạc nhiên vì giọng gắt gỏng của nàng. Họ tưởng nàng sẽ chịu đựng không giới hạn mọi lời nghiêm khắc phê bình của họ chẳng? Hay tưởng nàng miễn dịch với sự hạ cố rủa họ rồi?

- Nhớ rằng hôm nay Anne sẽ bay về và chúng ta cùng ăn tối ở bệnh viện nhé.

Đúng bảy giờ - Chris dặn, giọng anh hoàn toàn bình thường, không ẩn giấu một cảnh cáo ngầm nào kiểu như nhớ- có- mặt- nếu- không- thì- liệu- hồn.

Giá được thì Louisa sẽ thoái thác ngay để khỏi phải tham dự, nhưng Melissa đang khát khao bầu bạn, nên nàng không thể nói không.

- Em sẽ có mặt - nàng nói và kéo cửa ra. Hai vệ sĩ Gordon và Jack đang đợi ngoài hành lang. Nàng vẫy họ - Chúng ta đi thôi, các vị!

Trên đường ra xe, có người gọi điện cho Jack.

Louisa đoán chắc là Chris, vì khi chui vào chiếc Bentley, nghe nàng bảo đưa đến căn hộ của Garrett thì Jack tuân lệnh ngay mà không nháy mắt lấy một cái.

Thật may vì một lần nữa nàng lại không nhắc đến bức thư mới mà nàng nhận được từ Chú Bánh gừng. Và chẳng thư cũng không chứa một mối đe dọa trực tiếp hay mối nguy hiểm mong manh nào. Thư chỉ vón vện mỗi một câu Louisa và Garrett đang ngồi trên cây H- Ô- N N- H- A- U ...

Đó chính là cách hắc cho nàng biết rằng hắc đang bám theo từng bước của họ. Cũng bình thường thôi.

Khi đến nơi ở của Garrett, Louisa không bất ngờ chút nào khi cả một đội cận vệ đã đóng chốt ở đó rồi. Nghĩ đến sự giàu có của Garrett, nàng chỉ ngạc nhiên vì chàng không sống trong một căn nhà riêng xa hoa trong một khu vực thượng lưu. Không phải căn hộ của chàng không hấp dẫn, và nó cũng rất rộng, nhưng chàng thừa sức chi trả hơn. Mặc dù vậy, nàng thích cái ý nghĩ rằng chàng không phô trương. Chắc chắn không phải loại đàn ông chỉ chăm chăm vào tiền bạc và quyền lực.

Hình như thời gian kéo dài ra vô tận, mãi mà Gordon mới mở cửa xe và đưa nàng đến lối vào.

- Các anh đợi ngoài này - nàng bảo. Cứ thử yêu cầu xem sao, dù cả nàng và Gordon đều biết rằng anh ta buộc phải tuân theo bất kỳ mệnh lệnh nào của

Chris. Nhưng anh ta lại gật đầu và bước sang bên cạnh cửa, nơi có tầm bao quát rất tốt tình hình đường phố. Louisa ấn chuông, gần như rộn lên vì phấn khích với ý nghĩ nàng và Garrett cuối cùng cũng có chút thời gian ở riêng bên nhau.

Mất đến cả một phút Garrett mới đáp lại tiếng gọi cửa. Chàng xuất hiện trong bộ dạng thoải mái hơn hình ảnh nàng hằng nhìn thấy, trong một chiếc quần thể thao mềm và áo phông theo logo câu lạc bộ đua thuyền địa phương trên ngực trái. Vì một lý do nào đó không hiểu nổi, bộ quần áo bình thường lại đủ sức làm nổi bật tấm vóc của chàng, phô ra độ nở nang của cánh tay, chiều rộng của bờ vai, vòng hông hẹp và cặp đùi rắn chắc.

Louisa chờ đợi một nụ cười, hoặc có thể là một cái ôm hoặc một nụ hôn khi chàng nhìn thấy nàng đứng đó nhưng trông chàng hoàn toàn bối rối.

- Louisa? Sao em ... em làm gì ở đây vậy?

Quả là Garrett không mời nàng đến, nhưng Louisa những tưởng chàng không thấy bất tiện nếu nàng ghé qua chơi. Sao có thể bất tiện được khi họ đều trông đợi thêm nhiều thời gian ở riêng với nhau. Chẳng phải đó là chủ đề chính trong những câu chuyện của họ sao? Nếu không muốn nàng đến, tại sao hôm thứ Ba điện thoại chàng lại nói rằng chàng sẽ làm việc ở nhà?

Giờ nàng không còn chắc chắn về suy luận của mình nữa. Có lẽ ngụ ý của chàng không phải là một lời mời.

Nàng nở nụ cười bất chấp cảm giác trối nặng trong lòng:

- Em đến thăm anh.

- Chris cho phép em à?

Louisa gật đầu, vẫn giữ nụ cười tươi tắn:

- Em nghĩ rằng anh ấy đã nhận ra nếu còn ngăn cấm em, em sẽ nổi loạn.

Garrett không nói không rằng, Louisa lại hỏi:

- Anh không mời em vào ư?

Chàng ngoái nhìn vào căn hộ sau lưng mình, rồi quay mặt lại với nàng:

- Ủ, có chứ, em vào đi!

Chàng đứng tránh sang một bên để nàng bước qua, nhưng rõ ràng chàng đang cẩu kính chuyện gì đó. Chàng nhìn đắm đắm xuống dãy hành lang dẫn ra phần phía sau của khu căn hộ. Ngay bên tay trái chàng là cầu thang bộ dẫn lên tầng hai.

Louisa nhìn quanh phòng đầu tiên, rõ ràng là một phòng ngồi chơi kiêm phòng khách trang hoàng rất chuyên nghiệp. Nam tính không thể chối cãi, nhưng vô cùng tao nhã.

- Đẹp quá!

Garrett nhún vai:

- Nó hợp với nhu cầu của anh.

Tại sao chàng không cười? Không ôm nàng vào lòng và hôn nàng? Chỉ mới vài đêm trước chàng đã khao khát lần tay khắp người nàng cơ mà.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi và gượng gạo, nàng lại sôi nổi bảo:

- Anh đưa em đi xem nhà đi!

Garrett ném một cái nhìn lén lút khác ra sau lưng. Louisa bắt đầu tự hỏi phải chăng chàng đang ở với ai khác nữa. Bất chấp lời bảo đảm rằng mình không còn ở tuổi chơi bời nữa, có lẽ chàng vẫn giữ một người đàn bà khác trong đời. Trái tim Louisa trĩu nặng, chỉ thoáng chốc nó đã như tụt xuống tận đầu gối nàng.

Cầu sao chàng đừng giống những người đàn ông khác, nàng lặng thầm khẩn nguyện. Chàng chính là người nàng đang tìm kiếm. Nếu sự thật ngược lại, gia đình nàng sẽ không bao giờ để nàng yên thân nữa.

Garrett hắng giọng:

- Lúc này không thích hợp.

Nhận ra tay mình đang run, Louisa siết chặt lại thành nắm đấm, hất cằm lên và hỏi thẳng:

- Anh đang giấu em chuyện gì phải không?

- Không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng mình, anh đảm bảo. Nó chỉ là ... hơi phức tạp. Từ phía cuối hành lang có tiếng lịch kịch, rồi giọng một người đàn ông vang lại:

- Ai thế, Garrett?

Không phải đàn bà, Louisa nghĩ với một sự nhẹ nhõm khiến chân nàng bớt bủn rủn. Rồi một giả thiết khác ập đến, một người đàn ông, không có nghĩa là Garrett không thể ... với anh ta. Anne đã từng hẹn hò với một gã trong nhiều tháng mới phát hiện ra rằng hắn thích tay vệ sĩ Gunter của cô hơn.

Nhưng Garrett rất đàn ông và nam tính.

Trước khi Louisa lấy đủ dũng khí để hỏi cho ra nhẽ thì chủ nhân giọng nói đã hiện ra đằng cuối hành lang. Mặt gã thâm tím, sưng vù, và gã phải tựa vào một đôi nạng để đỡ trọng lượng cho bên chân đang bó thạch cao từ bàn chân lên đến giữa bắp vế. Nàng nhận ra đấy là người bạn mà Garrett nhắc đến lúc ở bệnh viện. Người vừa bị tai nạn.

Gã ta đi về phía họ, sự đau đớn từ mỗi bước chân hiện rõ trên khuôn mặt nhăn nhó của gã. Trời ơi! Ian! - Garrett hét lên bằng cái giọng mà Louisa chưa bao giờ nghe thấy chàng dùng. Y như một người cha rầy la đứa con bất trị.

Đúng cái giọng mà Chris hay nói với nàng khi nàng còn nhỏ và đến giờ thì thoảng anh vẫn dùng - Bác sĩ bảo em phải cố định chân càng nhiều càng tốt kia mà!

- Em cần đi vệ sinh - Người tên là Ian nói với một nụ cười méo mó, rồi hướng sự chú ý của mình vào Louisa. Gã ta há miệng ra định nói, nhưng quai hàm bỗng trĩ xuống, chắc vì đã nhận ra nàng. Gã nhìn lại Garrett và thốt lên - ôi chao, Công chúa à?

Garrett buột chữ thề và lắc lắc đầu. Thấy Ian cứ đứng đó há hốc miệng, chàng đá vào cái chân lành của gã và bảo:

- Chào đi, đồ ngốc!

- Xin lỗi, - Ian cúi đầu, cười khép nép - Thật bất tiện vì người ta khoác lên người tôi đủ mọi thứ linh kinh thế này.

- Không sao, - Louisa trấn an Ian và giơ tay ra bắt - tôi là Công chúa Louisa Josephine Elisabeth Alexander.

Trụ trên một chiếc nạng, Ian nắm tay nàng trong bàn tay thô ráp, xù xì của mình và nói:

- Tôi là Ian. Ian Sutherland.

Chương 9

- Sutherland? - Louisa lặp lại, đưa mắt nhìn Garrett, vẻ bối rối rõ rệt. Sao không bối rối cho được khi chàng bảo nàng đây là một người quen vừa bị tai nạn - Các anh có họ với nhau à?

Garrett lầm bầm nguyên rủa. Ngày hôm nay còn tệ hại hơn được không nhỉ?

Chàng đã hi vọng ổn định cho Ian xong sẽ bỏ gã lại để hộ lý chăm sóc, bản thân chàng sẽ tự giam mình trong phòng làm việc hết phần còn lại của ngày, nhưng do thay đổi kế hoạch, phải sáng mai hộ lý mới đến được.

Và bây giờ, điều tồi tệ nhất là chàng không còn lựa chọn nào khác hơn là nói với Louisa sự thật:

- Ian là em anh.

- Thực ra người nhà tôi trông rất giống nhau, nếu mắt tôi không sưng vù và thâm tím thế này - Ian bảo nàng - Thậm chí trông tôi bảnh hơn.

Louisa quay sang Garrett, nhú mào:

- Nhưng anh nói ...

- Anh biết, anh đã nói dối.

Thông thường gặp cảnh tương tự Ian sẽ nhảy vào, nói hoặc làm gì đấy để biến Garrett thành một kẻ lỗ bịch, nhưng lần này gã lại bào chữa cho chàng. Đó là hành động ít tính ích kỷ nhất mà Garrett từng thấy ở em mình:

- So với một kẻ như tôi đây thì Garrett là quân tử, thừa Công chúa. Nếu anh ấy mà nói dối, thì tôi biết là anh phải có lý do cực kỳ chính đáng.

Louisa nhìn từ Ian sang Garrett, vẻ lưỡng lự không biết nên tin vào ai.

Như thói thường Ian sẽ nán lại để xem màn sau, nhưng lần này gã ngáp và nói:

- Nếu hai vị không phiền, tôi xin cáo từ, bởi đầu óc đang mụ mẫm vì thuốc men. Tôi nghĩ đã đến lúc chớp mắt rồi. Nhưng tôi hi vọng chúng ta sẽ còn dịp trò chuyện, thưa Công chúa.

- Rất vui lòng - Louisa đáp lại với một nụ cười. Sau khi lan khắp khiêng quay vào phòng, nàng ngoảnh sang Garrett với một cái nhìn dò hỏi, như muốn nói, Được rồi câu chuyện là thế nào đây?

- Anh biết anh nợ em một lời giải thích - Garrett trở về phía cầu thang - Vào thư phòng của anh đi, ở đó chúng ta có thể nói chuyện tự nhiên hơn.

Louisa gật đầu và theo chàng bước lên cầu thang, nhưng khi họ đi qua phòng ngủ của Garrett, nàng dừng bước:

- Đây là phòng riêng của anh à?

Chàng gật.

Không hỏi ý chàng, nàng bước vào. Nàng hít thật sâu và nói:

- Hừm, nó có mùi y như anh.

Garrett nghiêng người vào phòng và hít thử, nhưng đối với chàng căn phòng có mùi như nó vẫn luôn thế. Tức là y như các phòng khác trong nhà.

Chàng ở ngoài cửa đợi nàng bước trở ra. Nhưng Louisa không bước ra, mà thả ví xuống sàn và ngồi lên giường chàng, chống hai tay ra sau cho thoải mái.

Chúa ơi, trông nàng mới duyên dáng làm sao! Nàng bận một chiếc áo ngắn không tay màu hồng và một chiếc váy trắng kín đáo, mái tóc mềm mại buông lơ lửng trên lưng nàng. Có lẽ chàng chỉ tưởng tượng, nhưng càng quen nàng lâu, chàng càng thấy nàng hấp dẫn.

Louisa vỗ lên đệm bên cạnh nàng, ra hiệu bảo chàng ngồi xuống. Rõ ràng họ có thể nói chuyện tại đây.

Garrett đóng cửa lại, bước đến cạnh giường và ngồi xuống bên trái nàng:

- Để anh nói trước, anh rất xin lỗi vì đã nói dối em.

- Lúc đầu để em vào nhà, trông anh rất bối rối, em đoán anh đang hẹn hò với người đàn bà nào đó. Khi nghe tiếng Ian, trong một thoáng em lại tưởng anh hẹn hò với đàn ông.

Lời nàng quả thực chưa bao giờ thôi làm chàng ngạc nhiên:

- Louisa, anh đã bảo em rồi, anh chỉ có mình em. Và nghiêm túc nhé, chỉ đàn bà thôi.

- Tại sao anh không cho em biết người bị tai nạn là em anh?

- Bởi vì anh chắc chắn là em sẽ muốn gặp nó.

- Gặp thì không hay sao?

- Phải, bởi nó là một thằng nói dối, một tên ăn cắp và anh không muốn em nghĩ là anh cũng giống thế. Lý do duy nhất khiến nó đến thăm anh là vì cha mẹ và các em anh đã từ mặt nó.

Louisa cau mày:

- Buồn quá nhỉ?

- Chẳng có gì buồn cả - Garrett kể cho nàng nghe những việc Ian đã làm với gia đình, nào là lừa lọc dối trá và trộm cắp. Bây giờ chàng buộc phải mắc kẹt với gã cho đến khi chân gã trở lại bình thường - Nó cứ thề thốt là lần này nó sẽ thực sự thay đổi, nhưng anh đã nghe câu ấy hàng trăm lần rồi. Loại người như thế chẳng bao giờ thay đổi cả.

- Biết đâu lần này cậu ấy thật sự có ý đó.

- Em biết vì sao nó bị tai nạn không? Anh bảo không cho nó tiền, thế là nó đánh cắp ô tô của anh thay vào đấy.

- Nhờ đâu cậu ấy chỉ định mượn thôi?

- Nó thú nhận là đã đánh cắp, chưa kể đến cả tá rượu hảo hạng của anh. Sau đó nó gắng thuyết phục anh rằng nó đã ngăn ngừa và định mang đồ đạc hoàn trả.

Nhưng anh biết thừa. Nó bỏ đi và chưa bao giờ có ý định quay lại hết.

- Nhưng anh vẫn để Ian ở lại đây - nàng nói - Anh vẫn còn quan tâm đến cậu ấy đấy chứ.

- Anh đâu còn lựa chọn nào khác. Nó không có nơi nào để đi nữa.

- Nếu anh không hề quan tâm, thì ngay cả điều đó cũng không tạo nên khác biệt nào cả.

Mặc dù khó chịu, Garrett vẫn phải thừa nhận Louisa nói đúng. Chàng không thích thế. Chàng muốn ghét Ian vì tất cả những việc gã đã làm. Như thế có vẻ dễ dàng hơn.

Chàng lăm bầm và nằm ngửa xuống bên nàng.

- Bực à? - nàng hỏi.

- Rõ thế sao?

Một nụ cười tinh quái nở trên môi Louisa. Ngay tức khắc Garrett đoán ra nàng sắp làm gì đó rất hư.

- Anh biết cái mà người ta hay nói là giải toả tâm trạng không?

Garrett nghĩ ngay ra một vài gợi ý, nhưng chàng muốn xem nàng định hành động thế nào hơn:

- Em cho anh xem đi!

Louisa nghiêng người sang, lướt một nụ hôn êm dịu kéo dài trên môi chàng, rồi ngồi dậy và hỏi:

- Khá hơn chưa?

Garrett nén cười, nhún vai:

- Đôi chút, chắc thế.

Louisa tỏ vẻ tư lự:

- Hừm, chắc em thử chưa đủ độ.

Nàng nghiêng người xuống định hôn chàng lần nữa, nhưng Garrett đột ngột phác một cử chỉ:

- Này, đợi chút!

Louisa dừng phắt lại và ngồi thẳng dậy:

- Chuyện gì thế!

- Bọn mình quên mất một chuyện rồi.

- Chuyện gì? - Nàng cau mày.

Chàng tựa mình lên hai khuỷu tay, nhìn quanh phòng:

- Cận vệ!

- Ồ, họ có đến đây, nhưng ở bên ngoài, canh cửa.

- Ở bên ngoài? Không phải là ở bên trong?

Nàng tủm tỉm nhìn chàng:

"Phải!".

- Bọn họ không có cơ hội nào đột nhập vào được và theo thang gác xông lên đây chứ?

Nụ cười từ từ giãn dần trên mặt nàng, nàng đã hiểu chàng muốn đi đến đâu:

- Chỉ khi em yêu cầu họ. Nhưng còn em anh? Có lý do nào khiến Ian lên đây không?

- Nó đang ngủ. Ngoài ra, nó đi lại bình thường còn khó khăn, nói gì trèo cầu thang.

- Anh biết điều đó có nghĩa là gì không? - Nàng hỏi.

Họ mỉm cười và nói đồng thời:

- Cuối cùng chúng ta cũng được tự do với nhau.

Louisa phấn khích đến nỗi tay nàng run lên:

- Em phải quay lại bệnh viện lúc bảy giờ để ăn tối.

Garrett nhìn đồng hồ:

- Vậy là chúng ta còn hơn hai tiếng nữa.

Louisa tưởng tượng những việc họ có thể làm cùng nhau trong hai tiếng.

- Tại sao em không nằm xuống gối đi? - Garrett gợi ý và nhìn nàng với cái nhìn rành rành anh- sắp- ăn- tươi- nuốt- sống- em- đây.

Louisa nhận ra tương quan bỗng thay đổi. Một phút trước, khi hôn Garrett, nàng là người kiểm soát. Bây giờ rõ ràng Garrett đang làm chủ tình thế, và mặc dù ý nghĩ đó khiến nàng sợ hãi chút đỉnh, nó cũng lay động tận đáy tâm can nàng.

Tại sao nàng lại cứ ngồi đó và lãng phí thời gian quý báu? Garrett nhìn nàng thắc mắc:

- Em không hoảng hốt quá đấy chứ?

Louisa nhào người sang và đặt một tay lên má chàng:

- Không, em muốn điều này hơn bất kỳ thứ gì khác. Mấy tuần em chỉ mơ mộng về nó. Mơ mộng quá nhiều.

Garrett dướn người tới, đặt một nụ hôn lên môi nàng. Louisa rùng mình vì một cơn mê chạy suốt xuống tận ngón chân.

- Không có gì là quá nhiều cả.

- Đây là vấn đề chúng ta ở đây riêng với nhau, và sẽ khó có lý do để dừng lại nếu mọi việc bắt đầu đi quá xa.

- Thế nào là xa?

- Em biết mình thật cổ hủ và ngốc nghếch, nhưng em muốn là một trinh nữ trong đêm tân hôn. Em cho rằng sự nguyên vẹn sẽ khiến cuộc tình đôi ta thêm đặc biệt.

- Không ngốc nghếch chút nào. Đó là một quyết định đáng tôn trọng, và đã biết ý em thế rồi, anh sẽ không bao giờ để mọi việc đi quá xa.

Cái nhìn của chàng tha thiết, nàng muốn tin chàng, nhưng ai dám nói là chàng sẽ không đi quá giới hạn?

- Sẽ thế nào nếu anh không thể dừng lại?

Carrett nhe răng cười lim dim mắt nhìn nàng:

- Sự thật không hoàn toàn giống những thứ em đã đọc không phải đàn ông đều là bọn nghiện sex cả đâu.
- Anh hứa rằng chúng ta sẽ không đi xa hơn mức chúng ta nên dừng.

Louisa tin chàng, vì nàng biết Garrett không bao giờ nói dối nàng, ít nhất là không về những điều quan trọng như thế. Còn vụ dối quanh về Ian, chẳng qua chỉ do chàng muốn bảo vệ nàng.

Nàng ngồi lên và lùi lại đằng sau, ngả đầu xuống gối Garrett hạ xuống cạnh nàng và tựa nghiêng mình trên một bên khuỷu tay. Chàng ngắm khuôn mặt nàng, dịu dàng lướt trên từng đường nét bằng ngón tay trở:

- Anh đã bao giờ nói với em rằng em đẹp thế nào chưa?
- Hình như rồi. Nhưng cứ nói lại cũng được, không sao đâu.

Garrett không, nói, thay vào đó chàng hôn nàng. Thật dịu dàng và ngọt ngào - dấu sao cũng mới bắt đầu thô mà. Chàng hôn môi nàng, cằm nàng và một bên cổ nàng. Chàng nhắm nhâm dái tai nàng và tìm thấy một điểm nhạy cảm nhỏ xíu đằng sau tai thùy tai khiến nàng rùng cả mình.

Louisa do dự chốc lát rồi vòng tay quanh cổ Garrett, luồn các ngón tay vào tóc chàng, hít hương thơm của làn da, mái tóc, và mớm những nụ hôn lên môi chàng.

Garrett khum lấy mặt người thiếu nữ, mơn trớn má nàng bằng ngón cái, nhưng từ từ tay chàng trượt xuống thấp, trước tiên là cổ nàng, rồi vai nàng, nhưng chàng dừng ở đó.

Một tiếng thì thầm trong nàng cầu xin, Tiếp tục đi, hãy vuốt ve em. Hai bầu ngực thậm chí là giữa hai đùi, bất kỳ đâu có thể làm dịu cơn nhức nhối đang dâng đầy bên trong nàng. Thật tuyệt biết bao nếu chàng tiếp tục vì chàng đã hứa sẽ không đi quá xa, và nàng tin chàng.

Có lẽ ý nghĩ của nàng vang to đến mức chàng nghe thấy, vì tay chàng tiếp tục dịch chuyển, trượt dần cho đến khi bao phủ một bầu vú nàng. Cơn nhức

nhồi giữa hai đùi nàng cuộn trào, đôi vú nàng săn lại và trở nên nhạy cảm.

Garrett giữ tay ở đó một phút, dường như chàng ngại nàng sợ, hoặc chàng đang cố kích thích nàng đến chỗ thềm thường. Louisa nín hơi, mừng tượng cử động tiếp theo, và khi chàng nhẹ nhàng bóp bầu vú nàng, cảm giác rạo rực đến nỗi nàng buột thở hổn hển.

Garrett ngừng hôn và nhìn xuống đôi mắt tràn ngập khao khát:

- Nhiều quá không?

- Không, - Louisa đáp, giọng khàn đi vì dục vọng đến nỗi nàng khó khăn lắm mới nhận ra đây là giọng mình - Chưa đủ.

Nhếch môi trong một điệu cười gợi tình, Garrett úp lấy một bầu vú, sau đó vú bên kia. Khi chàng kẹp một đầu vú giữa các ngón tay và bắt đầu vê chúng, nàng bật lên rên rỉ. Ngực nàng đã từng cảm nhận những bàn tay đàn ông, nhưng chưa bao giờ tuyệt vời và kích thích thế này.

Rồi chàng dừng lại. Nàng định phản đối thì chàng đã tháo cúc áo của nàng, và bao nhiêu lời lẽ trôi tuột lại vào trong.

- Anh vẫn thắc mắc một điều - Garrett nói, bật mở từng cúc áo bằng những ngón tay thành thạo. Louisa nhìn chiếc cúc cuối cùng tuột ra, hai vạt áo bị lật sang hai bên, phơi ra chiếc áo lót viền ren màu hồng. Ngực nàng không lớn, chỉ cúp B, nhưng tuy thiếu ưu thế về kích cỡ, nhưng được bù đắp bằng chất lượng hoàn hảo.

- Anh thắc mắc điều gì? - Nàng hỏi.

- Em non nớt đến độ nào? Hẳn em phải có chút kinh nghiệm chứ.

- Vuốt ve mạnh bạo, nhưng luôn luôn ở ngoài quần áo và hôn nữa, tất nhiên.

- Hôn kiểu gì? - Chàng hỏi.

- Kiểu gì? Có bao nhiêu kiểu đây? Nàng bối rối:

Hôn kiểu thông thường, chắc thế.

Garrett nhe răng cười tinh quái, khiến nàng hiểu ngay là chàng sắp làm một việc gì tệ hại đây.

- Đã ai hôn em thế này chưa? - Chàng hạ đầu xuống, rà môi quanh rìa chiếc áo lót, Louisa khó khăn lắm mới kìm được tiếng rừ rừ đang dâng ứ hòng nàng.

Chàng hôn một bên rồi bên kia, và ngẩng đầu lên nhìn nàng.

- Chưa - Nàng đáp bằng giọng gần như hụt hơi - Chưa bao giờ.

- Còn thế này? - Chàng đưa lưỡi kéo một đường ướt xuống chỗ phòng lên ở một bên vú và sau đó sang bên kia. Rồi nhìn nàng và cười.

Thực ra đó không phải là một nụ hôn, nhưng Louisa không có thời gian bắt bẻ. Hôn hay không, thì nàng cũng đang hưng phấn đến nỗi nàng cảm thấy gai ốc sờn lên khắp mình.

- Em phải nói rằng không. Thực ra, phần lớn những điều anh đang làm với em bây giờ là một địa hạt mới mẻ đối với em - Nàng nôn nóng muốn biết tiếp theo chàng sẽ chạm vào đâu và như thế nào. Thật may là nàng không phải đợi lâu.

Garrett đẩy nhẹ cho áo lót nàng tuột ra, và trong một giây, chàng chỉ biết ngấn người ra mà nhìn. Núm vú nàng nhỏ, hồng hào và săn lại trong cơn khuấy động.

- Em có đôi vú đẹp nhất mà anh từng được thấy - chàng tán thưởng. Louisa nghĩ mình nên cảm ơn cho lịch sự, nhưng chàng đã ngả lại gần và chạm lưỡi lên cái núm, đầu óc nàng hầu như tê liệt. Nàng không nghĩ được bất kỳ điều gì khác ngoài tình dục ... nhất là khi chàng dùng răng kéo khê đầu vú và mút mạnh. Chết mất! Nàng thả đầu ngửa ra sau và rên rừ rừ ườn ngực lên cho sát với miệng chàng. Garrett nhắc mặt lên để ngấm tác phẩm của mình.

Đầu vú nàng ướt và ửng đỏ vì bị mút. Louisa cầu mong chàng sẽ làm giống thế với vú bên kia, nhưng chàng lại nhìn xuống nàng, vẻ mặt nghiêm trang:

- Có lẽ chúng ta nên dừng ở đây thôi.

- Hả, gì cơ? Chàng nói nghiêm túc à?
- Dừng ư?
- Như thế mọi việc mới không đi quá xa.

Nàng hẳn trông phải ử rữ lắm, vì chàng cười phá lên:

- Louisa, anh đùa đấy?
- Quá đáng, anh đừng đùa về một việc thế này - Nàng rầy la và thở phào nhẹ nhõm.
- Nhưng gần hết giờ rồi.

Louisa nhìn đồng hồ chàng và không thể tin được là đã lâu như thế. Họ chỉ có hôn và vuốt ve. Nhưng nàng muốn hơn nữa, và muốn bây giờ. Dù cho có muộn bữa tối cũng chẳng sao:

- Thế đừng phí phạm chút thời gian ít ỏi còn lại nữa.

Nàng túm gấu áo chàng kéo lên, và chàng giúp nàng lôi nó qua đầu mình.

Thân thể chàng đẹp chưa từng thấy, không chỉ vì ngực chàng rộng, nở nang, bụng chàng rắn và nổi rõ từng múi cơ. Nàng yêu chúng vì chúng thuộc về chàng. Nàng lần tay lên và dừng ở ngực chàng, ngạc nhiên sao làn da lại nóng ẩm đến thế. Không còn bị che phủ bởi chiếc áo phông, nàng nhận rõ sự khuấy động của chàng qua chiếc quần thể thao vải mềm. Nàng nhận ra chàng không mặc quần sịp hoặc thậm chí là quần đùi.

Garrett cau mày và đặt một tay lên hai bàn tay nàng:

- Em đang run. Em sợ à?

Nàng lắc đầu:

- Không hề. Chỉ kích động thôi. Và phát chán vì mọi việc chậm thế.

Nàng đẩy Garrett nằm ngửa ra, rồi cưỡi lên chàng, váy nàng tốc lên tận đùi trên. Nàng lách mình ra khỏi áo sơ mi và với tay ra sau lưng tháo bỏ chiếc áo lót đã mở móc, cảm thấy một nhu cầu gần như đau đớn được áp vào thân thể chàng, chà ngực nàng vào ngực chàng. Garrett hẳn đã đọc được suy

nghe của nàng, vì chàng biết chính xác phải làm gì. Chiếc áo lót của Louisa vừa tuột xuống, chàng đã kéo nàng xuống mình, vòng tay quanh người nàng. Rồi môi họ gặp nhau trong một nỗi khao khát chung hơn là một nhu cầu thực sự. Họ mút môi nhau, và nếu nàng có thể nuốt chửng chàng chắc nàng đã nuốt rồi.

Tay Garrett hình như ở khắp mọi nơi. Lên và xuống dọc lưng nàng, cánh tay nàng, nhồi nắn ngực nàng, vò rối tóc nàng. Nhưng khi chàng luồn tay xuống dưới váy nàng và úp lên nàng bằng bàn tay to lớn, ấm áp của mình, nỗi đau giữa hai chân nàng bắt đầu trở nên nhức nhối đến không thể chịu đựng nổi. Chàng lăn nàng ra, và thật tuyệt vời, cảm giác thân thể chàng ép xuống nàng, ngực áp ngực, bụng áp bụng. Nàng quặp hai chân quanh hông chàng không có một dự cảm nào cho đến khi vật cương cứng của chàng cộm đúng vào đáy quần lót của nàng.

Louisa há hốc miệng kinh ngạc và Garrett gừ lên, sau đó cả hai cùng im lặng, Garrett có một vẻ mặt như muốn nói rằng đến lúc này thì có lẽ họ đã đi quá xa rồi.

Rõ ràng là lỗi của nàng. Nếu nàng có nhiều kinh nghiệm hơn, nàng sẽ lường trước được tình huống này, và nàng biết họ đang dẫn dụ một điều tất yếu khi nằm như thế này, chỉ với một lớp ngăn mỏng manh bằng vải nylon và ren để ngăn cho sự việc đi xa hơn.

Nhưng quả thật tuyệt vời.

Trong vài phút họ chỉ câm lặng nhìn nhau, như thể không ai biết nên làm gì tiếp theo. Nàng không xê cái rãnh nhỏ của mình ra khỏi phần dưới của chàng, và chàng cũng không cố để làm hai bên tách xa nhau.

Rồi việc đó xảy ra. Với đôi mắt khoá chặt vào nàng, Garrett hơi lùi ra sau rồi từ từ tiến tới, đâm mạnh vào nàng bằng cả chiều dài của sự cương cứng của chàng.

Louisa cảm thấy như có một dòng điện giật lên giữa hai đùi nàng và phóng mạnh ra ngoài. Nàng rung mình trong vô thức và tất cả lông tóc trên người nàng dựng đứng hết cả lên.

Chàng làm lại một lần nữa, và lần này nàng ưỡn lên để đón chàng. Mỗi phần trên cơ thể nàng, mỗi tế bào trong người nàng đều tràn ngập mê mẩn, cho dù cả hai vẫn còn mặc quần áo.

Garrett đâm vào nàng, hết lần này đến lần khác, cùng một nhịp điệu chậm rãi và có tính toán, thân thể nàng chuyển động tự nhiên theo chàng. Nàng hôn môi chàng, cổ chàng, gặm thùy tai chàng và cào móng tay khắp lưng và vai chàng.

Nàng muốn ngấu nghiến chàng, muốn đóng dấu răng và móng tay mình lên khắp người chàng. Không phải là cách cư xử của một công chúa đứng đắn.

Nhưng nàng không quan tâm. Nàng cảm thấy man dại và kích thích và tâm trí nàng gần như chìm trong ham muốn, môi cú đâm của chàng lại đưa nàng đến gần trạng thái ngây ngất hơn.

Rất gần.

Nàng ngược nhìn Garrett. Đôi mắt chàng ở gần nàng, hơi thở chàng trầm nặng và mồ hôi lâm tẩm trên trán chàng. Vì một lý do nào đó nàng đã nghĩ chàng làm thế này chỉ để nàng thoả mãn, nhưng trong khoảnh khắc đó nàng nhận ra chàng sắp lên tới cực khoái, sự thực đó dẫn nàng vượt qua giới hạn không thể quay lại. Mọi thứ đông đặc lại, một cơn rùng mình bắt đầu từ giữa tâm điểm của nàng và lan tỏa ra vây bọc cả con người nàng. Nàng rên rỉ nhưng không sao thở nổi, không thậm chí cả nghĩ đến nỗi mê mẩn tê dại vừa trải qua.

Cảm nhận được nàng sắp đạt cực cảm, Garrett cũng phóng thích mình cùng lúc với nàng. Chàng gặm gừ từ sâu trong ngực và trở nên quả đoán, thở hắt ra một hơi khi đâm vào nàng lần cuối rồi lăn xuống bên cạnh nàng.

Chương 10

Louisa nằm cạnh Garrett, mềm oặt và gắng điều hoà lại hơi thở. Đột ngột, chẳng vì lý do gì, Garrett bắt đầu phá lên cười, một tràng cười sảng sặc, như thể chàng nhận thấy điều gì đó hết sức thú vị về tình trạng của họ.

- Có gì đáng cười? - Louisa hỏi.

Garrett nhìn lên trần nhà, lắc đầu:

- Anh không tin nổi là chúng mình vừa làm chuyện đó.

Nàng cau mày:

- Không hay à?

Chàng lăn mình nằm nghiêng, nhòm lên trên một khuỷu tay để nhìn nàng:

- Không phải. Quá ... tuyệt!

Nàng bối rối:

- Thế vì sao anh cười?

- Bởi vì lần cuối cùng anh làm trò đó là khi anh mười lăm. Một giấc mơ ướt đầm. Lớn lên rồi người ta không xuất tinh như vậy nữa.

Louisa gật đầu tư lự:

- Cũng phải.

- Ý em là gì?

-Ồ bất chấp tất cả mớ truyện em từng đọc, em chưa bao giờ thấy một lời nhắc nhở nào về cách chúng ta vừa trải qua.

Garrett cười vang:

- Em sẽ đọc được, nếu chúng được, viết ra bởi những cậu choai choai.

- Tức là những điều chúng ta vừa thực hiện là không bình thường?

- Ừ. Thông thường phải làm tình thật sự anh mới lên đỉnh được.

- Theo anh thì tại sao?

- Càng làm quen với tình dục, sự mới mẻ càng dần dần giảm sút - chàng nhún vai - Nhưng em đã kích động anh ghê gớm, y như được trẻ lại, được bắt đầu lại từ đầu ấy.

Có lẽ đây là một trong những câu nói ngọt ngào nhất mà đàn ông từng nói với nàng. Louisa nhoẻn cười:

- Vậy chúng mình có thể làm lại lần nữa không?

- Em xem giờ chưa?

Nàng ngó vào mặt đồng hồ của chàng. Chết tiệt? Đã gần sáu rưỡi. Nhưng nếu khẩn trương lên thì vẫn kịp bữa tối.

- Xin lỗi, em phải đi.

- Anh hiểu.

Chàng nằm đó, thân trần nở nụ cười mê đắm, trông vô cùng quyến rũ. Nàng không muốn rời đi. Nàng muốn ngả vào ngực chàng và vuốt ve chàng. Nàng muốn ngủ trên chiếc giường này và thức dậy trong vòng tay chàng, nhưng nàng biết gia đình đang đợi mình. Và nếu nàng không trở ra, đám vệ sĩ đang sốt ruột vì đợi có thể phá cửa vào tìm nàng.

Nàng lăn ra khỏi giường và vợ lấy quần áo mình.

Garrett nằm đó ngắm nàng mặc quần áo:

- Mai anh có một ngày mệt bỏ hơi tai ở văn phòng, nhưng chắc đến tối anh có thể thu xếp gặp em được.

- Em thì không được. Em quên bảo anh, em phải thay Chris dự một bữa tối với các uỷ viên. Cuối cùng thì anh ấy cũng đối xử với em một cách nghiêm túc, em không thể từ chối được. Tối ngày kia thì sao?

- Thứ Sáu à? Anh đã hẹn ăn cơm.

- Thứ Bảy anh có phải làm việc không?

- Việc hoãn cũng được. Em muốn làm gì?

- Chàng lại còn phải hỏi?

Ồ, vì khuôn phép, ít nhất nàng có thể giả vờ rằng họ sẽ không ở cùng nhau chỉ để vờ vờ sờ soạn nhau.

- Có lẽ khó hẹn ra ngoài ăn tối để hẹn hò cho đúng nghĩa - nàng nhắc - với cả lô vấn đề về an ninh.

- Phải - Garrett tư lự đồng tình - Chúng ta chỉ có thể ở trong nhà thôi.

- Em chắc rằng có thể tìm ra việc gì đó khiến chúng ta bận rộn.

Garrett lại mỉm cái điệu cười gợi tình đó và hỏi, bằng một giọng bóng gió kêu gọi:

- Chỗ em hay chỗ anh?

Họ quyết định là hẹn nhau ở chỗ của Garrett, chí ít thì ở đây họ cũng giảm thiểu được sự can thiệp của người khác, sau đó Garrett đưa Louisa ra cửa. Nàng gọi vệ sĩ để bảo rằng nàng đã sẵn sàng. Đúng lúc đó qua cửa sổ, Garrett phát hiện ra một dãy xe đậu trên đường trước căn hộ của chàng.

- Chúng ta sắp gây nên sự kiện truyền thông rồi - chàng bảo.

Nàng nhìn với qua vai chàng:

- Phải chấp nhận thôi. Nhưng anh sẽ quen dần. Một khi họ đã lấy được ảnh và các thông cáo báo chí cần thiết, sự om sòm của họ sẽ xẹp xuống.

Garrett cũng hi vọng thế. Chàng thích giữ cho cuộc sống của mình bình lặng, một điều nữa mà chàng phải hi sinh khi làm chồng Louisa. Nhưng trong khoảnh khắc, chàng có cảm giác rằng nàng sẽ bù đắp tổn thất đó bằng những cách khác.

Trông nàng quyến rũ khôn tả xốc xếch và gợi tình thế kia, chàng thật muốn lôi nàng lên lầu lại.

Có tiếng gõ ở cửa. Garrett mở ra và thấy hai tay vệ sĩ vai u thịt bắp đứng ngoài hành lang, vẫn là hai tên chàng gặp hôm ở bệnh viện. Garrett là người đàn ông cao lớn, nhưng mấy tên này phải nói là khổng lồ, và chàng nghi ngại rằng liệu Louisa có an toàn trong sự chăm sóc của họ không.

- Chúng tôi đã sẵn sàng, thưa Công chúa - tên bên trái cất tiếng.

Louisa quay sang Garrett, kiễng chân và gửi một nụ hôn lên môi chàng, rồi mỉm cười và nói:

- Hẹn gặp anh thứ Bảy.

Ngay khi nàng hạ gót xuống, chàng nghe tiếng lách tách của máy ảnh chớp lên phía xa ngoài đường và các ký giả tới tấp hét lên các câu hỏi. Thậm chí biết rằng mình sẽ trở thành đầu đề trên các tin tức ngày mai, chàng vẫn đứng đó cho đến khi Louisa được đỡ hẳn vào xe. Nàng vẫy tay khi chiếc xe lăn bánh, và chàng vẫy lại, nhìn theo cho đến khi họ vòng qua khúc quanh ở cuối dãy nhà.

Rồi chàng nghe tiếng nói vang lên sau lưng:

- Anh cả tôi, đã làm tình với một công chúa.

Garrett đóng cửa và quay lại. Ian đang đứng cách chàng mấy bước, cuối hàng lang.

- Anh có làm tình với ai cũng không phải việc của em. Nhưng xin nói cho em biết, anh vẫn chưa. Có lẽ thế, nhưng rồi anh sẽ, vì anh luôn đạt được mọi điều anh muốn - Ian lắc đầu cười vang. Hãy tưởng tượng Garrett Người Chinh phục đang nhắm vào gia đình hoàng tộc!

Garrett lừ lừ nhìn Ian rồi bước vòng qua gã để vào nhà bếp lấy cốc bia. Nếu Ian chưa khoảng hết thì chắc hẳn vẫn còn.

Ian đi theo.

Ngạc nhiên thay, số chai không hề suy sụp so với tối qua. Garrett lấy một chai và bẫy cái nắp.

- Anh không lấy cho em à? - Ian hỏi.

- Thuốc giảm đau và chất cồn không hợp với nhau đâu - Garrett sập cửa tủ lại.

Ian tựa người vào quầy bếp và dựng nạng vào góc nhà:

- Em biết anh là một kẻ thèm khát quyền lực, nhưng em chưa bao giờ tưởng tượng nổi anh lại nhắm đến một công chúa. Liệu ông bà già sẽ nói gì đây?

- Từ hồi cha mẹ thôi không thèm nói chuyện với anh, anh không hình dung ra được là họ còn có thể nói nhiều về việc gì.

- Em nghĩ gia đình nào cũng có một đứa con lạc loài Ian cười méo xệch, nhưng Garrett chắc là mình nhìn thấy sự ân hận ẩn sau đôi mắt kia.

Phải chăng Ian đã bắt đầu có lương tâm sau tất cả mọi việc? Và thực lòng muốn thay tâm đổi tính? Garrett gạt bỏ mọi khả năng bằng cách hớp một ngụm bia. Bây giờ mà chàng để mình nhen nhóm hi vọng thì sau này chỉ tổ chuốc lấy thất vọng thôi.

- Ông ấy ghen tị, anh biết đấy - Ian nói.

- Ai cơ?

- Cha bọn mình.

- Ghen tị với ai? - Garrett cau mày.

- Với anh ấy.

Chàng chả hiểu Ian đang nói cái gì. Cha của họ đã tuyên bố rất rạch ròi rằng ông không muốn dính dấp gì tới Garrett hay tiền của chàng.

- Lạ nhỉ!

- Thật đấy. Ông ấy không bao giờ là người đàn ông dễ chịu tốt tính như anh tưởng đâu. Những vết sẹo trên mình hai ta đã minh chứng điều đó, nhưng sau khi anh bỏ nhà đi học đại học thì mọi sự còn trở nên tồi tệ hơn nhiều.

Garrett vô thức đưa tay chạm vào vết sẹo nhỏ ở khoé miệng, nó bắt nguồn từ một cú bạt tai vỡ hàm mà chàng nhận được khi ở lại trường muộn để làm xong bài tập khi chàng lẽ ra phải về để làm việc nhà.

- Tồi tệ thế nào?

- Tính khí ông trở nên thậm chí còn thất thường hơn. Em hầu như chưa bao giờ thấy ông giận đến thế.

Ông đánh bà già thường xuyên. Nhưng anh biết mẹ đẩy bà chịu đựng hết.

Em chỉ là một đứa bé, nhưng em cũng biết làm thế là không đúng. Một hôm em hỏi mẹ vì sao cha ghét bọn mình thế.

Garrett không nhận được phải hỏi:

- Mẹ bảo sao?

- Bảo rằng cha là một người đàn ông bất hạnh. Ông đã mơ được đi học đại học và làm nhiều việc hay ho to tát trong đời, nhưng là con trưởng! ông có trách nhiệm phải gánh vác trang trại khi ông nội nghỉ. Ông tiếp quản công việc vì đó là điều mà mọi người trông chờ ở ông. Ông cưới vợ và làm một nhà nông, sống đúng kiểu đã được mong đợi. Ông ổn định. Sau đó anh xuất hiện, biết chính xác điều anh muốn và không để bất kỳ một chướng ngại nào cản đường anh đi. Ông ấy ganh tị với anh, Garrett ạ, có lẽ còn căm ghét anh vì điều đó, vì anh là mẫu đàn ông mà ông mơ ước. Ông thuyết phục những người khác rằng anh coi thường cả nhà.

Garrett luôn luôn tin rằng cha chàng luôn vừa lòng với cuộc sống nhà nông, và chàng cũng mừng vì kiểu sống đơn giản của ông.

- Cha chưa bao giờ nói một lời nào về ước mơ nọ kia.

- Ông ta không có thói quen đấy - Ian nhún vai.

- Thậm chí nếu anh biết, nó cũng không thay đổi được gì. Anh vẫn sẽ rời đi.

- Em không trách anh, Garrett. Em chỉ nghĩ anh nên biết tại sao ông già mình là một người như thế. Ý em là, ít nhất em cũng xứng đáng với sự căm ghét của gia đình. Anh thì chưa từng làm gì sai trái cả.

- Một người cha nên mong mọi những điều tốt đẹp hơn cho con cái. Cha nên muốn các con phấn đấu nhiều hơn. Thay vào đó cha luôn luôn tìm cách lôi anh về.

- Đây là vấn đề của ông già, không phải của anh.

Tại sao Garrett vẫn cảm thấy đó là lỗi của chàng?

Giống như thế chàng đã phạm lỗi sai. Cha mẹ thì nên yêu mến con mình vô điều kiện, hỗ trợ các con tới thành công. Riêng cha chàng lại khác. Mẹ chàng đã chịu đựng rất nhiều lời trách cứ của ông. Bà bảo vệ Garrett, luôn hậu thuẫn chàng dù không được sự cho phép của chồng.

Như Ian nói, đó không phải là lỗi của Garrett. Nhưng chàng không thể xác định được liệu thông tin mới mẻ này có phải là một sự an ủi không, hay chỉ khiến chàng thêm phiền muộn.

Đã bao nhiêu lần chàng tự nhủ là chàng sẽ mặc kệ? Chẳng điều gì cha mẹ nói hay làm khiến chàng tổn thương được, nhưng nếu họ không nói hay làm bất cứ điều gì cả? Phải chăng sâu tận đáy lòng chàng vẫn còn quan tâm?

Garrett tu một hơi dài cho cạn chai bia và nói:

- Em nên đi nằm nghỉ tí đi!

- Em chán - Ian nói - Cô ấy xinh thật đấy nhỉ!

- Ai?

- Còn ai nữa? - Ian cười vang - Công chúa. Bạn gái của anh. Người mà anh không làm tình ấy. Anh nghĩ em còn nói đến ai được nữa?

Hai anh em đang nói chuyện gia đình và nhớ lại quá khứ, vì thế lẽ tất nhiên là Garrett chưa kịp thích ứng với sự chuyển đề tài đột ngột này.

- Ừ.

- Em cá là cô ấy rất ương bướng.

Garrett nheo mắt nhìn Ian:

- Sao em nói thế?

- Nồi nào úp vung nấy mà. Và thực lòng, em nghĩ đúng là kiểu đàn bà anh cần. Một người sẽ không cho anh cơ hội nào để mà buồn chán.

Thật ngạc nhiên là Ian hiểu chàng rõ biết bao. Ian còn rất nhỏ khi Garrett rời khỏi nhà. Cứ lớn lên không người bảo ban. Có lẽ trong đầu gã còn khối điều mà người ngoài chưa nhận ra được.

Điện thoại Garrett đang nằm trên quầy bếp chợt réo vang. Chàng chưa kịp với tới, Ian đã chớp lấy. Thay vì đưa cho Garrett, gã tự bấm nút trả lời. Gã chào hỏi người gọi đến đúng kiểu thường lệ của Garrett, rồi lặng im vài phút để nghe đầu dây bên kia. Garrett tưởng đó là một cuộc gọi tự động, nhưng rồi Ian nói:

- Xin lỗi, chắc anh muốn trao đổi với Garrett cơ nhỉ - Rồi cười cười, gã đưa điện thoại cho ông anh - Một tay nào đó tên là Wes. Gọi đến báo rằng vừa trông thấy anh trên bản tin, và xem ra tình hình với công chúa phát triển đúng như kế hoạch.

Khốn thật, Ian biết rồi! Không rõ ràng lắm, nhưng chắc gã đã đoán ra Garrett đang dự trù một việc tệ hại, nào đây. Và hẳn là gã không do dự gì mà không dùng nó quật lại ông anh.

- Wes hả? - Garrett bắt máy.

- Chúa ời, Garrett, đấy là Ian à? Giọng nó giống hệt giọng cậu.

- Ờ.

- Tớ xin lỗi, nếu tớ biết ...

- Không sao đâu.

- Tớ gọi để bảo cậu là tớ vừa trông thấy cảnh công chúa rời nhà cậu trên ti vi.

Nhanh thế!

- Sản phẩm của cánh truyền thông đứng nhưng nhúc bên ngoài đấy mà.

- Ờ, rõ là cậu đã quảng cho họ một khúc xương ngon lành.

Garrett cau mày:

- Ý cậu là sao?

Wes kể với Garrett về cảnh mà anh xem được và Garrett cau nhàu. Đột nhiên những gì Ian đã biết hoặc chưa biết bỗng trở nên vụn vặt.

- Tớ thấy là không được thận trọng cho lắm - Wes nhận xét.

Đúng là không, và Garrett có cảm giác rằng chàng sẽ phải nghe Chris đánh giá về chuyện này! nếu hoàng gia chưa đuổi anh ta ra khỏi lâu đài hay ra khỏi cuộc đời Louisa.

Đúng bảy giờ, Louisa lao vào phòng bệnh của Melissa và vui vẻ kêu:

- Em đây! - Nhưng đón chào nàng là một sự im ắng hoàn toàn.

Melissa ngồi tựa vào thành giường. Chris đứng bên cạnh cô, tay khoanh trước ngực. Aaron và Liv ngồi trên hàng ghế bên cửa sổ, Anne ngồi đối diện họ.

Tất cả đều nhìn nàng chăm chăm.

Họ đã biết nàng với Garrett làm gì rồi ư? Tất nhiên không. Trông nàng hơi lồi thoi khi rời nhà Garrett, nhưng trên xe nàng đã chải tóc và trang điểm lại.

- Gì thế? Tại sao các anh chị nhìn em với ánh mắt như vậy?

- Bọn chị vừa trông thấy em trên ti vi - Anne uể oải thông báo.

- Thế thôi ư? Cả nhà suốt ngày lên ti vi vì những lý do khác nhau mà. Cứ làm như quan hệ của nàng với Garrett là điều gì bí mật vậy.

- Thì sao? - Louisa nhún vai.

Mọi người nhìn nhau, rồi Melissa lên tiếng:

- Trông em có hơi trẻ nải.

- Phải, lẽ ra nàng nên chỉnh trang lại trước khi bước ra, nhưng đấy cũng chẳng phải vấn đề to tát.

- Ủ, thì tóc tai em hơi rối. Điều đó đẩy chúng ta đến ngày tận thế à?

- Ha - Liv cất tiếng, vẻ phiến não - áo em cũng xộc xệch!

- Thế sao? - Louisa hỏi, và Liv trở cho nàng tự xem lại bản thân.

Louisa nhìn xuống và tìm nàng trêu một nhịp. Nàng chắc phải vội vã lắm khi mặc quần áo, vì hàng cúc bị cài lệch hết cả.

- Ôi - nàng quay đi và hấp tấp sửa chữa.

- Cứ như tình hình trước mắt, xem chừng em đã thối bay lợi thế giữ gìn trình tiết đến tận đêm tân hôn - Anne châm biếm, và Louisa xoay phắt lại đối diện với cô. Đó lẽ ra là điều riêng tư, một bí mật chỉ chia sẻ giữa chị em ruột.

- Chị làm sao thế - Louisa hỏi, quá mệt vì Anne cứ o ép khiến nàng chỉ muốn hét toáng lên.

Anne khinh bỉ nói:

- Chúng ta nên chuẩn bị cho một đám cưới chạy hay em đủ thông minh để dùng bao cao su?

- Anne? - Chris đánh giọng cắt ngang.

- Em ước sao chị làm cái gì đó giết chết con ma đang ám chị, và để em lại có được bà chị như bình thường - Louisa trả miếng - Mặc dầu đây không phải việc của chị cũng như của bất cứ ai, nhưng em xin nói là em còn trong trắng hoàn toàn.

Ít nhiều gì cũng đúng thế.

- Có thể - Aaron nói - Nhưng trông cứ như cả buổi chiều em tập thể dục ở đây.

Louisa hiểu được suy luận của mọi người, và thông cảm cho sự thất vọng của Chris về nàng.

- Không may thôi - Nàng nói với anh.

- Ủ, chẳng ai cố ý gây lùm xùm như vậy cả. Anh đoán là em đã thiếu thận trọng.

- Em vội quá. Em sợ muộn và muốn về đúng giờ. Nếu em dành mấy phút để chỉnh trang lại, em sẽ bị muộn và anh sẽ trách móc em về lỗi đó.

Bất kể bào chữa ra sao, Louisa cũng không thể giành lý lẽ về mình được.

- Nhẽ ra em nên suy nghĩ cho chín và đừng bất kỳ việc gì em đang làm lại sớm hơn một chút để có đủ thời gian cho mình. Cả nhà đã thừa mỗi phiên

lo rồi, không cần thêm rắc rối này nữa. Louisa, sự việc ảnh hưởng xấu đến anh lắm đó.

- Anh?

- Chuyện này thì đáng gờn tới anh?

- Bởi vì anh có trách nhiệm quản lý gia đình khi cha vắng mặt. Cha mẹ sẽ nghĩ sao nếu xem được bản tin vừa rồi? Cha mẹ sẽ trách tội ai đây?

Nàng đã không cân nhắc một điều gì như thế. Nàng bặm môi và nhìn xuống, bỗng nhiên thấy lòng tủi hổ:

- Em xin lỗi!

Thì thoảng nàng quên mất rằng Chris phải chịu áp lực lớn thế nào. Trước tiên là tiếp quản các trách nhiệm của cha và bây giờ lại phải chăm sóc Melissa trong bệnh viện, sức khoẻ thai nhi thì chưa ổn định. Anh nói đúng. Nàng thật vô trách nhiệm và ích kỷ.

- Mai Anne sẽ đi thay anh - Chris bảo, làm cho tình hình của nàng càng bi đát hơn. Anh cho nàng, rồi anh lại lấy đi.

Louisa gật đầu, không dám nhìn vào mắt Chris:

- Em hiểu.

Nàng không chỉ buồn về việc mình gây ra cho cả nhà, còn buồn vì cách Anne cư xử gần đây. Cô đang thoải mái nhìn xoáy vào mặt nàng.

- Lần sau em nhớ cẩn thận hơn - Chris dặn, và Louisa thở phào, lòng nhẹ nhõm hơn đôi chút. Chỉ ít thì anh cũng không định bắt nạt nàng, hay cấm nàng gặp gỡ Garrett. Anh đang cho nàng một cơ hội khác.

- Em sẽ chú ý - nàng đáp - em hứa!

Điện thoại bỗng réo vang, nàng thò tay vào ví lấy ra. Garrett gọi.

- Em phải nhận điện - nàng nói với Chris.

Chris gật đầu, Louisa hi vọng đây cũng là dấu hiệu cho thấy màn đấu tố đã kết thúc. Chỉ ít là lúc này, nhưng Chúa hèn không cho nàng phân khởi sớm

như vậy Chris không khoan dung đến thế. Có lẽ Chris sẽ còn làm cái gì đó quyết liệt hơn, chẳng hạn nhốt nàng vào tháp ngà và không bao giờ cho nàng ra nữa.

Chương 11

Louisa lẩn vào phòng đợi và bắt máy "A lô!".

- Anh gọi lúc này có bất tiện cho em không? - Garrett hỏi.

- Không, đúng lúc lắm. Chris vừa giáo huấn em lên bờ xuống ruộng - Nàng kể lể, và cảm thấy chàng co rúm lại.

- Chắc là họ đã xem bản tin.

- Đúng rồi! Anh cũng xem à?

- Ừ. Một người bạn gọi điện đến, thế là anh bật ti vi lên. Nó phát trên đủ mọi kênh, nên khó lòng mà bỏ qua được.

Louisa căng thẳng:

- Aaron nói trông em cứ như tập thể dục suốt buổi chiều vậy.

- Quả có thể. Anh xin lỗi.

- Tại sao anh phải xin lỗi?

- Bởi vì anh không bao giờ nên để em rời khỏi nhà anh trong bộ dạng như thế. Khi em sắp bước ra khỏi cửa anh đã tự nhủ là trông em trẻ nải làm sao, nhưng anh chỉ nghĩ về trẻ nải đó gợi tình đến chết tiệt. Không bao giờ anh ngờ được báo chí sẽ đưa tin.

- Áo xống của em thế nào?

- Thực tình anh không chú ý, bằng không anh đã nhắc em rồi - Chàng ngừng lại chốc lát rồi hỏi - Chris giận lắm không?

- Hơn cả giận ấy, anh ấy thất vọng. Nói thật, anh ấy mà nổi giận thì có khi còn dễ chịu đựng hơn. Em cảm thấy kinh khủng lắm. Em hứa với Chris là lần sau em sẽ cẩn thận hơn.

- Nghĩa là chúng ta vẫn được gặp nhau thứ Bảy này?

- Hẳn rồi. Mặc dù em đã lo là Chris sẽ nhốt em trong nhà vĩnh viễn. Và trùng hợp làm sao, em cũng rảnh cả ngày thứ Năm nữa. Chris bảo Anne đi

dự tiệc thay cho anh. Em nghĩ anh ấy không tin em nữa.

-Ồ, tối thứ Năm anh định đi đánh golf với bạn Wes, nhưng thế này thì anh sẽ huỷ hẹn với cậu ấy vậy.

Louisa gắng che giấu nỗi thất vọng:

- Thôi, đừng làm thế. Em không muốn biến thành loại con gái đó.

- Loại nào?

- Loại bắt người yêu của mình phải bỏ hết tất cả bạn bè và chiếm hữu từng giây phút của anh ta. Đi đánh golf đi, và chơi vui vào. Thứ Bảy mình gặp nhau.

Cửa phòng bỗng bật mở, và Anne bước qua. Cô ném một cái nhìn nhanh, bồn chồn vào Louisa rồi tiến vào nhà vệ sinh nữ. Có chuyện gì với chị ấy vậy nhỉ?

- Em chắc chứ? Vì anh biết là cậu ấy sẽ thông cảm thôi.

- Chắc mà. Em có khối việc phải làm ấy - Nàng rất vui khi Garrett thích ở bên cạnh nàng, nhưng cần phải để chàng sống cuộc sống bình thường trước khi quan hệ của họ ràng buộc chặt chẽ hơn, bởi vì cuối cùng thì chàng cũng có thể trở thành mục tiêu của Chú Bánh gừng và vấn đề an ninh sẽ được đặt ra cả với chàng. Garrett nên được tận hưởng tự do càng nhiều càng tốt.

- Song anh có thể gọi điện cho em trước lúc anh ngủ - nàng gợi ý.

- Mười một giờ có muộn quá không?

- Em sẽ cầm điện thoại theo để khỏi ngủ gật.

Biết đâu họ còn có thể thử làm tình qua điện thoại. Louisa định nhắc chuyện đó, nhưng chợt nghe thấy tiếng động như nôn oẹ phía phòng vệ sinh nữ. Anne ồm à?

Garrett, em không quấy rầy anh nữa - nàng nói - Mai chúng mình lại nói chuyện.

Họ tạm biệt nhau xong, Louisa bước lại chỗ cửa, nghiêng tai nghe ngóng.

Không gian tĩnh lặng trong chốc lát, rồi một tiếng động không thể nhầm lẫn được xối mạnh vào bức tường gạch. Nàng gõ cửa:

- Anne, chị ổn chứ?

- Ổn - Anne đáp, nhưng ngay lập tức tiếng nôn mửa lại bắt đầu vang lên.

Nghe rất dữ dội và đau đớn, Louisa bắt đầu lo lắng rằng đã có việc nghiêm trọng xảy ra thật.

- Chị cần gì không? - nàng hỏi.

- Không! Cút đi!

Louisa thở dài, nàng đã cố giúp nhưng Anne vẫn giữ thái độ khó chịu.

- Chị thôi cau có đi và cho em vào được không? Vì lý do gì đó mà em vẫn chưa thể hiểu được, em thấy lo cho chị quá.

Một vài giây trôi qua, nàng nghe thấy tiếng xả bồn cầu rồi tiếng khoá cửa bật đánh tách, và Anne hét:

- Vào được rồi đấy?

Louisa mở cửa, phát hoảng vì cảnh tượng trước mặt. Anne ngồi xoài trên nền nhà, gần bồn rửa mặt, má tựa vào tường. Mồ hôi đầm đìa trên mặt cô, và ngoài hai quầng đỏ trên má, cả người cô hoàn toàn tái nhợt.

Louisa sợ hãi chạy vào và đóng cửa lại:

- Chuyện gì thế. Chị ốm à?

Anne lắc đầu:

- Chị ổn.

- Chị không ổn chút nào - Louisa sờ trán Anne, nhưng Anne hất tay nàng ra.

- Chị không sốt.

- Nếu chị ốm, chị không nên ở gần Melissa.

- Chị bảo em là chị không ốm!

Thế còn cách giải thích nào khác cho ...

- Chao ôi, chị mắc chứng ăn quá nhiều à?

Anne cười yếu ớt:

- Louisa ơi, người cuồng ăn chỉ nôn sau khi họ ăn. Không phải trước.

- Nếu chị không ốm, cũng không ăn quá nhiều, thì có việc gì? Người khoẻ mạnh nào lại ói mửa thế.

- Một số phụ nữ khoẻ mạnh có ói mửa đấy - Anne nói.

Mất một lúc, Louisa mới nghe ra ngụ ý của Anne, nàng thở dốc:

- Chúa ơi? - Nàng rít lên bằng một giọng thì thầm rất to - Chị có thai à?

- Đừng nói với ai đấy! - Anne cảnh cáo.

- Trời ơi? - Louisa lặp lại, không tài nào tin nổi.

- Vậy là em có thể hiểu cảm giác của chị khi chị thử thai - Anne gượng đùa.

- Chị thử hơn một lần chứ?

- Chị dùng năm que. Chắc chắn rồi.

- Đúng là nên cẩn thận.

- Chị mang thai bao lâu rồi?

- Mới vài tuần.

- Làm sao mà mang thai được?

Anne nhướn một bên mày lên. Louisa đảo mắt:

- Dĩ nhiên em hiểu là làm sao lại mang thai được, nhưng khi nào, và với ai?

Em thậm chí còn không biết là chị đang có bạn trai.

- Chị không có bạn trai. Và trách nhiệm không phải ở cha đứa bé. Anh ta không thiết cả chị lẫn đứa con.

- Chị chắc chứ?

- Chắc.

- Ôi Anne, khổ thân chị quá! - Louisa ngồi xuống nền nhà cạnh chị gái và cầm tay cô. Nàng những tưởng chị nàng sẽ rút tay ra, nhưng cô để yên. Chỉ ít thì việc này cũng giải thích nguyên do đồng bóng thất thường của Anne gần đây.

Hắn nội tiết tố của cô rối loạn, chưa hết, lại còn sự chối bỏ của người cha về sự tồn tại của hai mẹ con. Chắc Anne tổn thương lắm.

- Ai đẩy chị?

- Không quan trọng.

- Có chứ. Cần phải bắt anh ta đối diện với trách nhiệm của mình.

- Chị thậm chí còn chưa chắc chắn điều mà chị sẽ làm.

Louisa nín thở:

- Chị không có ý ... ?

- Ý chị là, chị còn chưa quyết định nên giữ đứa con hay bỏ nó cho người ta nhận làm con nuôi. Nếu để cho nó làm con nuôi, chị sẽ gắng chịu đựng đến khi không thể che giấu được nữa thì làm một chuyến đi nghỉ dài hạn. Sẽ không ai biết gì hết.

Đối với một người đàn bà bình thường thì vứt bỏ con như thế là tàn nhẫn, nhưng đối với một công chúa thì sao? Mà để lại thì sẽ bị phát hiện.

- Chị không muốn có con à?

- Muốn, nhưng không phải theo cách này. Hãy nhìn cách mọi người phản ứng khi em rời nhà bạn trai trong bộ dạng hơi thiếu chỉnh chu. Em có tưởng tượng nổi họ sẽ đưa tin ra sao về công chúa chữa hoang không? Chị không chắc là papa chịu được sức ép của một vụ ồn ào như thế vào lúc này.

Đã nhiều năm rồi nàng mới nghe Anne gọi papa:

- Cha sẽ ổn thôi.

Anne lắc đầu, trông hết sức bối rối:

- Cha không ổn chút nào, Louisa ạ. Người sụt cân và chỉ còn thoi thóp thôi.

Em phải nhìn thấy vẻ mặt của cha lúc bác sĩ nói cơ hội hồi phục là rất thấp. Cha suy sụp lắm. Mẹ thì hoàn toàn tuyệt vọng. Chị nghĩ trông mẹ cũng giống như chị đây này.

- Sao cơ?

- Chị nghĩ cha không còn trụ được bao lâu nữa.

Louisa lắc đầu lia lịa:

- Không đời nào. Cha rất mạnh khỏe.

- Cha ốm lắm và ra ra vào vào bệnh viện cũng lâu rồi. Chị nghĩ cha mệt mỏi lắm.

- Em không tin.

- Chị biết em rất yêu cha. Tất cả chúng ta đều yêu nên chị nghĩ bây giờ người gắng gượng là vì chúng ta. Nhưng rồi sẽ đến lúc chúng ta phải để cha ra đi. Phải để người hiểu là không cần vật lộn với thực tế nữa.

Louisa biết rằng nàng ích kỷ, nhưng nàng không muốn cha thôi gắng sức.

Ông phải có mặt để đưa nàng đi giữa các dãy ghế trong giáo đường tới bàn thờ đám cưới của nàng và sẽ chơi đùa với con cái nàng. Nàng đơn giản là không thể tưởng tượng được cuộc sống thiếu cha.

- Sao chị biết cha đã sẵn sàng bỏ cuộc? Cha nói với chị à?

- Cha không nói. Chị biết. Chị nghĩ là em cũng biết. Khi nào em đã chuẩn bị tâm lý.

Louisa không chắc liệu nàng có chuẩn bị nổi cho tấn bi kịch ấy không. Chợt có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa, cả hai chị em giật bản mình.

- Vào đi! Anne gọi.

Cửa kẹt mở, Liv thò đầu vào, ngó quanh, rồi dừng lại ở hai chị em và cau mày:

- Các em đây rồi. Chúng tôi cứ tưởng các em đã về lâu đài. Sao lại ngồi cả dưới đất thế kia?

- Nóng trong người - Anne nói - Triệu chứng trước khi đến tháng đấy mà.
Em cứ nghĩ ngồi thế này thì mát hơn.

Đó là lý do gốc gác nhất mà Louisa từng nghe, nhưng Liv chẳng hỏi han gì cả.

- Ờ. Bữa tối nguội ngắt rồi đấy.

Louisa mỉm cười:

- Cảm ơn chị, chúng em vào đây.

Liv nhìn hai cô em chồng bằng ánh mắt xét nét, y như đang ước lượng đồng chai lọ trong phòng thí nghiệm, rồi rút đầu ra và biến mất. Cảnh tượng thật lạ lùng, hai chị em ngồi bệt với nhau trên sàn phòng vệ sinh và nắm tay nhau không rời.

- Chị quý Liv - Anne nói - nhưng trông chị ấy gò bó quá. Có lẽ Liv cần một đời sống tình dục sôi động hơn ...

- Không phải đâu - Louisa phủ nhận, và trước cái nhìn thắc mắc của Anne, nàng thêm - Phòng em ở cuối hành lang, bên phải, và em dám nói là họ không trật tự chút nào. Nhân thể nói luôn, em chưa hề ngủ với Garrett, dù em rất muốn. Em không chắc mình có đợi được đến đêm tân hôn không.

- Xin lỗi về điều chị đã tuôn ra, Louisa à. Về sự trinh trắng của em ấy. Chị thì đôi bại làm sao. Chị cũng xin lỗi vì đã cư xử chẳng ra gì dạo gần đây.

- Trong trường hợp này thì em nghĩ có thể để chị được tự tung tự tác - Nàng nhìn Anne và cười - Em rất mừng vì chị của em lại trở lại như cũ.

Anne siết tay nàng:

- Chị ghen với em vì em đã tìm được người mà em quan tâm. Chị lẽ ra nên lấy làm mừng cho em, không nên cố làm em bực tức.

- Chị không còn nghĩ là anh ấy lợi dụng em à?

Anne nhún vai:

- Chị làm sao biết được? Nếu chị thông minh đến mức ấy thì đã không đưa bản thân vào hoàn cảnh be bét này.

- Rồi sẽ ổn thôi, Annie - Louisa trấn an, gọi chị gái bằng tên sữa mà họ vẫn quen dùng hồi thơ ấu. Anne là Annie, và Louisa là Lulu. Nàng tự hỏi từ khi nào họ đã thôi gọi nhau như thế, và từ khi nào họ cảm thấy mình quá trưởng thành và tao nhã đến độ cho rằng mấy cái tên ngốc nghếch đó không xứng đáng với họ. Thi thoảng nàng ước tất cả có thể quay lại những ngày xa xưa, khi mọi việc còn giản đơn và thuần khiết.

Nhưng nói chung mọi việc chỉ là tương đối. Nhiều vấn đề nhìn lại tưởng chừng to tát, đặt vào hoàn cảnh hiện nay bỗng thành ra không đáng kể gì nữa.

- Đi được chưa? - Anne hỏi.

Louisa gật đầu:

“Còn chị?” Lấy lại thăng bằng, Anne đứng lên:

- Cầu cho mọi việc chóng qua.

Louisa bước theo Anne, nghĩ rằng có lẽ hay nhất là được trở về quá khứ trước khi tất cả mọi điều - cả tốt lẫn xấu, cả hạnh phúc lẫn đớn đau - xảy ra, rồi bắt đầu xây dựng lại cuộc đời.

Tất nhiên, trở lại quá khứ có nghĩa là xa rời Garrett mãi mãi, và đó không phải là điều nàng mong muốn.

Tiêu đề báo buổi sáng rất thô lỗ. Tinh quái, nhưng thô lỗ:

" BẠCH TUYẾT ĐÃ ĐỔI MÀU?".

Bức ảnh bên dưới tiêu đề còn tệ hơn. Ảnh chụp Louisa đang được đỡ vào ô tô, tóc nàng rối tung, son phấn bột bọ. Tất nhiên còn có hình chiếc áo đóng lệch cúc mà bài báo cẩn thận khoanh lại để độc giả dễ nhận diện. Dưới đó là một tấm ảnh nhỏ hơn của Garrett đang đứng chân trần trên tiền sảnh, tóc chàng tơ bời và quần áo nhăn nhúm ...

- Trông bọn mình như vừa làm tình xong vậy - Nàng bảo Garrett.

- Không tệ đến thế đâu. Đọc bài báo giỏi lắm chỉ đoán được có lẽ chúng ta vừa làm cuộc chạy bộ ra ngoài.

Louisa quăng tờ báo xuống giường và đổi điện thoại sang tai bên kia:

- Thê à, em chả bao giờ chạy trong trang phục váy và xăng đan!

- Ý anh là, không ai biết được chính xác chúng ta đã làm gì. Ngoài chúng ta, tất nhiên. Trừ phi chúng ta thu một cuộn băng sex và để rò rỉ cho báo giới ...

- Phi phui cái mồm anh - Nàng gắt và chàng cười.

- Đừng lo. Rồi sẽ sống êm bẽ lạng thôi.

Louisa tự hỏi gia đình chàng sẽ phản ứng thế nào về bài báo. Nhưng chàng bảo rằng chàng không qua lại với họ nữa.

- Lần cuối cùng anh nói chuyện với cha anh là từ khi nào?

Câu hỏi của nàng làm chàng ngạc nhiên:

- Sao tự nhiên em lại hỏi đến chuyện đó?

- Gần đây em hay nghĩ đến gia đình. Em chỉ tò mò thôi.

- Anh không nói chuyện với ông già từ ngày anh mua đất của ông ấy.

- Anh thu mua trang trại của cha anh à?

- Đó là mảnh bất động sản đầu tiên mà anh sở hữu. Họ khốn quẩn lắm, mùa màng thất bát, nợ nần chất chồng, ông già còn không có khả năng nộp thuế nữa.

Mảnh đất thì sắp bị tịch thu và phát mại. Anh mua nó, định bụng sẽ tặng lại cho ông như một món quà. Ông và mẹ anh có thể sống ở đó cho đến khi ông mất và không bao giờ còn phải lo lắng về tiền bạc nữa.

- Hẳn ông mừng lắm.

- Ông xé toạc chúng thư sở hữu và ném nó vào mặt anh. Bảo rằng anh không còn là con ông nữa.

Louisa kêu lên:

\\'Sao lại thế!\\' - Ông nói không muốn nhận của bố thí của anh.

Louisa đau lòng thay cho Garrett về hành động của cha chàng, trong khi chàng chỉ muốn giúp đỡ thôi.

- Chắc anh cảm thấy kinh khủng lắm.

- Cha anh lúc nào cũng kiêu hãnh, nhưng phải thừa nhận anh bất ngờ về phản ứng đó. Cứ tưởng đầu cuối cùng thì ông già cũng nhận ra lựa chọn bỏ cày cuốc để đi học của anh là xứng đáng, rằng quyết định của anh là đúng. Ông thường nói một ngày nào đó trang trại sẽ là của anh. Anh đoán điều đó chỉ thành sự thật nếu anh cũng làm nông dân giống cha. Còn không thì ông thà bán nó cho những kẻ lạ mặt đem phát mại còn hơn trao cho ruột rà máu mủ của mình.

Lệ nóng làm mờ mắt Louisa:

- Em không thể tưởng tượng nổi việc đó khiến anh tổn thương đến mức nào.

- Chỉ có cảm giác cam chịu. Và có lẽ là nhẹ lòng. Ông đã từ mặt anh. Cuối cùng anh cũng thôi không cố cầu xin ông nữa.

- Chí ít thì anh cũng phải thử nói chuyện với cha anh chứ?

- Không cần thiết. Ông rất rạch ròi.

- Nhưng đây là cha anh. Em chắc ông còn thương anh lắm.

- Chẹp, muộn rồi.

- Không bao giờ là muộn, Garrett? Nếu anh không chí ít là thử hàn gắn mâu thuẫn giữa hai cha con, khi ông mất đi rồi anh sẽ bị ám ảnh suốt phần đời còn lại.

- Sao tự nhiên em lại quan tâm đến chuyện nhà anh vậy?

- Anne nói với em rằng một ngày nào đó cha chúng em sẽ, và ... - Nước mắt tràn lên mắt Louisa, nàng gắng nén một tiếng thổn thức.

- Có chuyện gì không ổn sao? - Garrett hỏi.

- Không ổn - Louisa kể lại với Garrett những điều chị nàng cho biết, và phải vận dụng đến từng mẩu sức lực để không gục ngã.

Garrett tưởng rằng chàng sẽ thích thú cái tin Đức vua phải rời khỏi ngai vàng vĩnh viễn. Thậm chí nếu ông ta không chết, nghe chừng cũng không bao giờ còn đủ khoẻ để nắm quyền cai trị lần nữa. Điều đó có nghĩa là Garrett gần như chắc chắn được đặt vào vị trí mà Louisa đã nói với chàng. Và dù có chuyện gì xảy ra, cuối cùng tất cả công việc khó khăn của chàng cũng đến lúc gặt hái.

Thay vào đó chàng cảm thấy như ghen ngào.

Garrett đã quen nhìn nhận hoàng gia chẳng là cái gì khác hơn là một chướng ngại hay một trận tuyến được tạo nên từ những cá thể thiếu cá tính mà chàng quyết định phải chinh phục. Quan điểm đó rất phù hợp với chàng trước khi chàng làm quen với họ. Bây giờ mọi thứ đã thay đổi, ý thức về sự tham lam, nông cạn và thủ đoạn của mình giày vò chàng sâu sắc hơn là chàng tưởng. Xa xưa kia chàng từng là người tốt, từng có những nguyên tắc, từng quan tâm đến mọi người.

Garrett thấy ghê tởm con người chàng hiện tại.

Nhưng chàng không thể chối được rằng chàng thực sự bắt đầu quan tâm đến Louisa. Khi kê với chàng về tình trạng của cha, giọng nàng đầy buồn đau và sợ hãi, Garrett sẵn sàng làm tất cả vì nàng để xóa đi nỗi thống khổ hoặc chí ít là biến cải nó. Và thành thực với lòng, sự sẵn sàng đó khiến cho chàng sợ hãi.

Chàng không có thời gian cho những cảm xúc quyến luyến như thế, lo cho bản thân mình vẫn hơn là lo cho người khác. Chàng thích giữ cho cuộc đời đơn giản và không vướng bận.

Bằng cách chọn Louisa, Garrett tưởng đâu đời chàng sẽ đơn giản và không vướng bận thật. Chàng nghĩ nàng là người phụ nữ ngọt ngào, từ tốn, dễ bảo và ít nhiều được giáo dục để trở thành đúng mẫu người vợ chàng muốn. Càng ít nghe và nhìn càng tốt.

Thay vì thế chàng lại gặp một người đàn bà hăm hở, đam mê và độc lập, một người có lẽ chỉ tuân theo các quy định của chàng nếu chàng sẵn lòng mặc váy ngắn và trở thành một diễn viên múa ba lê.

Có lẽ Louisa là sự trừng phạt dành cho thói ích kỷ và thái độ nhẵn tâm của chàng. Vấn đề là, chàng không thấy mình bị trừng phạt. Có thể nào nàng vừa là mất, vừa là được đối với chàng?

Chương 12

Louisa trằn trọc gần như cả đêm, suy nghĩ rất lung. Lý nghĩ sẽ mất cha, và khả năng Anne bỏ đứa bé, hầu như là quá nhiều so với sức chịu đựng của nàng.

Tuy không làm được gì hữu ích cho cha hay Anne, nhưng nàng có thể ủng hộ họ về tinh thần.

Sớm hôm sau, nàng đến phòng Anne xem cô thế nào. Louisa gõ cửa, Anne ra mở trong bộ dạng rũ rượi hết sức.

- Chị mệt à?

- Rõ thế sao? - Anne gượng gạo hỏi, để em gái vào, rồi lê bước lại giường và chui vào chăn như cũ.

- Em có thể làm gì cho chị không?

Anne lắc đầu:

- Làm việc gì?

- Em tự hỏi chị đã xác định giải quyết thế nào chưa?

- Về đứa bé ấy hả?

Louisa gật đầu và ngồi ghé lên mép giường.

- Chưa nhất định, nhưng chị đang nghiêng về phương án cho làm con nuôi.

Chị chỉ ... chưa sẵn sàng về mặt tâm lý. Không phải thế này! Chị sẽ là một người mẹ đơn thân khủng khiếp. Chị bi quan và khó khăn. Đứa bé sẽ may mắn hơn nếu ở với người khác. Một ai đó có tình mẫu tử hơn. Chị không được sinh ra để làm một người mẹ.

- Có chứ! Chị sẽ là một người mẹ tuyệt vời.

Anne lắc đầu:

- Không phải bây giờ. Và không theo cách này. Louisa ước sao mình đủ sức thuyết phục Anne thay đổi, nhưng nàng là ai mà có thể dạy chị mình nên

sống thế nào.

- Có chuyện gì với gia đình này vậy, Anne? Tại sao mọi thứ cứ lung tung và quay cuồng hết cả lên?

- Nó cứ xảy ra tự nhiên thế thôi. Mọi thứ không thể bất biến mãi mãi.

Nhưng nàng muốn đừng có sự gì thay đổi cả. Nàng muốn mọi sự trở lại như cách nó vốn có, khi họ đều khoẻ mạnh, hạnh phúc và an toàn. Bây giờ thì quá là ... bối rối. Đường như thứ duy nhất an ổn trong đời nàng bây giờ là Garrett.

Chàng khiến nàng hạnh phúc, một dạng hạnh phúc mà nàng chưa từng nếm trải nghiệm. ở bên chàng, nàng cảm thấy xốn xang, hi vọng và hoàn toàn mãn nguyện.

- Nói nghiêm túc - Anne nói - Chị nghĩ em và Garrett sẽ hạnh phúc với nhau đấy.

- Đường như ... em yêu anh ấy.

Anne nhìn nàng tò mò:

- Em nói với vẻ ngạc nhiên. Từ lúc em gặp anh ta, em đã chắc chắn đấy là người em đang trông đợi rồi.

- Em biết, nhưng khác lắm.

- Khác thế nào?

- Phân tích thử xem. Em từng nói em "yêu" ít nhất một tá lần với những người đàn ông trước đây rồi. Đúng, khi gặp Garrett em đã bị thuyết phục rằng đó là tình yêu sét đánh. Chàng sâu lắng, bí ẩn và gợi cảm. Nhưng bây giờ khi em hiểu về chàng, về con người thực sự của chàng, em nhận ra rằng những cảm giác ấy mới hời hợt và nông cạn làm sao. Chàng còn hơn cả những gì em mong đợi. Cảm nhận của em về chàng lớn lao hơn nhiều so với bất kỳ ai trước đây.

Phức tạp, bứt rứt và ... tuyệt vời.

- Hay đấy chứ, không phải sao?

- Em hi vọng thế. Một tuần trước em chắc chắn rằng chúng em hoàn toàn phù hợp với nhau, đó là số phận. Nhưng nếu em sai? Nếu như em phải lòng chàng, mà chàng không đáp lại bằng tình yêu của chàng?

- Thế nếu anh ta yêu em?

- Thì tuyệt diệu, tất nhiên.

- Chị biết không, làm người ngây thơ rất hay ở chỗ không bận lòng băn khoăn gì cả. Người ta sẽ sống trong ảo tưởng một cách dễ dàng, được khuyến dỗ rằng cuộc sống thật đẹp và mọi thứ sẽ được giải quyết.

- Ủ, nhưng em không thể sống mãi như thế được. Cuối cùng cái bong bóng ảo tưởng đó cũng nổ thôi.

Có lẽ đó là điều đã xảy ra với Anne. Có lẽ bong bóng của cô cuối cùng cũng đã nổ, vì cô không có được câu trả lời về khó khăn đầu tiên trong đời. Cô không tin rằng mọi việc sẽ ổn thoả.

- Tiện đây, khi nào ra khỏi giường, chị sẽ bảo Chris là chị không thể thay anh ấy được. Tối qua thật khốn khổ. Không phải chỉ vì chị cảm thấy lúc nào cũng có thể nổi khùng lên, mà còn vì em khá hơn chị trong khoản nói trước công chúng. Em có năng khiếu giao tiếp với mọi người, nên làm đi, chị không muốn.

- Nếu Chris không đồng ý?

- Chị không cho anh ấy cơ hội nào hết. Hoặc em hoặc Aaron, và cả hai đứa mình đều biết Aaron không đời nào muốn làm việc ấy.

Sau bao nhiêu năm muốn gia đình nhìn nhận mình một cách nghiêm túc, trao cho mình nhiều trách nhiệm hơn, đột nhiên Louisa lại thấy sợ. Sẽ thế nào nếu nàng không đủ khả năng? Sẽ thế nào nếu nàng phạm sai lầm khác?

Nàng đã mất rất nhiều thời gian rên rầm than vãn mà chưa bao giờ tưởng được trọng trách sẽ rơi vào tay mình một cách dễ dàng thế này.

Cơ bản là nàng đã thành người lớn được chín năm, nhưng cho đến gần đây, nàng vẫn chưa thực sự trưởng thành. Cuối cùng cơ hội cũng đến. Nhưng để

trưởng thành nàng phải đối mặt với một trong những nỗi sợ hãi lớn nhất của nàng, một điều mà nàng đã kiên quyết né tránh.

- Em phải gọi điện cho Garrett - nàng đột ngột bảo Anne.

- Mọi việc ổn chứ? Trông em ... chị không biết nữa, như thế em vướng bận việc gì - Ann bỗng cau mày rồi nói - Em sẽ không làm gì quyết liệt đấy chứ?

Có lẽ là quyết liệt, nhưng với bản thân nàng thôi.

- Mọi việc ổn cả! - Louisa đảm bảo. Hoặc ít nhất, càng gần mức đó càng tốt trong hoàn cảnh này.

Louisa quay số nhà Carrett, nhưng chàng không bắt máy. Nàng đang định gọi di động cho chàng thì Geoffrey gõ cửa:

- Công chúa có khách.

- Khách? Lúc mới bánh mắt thế này? Rồi nàng nhận ra đó chỉ có thể là một người. Nàng chạy hộc tốc ra và đẩy tung cửa. Garrett đứng bên ngoài, vận bộ đồ đi làm, một nụ cười ngượng nghịu trên môi. Trông chàng thật ngon mắt.

- Cảm ơn ông, Geoffrey - Louisa nói, kéo tay Garrett và lôi chàng vào phòng nàng. Cửa vừa khép lại nàng đã ở trong vòng tay chàng. Nàng hẳn trông phải xấu xí lắm, trong bộ pyjama và tóc tai chưa chải, nhưng nàng vui sướng vì được gặp chàng đến đổi chẳng bận tâm.

- Hơi sớm. Hi vọng anh không đánh thức em.

- Không, em dậy được một lúc rồi - Nàng áp má vào áo khoác của chàng, hít hương thơm vương lại sau cạo râu - Thậm chí nếu em ngủ, em cũng không nghĩ được có cách nào tuyệt vời hơn để thức dậy.

Garrett hôn lên đỉnh đầu nàng:

- Anh nhớ em, Công chúa!

Tim nàng ngập tràn hạnh phúc:

- Em cũng nhớ anh. Nhưng làm sao anh khiến Geoffrey đưa anh vào đây được?

- Anh năn nỉ và nói rằng em đang mong anh. Anh biết tối nay mình sẽ gặp nhau, nhưng anh không muốn đợi lâu thế.

Nàng thực sự không muốn đợi, nhưng sự thể bắt buộc.

- Em tự hỏi anh có thất vọng không nếu em hoãn cuộc hẹn của chúng ta.

- Điều đó phụ thuộc vào lý do khiến em phải hoãn.

- Em cứ nghĩ mãi về những điều Anne nói, về cha chúng em. Nếu chị ấy nói đúng, có lẽ em không còn nhiều thời gian được gần cha nữa. Nhưng quan trọng hơn, em cần gặp người vì chính bản thân em. Cha sẽ ở Anh ít nhất một tuần nữa, có lẽ lâu hơn. Em nghĩ có khi nên bay sang đó với cha. Một vài ngày thôi.

- Ý hay đấy, - Garrett tán thành.

Louisa ngược nhìn chàng:

- Thật không?

Chàng vuốt má nàng:

- Louisa, Nhà vua là cha em. Tất nhiên là ông phải được đặt lên hàng đầu.

- Em sẽ đi chiều nay và bay về vào thứ Tư hoặc thứ Năm.

- Cứ đi bao lâu em cần. Anh sẽ vẫn ở đây khi em về.

- Anh hứa chứ?

- Anh hứa - Chàng mỉm cười.

- Đã bao giờ em nói là anh tuyệt vời đến thế nào chưa?

- Rồi, nhưng em có thể nhắc lại - Giọng chàng hài hước, khiến nàng cười theo - Anh nghĩ điều này có nghĩa là chuyến đi Cabo của chúng ta phải hoãn lại một thời gian hả?

- Anh có giận không?

- Tất nhiên là không.

Louisa nhón gót, đặt một nụ hôn lên môi Garrett:

- Anh tuyệt vời lắm, và em sẽ rất nhớ anh.

- Em có ở hành tinh khác đâu, chúng ta có thể gọi điện mà.

- Đúng rồi. Thực ra, nếu tình hình tệ như Anne khiến em phải tin, thì có lẽ em cần ai đó để tâm sự thật.

- Vậy thì, anh hứa là sẽ gọi cho em hằng đêm.

- Em kinh sợ cái cảnh phải chứng kiến khi sang Luân Đôn.

- Bất kể đó là gì, em cũng sẽ giải quyết được. Em mạnh mẽ hơn em tưởng về bản thân mình đấy.

Nàng hi vọng vậy.

- Sẽ còn khó khăn hơn nếu phải vượt qua chuyện này một mình. Em mừng vì đã gặp anh, Garrett ạ.

- Em không một mình. Em có gia đình.

- Đúng, nhưng họ không nhìn em theo cách anh nhìn em. Họ không thực sự lắng nghe hay cư xử với em nghiêm túc. Nhưng anh luôn quan tâm xem cảm giác của em ra sao. Em không biết mình sẽ thế nào nếu không có anh.

- Em không bao giờ phải lo lắng về điều ấy đâu - chàng trấn an.

Nàng tự hỏi liệu có phải đó là cách chàng ám chỉ rằng chàng muốn cưới nàng dù chưa thổ lộ thẳng ra. Nhưng sự thực là ngay bây giờ nàng không quan tâm ý nghĩa của nó là gì. Nàng chỉ cảm kích vì có chàng.

- Anh còn bao nhiêu thời gian? - nàng hỏi.

Garrett liếc đồng hồ:

- Vài phút thôi. Sao?

Louisa trượt tay xuống dưới áo khoác và lần lên ngực chàng:

- Chà, vì chúng ta không gặp nhau đã mấy ngày rồi, em nghĩ chúng ta nên tận dụng thời gian được ở bên nhau.

- Thế à? - Garrett phì cười.

- Nhưng nếu anh chỉ có vài phút ...

Chàng vòng tay quanh người nàng và tiến về phía giường:

- Anh có thể thu xếp được thời gian - Chàng cầu nhàu, đôi mắt sẫm lại vì khao khát.

Mặc dù cuối cùng chàng cũng đi làm, nhưng lúc đó đã rất muộn rồi.

Garrett gọi cho nàng, như chàng đã hứa và cảm ơn trời là nàng có chàng để nói chuyện. Bởi vì mọi chuyện đúng là tệ hại như Anne kể. Tình hình mỗi ngày một xấu.

Nhà vua mới đi có một tuần mà như đã già đi cả chục tuổi. Ông gầy và tái xám, như thể cuộc sống đã rút hết khỏi người ông. Khi Louisa ghì chặt lấy cha, nàng thấy ông mệt mỏi. Còn đâu đức vua, người cai trị mạnh mẽ và đầy khí lực.

Vào khoảnh khắc ấy Louisa biết không còn nghi ngờ gì nữa, rằng cha nàng sẽ không bao giờ được như cũ. Anne đã đúng. Nhà vua đã đánh mất cả ước mong phấn đấu và không còn khao khát sống. Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thật kỳ lạ, người mà nàng cảm thấy có lỗi hơn hết lại là mẹ nàng. Trông bà kiệt quệ hoàn toàn và mong manh đến nỗi sự kích động nhẹ nhàng nhất cũng dễ dàng khiến bà suy sụp.

- Nào, nói cho ta biết về người đàn ông mới của con đi - Cha nàng khơi chuyện, cố gắng để giọng nói có phần vui vẻ, nhưng âm thanh nhẹ bổng và yếu ớt.

- Anh ấy kỳ diệu lắm. Đẹp trai, thông minh và hài hước.

- Nghe giống ta đấy - Nhà vua nháy mắt - Ta muốn gặp cậu ấy biết bao. Anh con cũng khen ngợi nhiều. Nghĩ lại, Louisa mới thấy mối quan hệ của

nàng với Garrett không hề giống như nàng hình dung ban đầu. Nàng đã nghĩ nó như một giấc mơ, một câu chuyện tiên trở thành hiện thực. Garrett sẽ cưỡi ngựa đến trong bộ dạng hiệp sĩ với áo giáp sáng loáng và đưa nàng đến một mảnh đất kỳ ảo. Chàng sẽ chuốc rượu bón thức ăn cho nàng, và đưa nàng theo trong những cuộc phiêu lưu kỳ thú. Nhưng trên thực tế, vì lý do an ninh, họ thậm chí còn không có một buổi hẹn cho ra hẹn. Garrett cũng chưa đỡ lên nàng một núi quà xa hoa hay sự chiều chuộng như những người đàn ông khác. Chàng không đối xử với nàng như đối với một nhân vật hoàng gia. Chàng đối xử với nàng như ...

một người bình thường. Lạ thay, nàng lại thích điều đó. Bằng cách cư xử ngược lại những điều nàng hình dung sẵn, chàng đã chinh phục được trái tim nàng.

- Con biết con đã nói điều này về những người khác trước đây, nhưng con nghĩ Garrett quả thực là người mà con mong chờ. Con, con thích những cảm xúc ngán ngán khi ở bên chàng. Con thích bản thân mình như hiện nay.

- Như hiện nay là như thế nào? - Mẹ nàng hỏi.

- Như chính bản thân con. Garrett hình như rất biết thưởng thức những giá trị của bản thân ấy.

- Ta phải hiểu là cuối cùng ta cũng có thể đưa một trong các con gái của ta vào nhà thờ hả? - Cha nàng đùa.

- Có vẻ thế đấy ạ! - Louisa đáp, và ồ, sao mà nàng ước mong cha có thể dẫn nàng đi giữa những dãy ghế giáo đường đến thế. Nhưng nếu ông buộc phải vắng mặt vì tình trạng sức khỏe, nàng biết ông cũng vẫn ủng hộ về mặt tinh thần, bằng trái tim ông - Chàng chưa chính thức ngỏ lời, nhưng con cảm giác là cũng sắp rồi.

- Con sẽ cho chúng ta biết tin ngay khi anh ta ngỏ lời nhé? - Mẹ nàng sốt sắng.

- Con hứa.

Họ trò chuyện một lúc, cha mẹ nàng tiếp tục cư xử như thể mọi việc vẫn ổn.

Họ hỏi han tình hình Melissa, hỏi Chris làm gì khi vợ xa nhà. Họ hỏi về nghiên cứu của Liv, hỏi liệu Aaron có còn phụ giúp cô trong phòng thí nghiệm hay không. Họ thậm chí còn hỏi thăm Muffin, hiện đang được Elise, một trong các hầu gái của Louisa chăm sóc. Elise có mấy đứa con nhỏ rất thích chơi và cưng nựng Muffin. Tất nhiên con thú cũng đang sống trong cảnh hạnh phúc tốt độ.

Nó cần ai đó có nhiều thời gian cho bản thân nó hơn. Louisa thú nhận với cha mẹ rằng dù rất yêu Muffin, nhưng cứ theo những gì xảy ra gần đây, nàng sẽ để Elise nuôi nó mãi mãi.

Một lát sau nhà vua nằm xuống ngủ, hoàng hậu ra hiệu cho Louisa sang phòng chờ riêng bên cạnh. Họ vừa vào phòng, nàng đã kéo mẹ vào lòng và ôm bà thật chặt.

- Vì điều gì đây? - Hoàng hậu hỏi.

- Vì trông mẹ có vẻ cần nó.

- Ôi mẹ ổn thôi - Hoàng hậu nói, xoa nỗi lo lắng của Louisa bằng một cái đập nhẹ vào tay nàng - Mẹ chỉ hơi mệt. Và nhớ nhà.

- Và lo cho cha nữa chứ?

- Không có gì phải lo cả - Bà tươi tỉnh nói, nhưng Louisa có thể nhận ra âm điệu căng thẳng như dây đàn kéo quá mức trong giọng bà.

- Hôm qua bác sĩ chuyên khoa tim đến khám và tỏ ra tin tưởng rằng máy co bóp tim sẽ hoạt động hiệu quả cha con có thể ra về sớm. Chúng ta hãy kiên nhẫn.

Một tuần trước đây chắc Louisa đã tin lời mẹ, bất chấp các dấu hiệu cho thấy điều ngược lại. Nàng sẽ tin vì đó là điều nàng muốn nghe. Bây giờ tấm màn che mắt đã rơi xuống, và nàng sẵn sàng xem xét sự việc từ nhiều góc độ.

- Tốt quá! - Louisa nói - Mẹ kể chi tiết về chẩn đoán của bác sĩ đi.

Nàng muốn cho mẹ thấy nàng tin tưởng bà. Hoàng hậu giả vờ khá đạt trong mười giây, nhưng sau đó tất cả trong bà hình như muốn trào ra và bà sụp đổ trước mắt Louisa. Trước đây cảnh đó sẽ khiến Louisa sợ phát khiếp, nhưng giờ nàng ôm mẹ vào lòng và giữ bà trong khi bà thôn thức. Nàng vuốt tóc mẹ và xoa lưng cho mẹ, cách mà bà vẫn làm khi nàng còn nhỏ. Cuối cùng hoàng hậu oà lên khóc, Louisa đưa khăn tay ra, và khi hoàng hậu chậm mắt, dường như căng thẳng trong bà được trút bớt đi một chút.

- Xin lỗi vì mẹ yếu đuối thế này - bà nói - chắc trông mẹ hoảng sợ lắm.

- Đôi lúc chúng ta phải khóc cho nhẹ lòng. Và trông mẹ rất đẹp, như thường lệ.

- Mới có mấy tuần mà dài như mấy năm vậy.

- Cái máy co bóp không hoạt động à? - Louisa hỏi.

Hoàng hậu lắc đầu:

- Cần phải có một giải pháp nào đó hiệu quả hơn. Các bác sĩ tạm thời để cha con như thế, nhưng ông ấy càng gắn với cái máy lâu thì càng tăng khả năng viêm nhiễm. Với thể chất yếu ớt hiện tại thì điều đó quả là một sự huỷ diệt.

- Nếu không có máy thì sao?

- Thì cha con sẽ sống được nhiều nhất là ít năm nữa thôi.

Nhưng cả hai mẹ con đều biết rằng có lẽ không được. Nhà vua không đủ khoẻ, cũng không còn ý chí đến thế nữa.

- Nếu bị sốc tim một lần nữa thì cha chịu nổi không? - Louisa hỏi.

- Có thể.

- Nếu có thêm những tác dụng phụ thì sao?

- Thì hết hi vọng. Chức năng tim suy giảm quá nhiều rồi.

- Cha phản ứng thế nào trước tin ấy?

- Con biết không, mẹ nghĩ là ông ấy khá ... bình thản, nói theo một cách nào đấy. Cha con đã chống chọi quá vất vả. Dường như cuối cùng ông cũng đã tìm ra một lý do để đầu hàng mà không khiến chúng ta thất vọng.

- Cha không bao giờ khiến chúng ta thất vọng - Louisa khẳng định. Có lẽ một phần cũng vì những hạt giống mà Anne đã gieo mầm vào trong óc nàng, nhưng sau khi trông thấy tình trạng của cha và nói chuyện với ông, Louisa thành thật tin rằng ông đã sẵn sàng ra đi. Thời gian là ở ông.

Nghĩ đến một ngày kia mất cha, nàng đón đau khôn tả. Tựa hồ nàng ngàn mũi tên đâm xuyên qua trái tim nàng, nhưng biết rằng ông đã thoả hiệp với ý nghĩ ra đi lại là một nguồn an ủi sâu sắc.

Đêm đó khi nói chuyện với Garrett, giải thích cho chàng nắm được tình hình hiện tại, Louisa tỏ ra bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên. Không phải nàng không buồn hay thất vọng, nhưng khóc lóc không giúp ích gì vào thời điểm này.

- Nếu em cần anh, anh sẽ đáp chuyến bay sớm nhất tới Luân Đôn - Garrett nói với nàng không chỉ một lần - Chỉ cần em nói một lời, anh sẽ ở bên em.

Thật cảm động với ý tưởng nói vâng, nhưng Louisa cần giải quyết mọi chuyện một mình. Nàng biết rằng nàng đủ sức. Bởi vì nếu gánh vác được nỗi mất mát này, nàng nhận ra nàng có thể gánh vác được bất kỳ việc gì.

Sau khi gác máy, Louisa bật máy tính xách tay lên, tìm kiếm mọi thông tin có thể về tình trạng của cha. Nhưng đợi nàng trong hộp thư là một email khác từ Chú Bánh gừng. Thư viết, Chuyển tới ông già lời chúc sức khỏe của ta.

Chương 13

Một dòng cảm xúc trút xuống Louisa như thác lũ, nàng thấy lòng đột ngột dâng đầy thịnh nộ, phản ứng đầu tiên của nàng là định hất máy tính ra khỏi cửa sổ và nhìn nó vỡ vụn trên đường phố Luân Đôn bên dưới. Nàng không thể nhớ ra mình đã từng cảm giận ai khác như thế trong đời.

Vậy là hẳn biết nàng đang ở đâu, đồ trời đánh thánh vật. Những trò chơi ranh con của hẳn rõ ràng là lỗi lằng. Hẳn cần phải ra dáng con người hơn mà đến đương đầu trực diện với nàng.

Mặc dù bị cảm đáp trả bất kỳ bức thư nào để tránh khiêu khích kẻ quấy rối, nhưng Louisa đã chịu đựng đủ rồi. Nên kích động hẳn, lôi hẳn ra ánh mặt trời mà nhận diện và bắt lấy hẳn.

Nàng lập tức viết trả, Quân hèn nhất! Rồi nhấn nút gửi và cảm thấy dịu lòng.

Chỉ ít việc trả lời cũng cho nàng chút nhận thức về sức mạnh.

Chưa đầy một phút, một bức thư khác của Chú Bánh gừng lại xuất hiện. Thư viết, Cẩn thận đấy, Lulu, nếu không papa sẽ không phải là là người duy nhất trút hơi thở cuối cùng đâu.

Cách hẳn sử dụng tên sữa, và cái kiểu đe dọa thẳng thừng khiến Louisa nhận ra đây là một vụ nghiêm trọng, nàng sờn gai ốc đến nỗi phải đóng sập máy tính lại. Có lẽ trả lời hẳn không phải là một ý tưởng hay ho. Sẽ ra sao nếu hẳn tấn công lại? Sẽ ra sao nếu có ai đó bị tổn hại? Đó hoàn toàn là lỗi của nàng.

Chết tiệt thật! Giá như nàng suy nghĩ kỹ trước khi hành động. Nàng phải thôi ngay lối xử sự ích kỷ và lối mất tự chủ dễ dàng ấy đi.

Để tránh những nguy cơ xa hơn, Louisa mở máy tính lại và chuyển tiếp bức thư cho trưởng ban an ninh ở lâu đài rồi gọi điện cho Chris để cảnh báo anh.

- Đồ chó đẻ dai như đĩa! - Chris nguyên rủa - Đến giờ em đã nhận được bao nhiêu thư rồi, Louisa? Hai tuần qua phải bốn đến năm bức ấy hả?

- Sao anh ... ?

- Anh có cảm giác em kém trung thực hơn, vì thế anh đã giám sát hộp thư của em.

- Giám sát thư riêng của em?

- Đừng lo, an ninh phải tuân thủ một mệnh lệnh nghiêm ngặt rằng chỉ đọc những lá thư được gửi từ Chú Bánh gừng.

Louisa muốn hét toáng lên, bảo Chris không có quyền xâm phạm sự riêng tư của nàng, nhưng làm sao nàng nổi giận được khi anh nàng hoàn toàn có lý?

Nàng đã nói dối anh. Và bằng cách làm thế, nàng đã đẩy mọi người vào ngưỡng nguy hiểm.

- Xem ra em không thể bảo anh ngừng việc giám sát đó đi phải không? - Nàng rên rẩm.

- Anh nghĩ thế.

- Em thật ích kỷ.

- Phải. Chúng tôi đã che chở và nuôi dưỡng em suốt hai mươi bảy năm qua, nên tính tình đó khó mà cải thiện.

- Em không muốn làm con người như thế nữa, Chris. Em mệt mỏi với kiểu sông ấy quá rồi. Em muốn trưởng thành. Em muốn được chịu trách nhiệm.

- Anh nghĩ là cả nhà đều đánh giá cao ý thức của em.

Louisa ngấm lại hành vi của nàng và nhúu mày:

- Tuy nhiên ... có một điều cuối cùng thực sự ngu ngốc và vô trách nhiệm mà em phải thú nhận trước.

- Trời, chuyện gì đấy?

Louisa kể với Chris về bức thư nàng vừa gửi cho Chú Bánh gừng.

- Thật đại dột. Em biết bên an ninh đã cảnh báo mình về việc đừng kích động hân. Việc duy trì mọi công tác bảo vệ có nghĩa lý gì nếu chúng ta thậm chí không buồn nghe họ?

- Biết đâu họ sai. Sẽ thế nào nếu chúng ta nên phản kháng lại hân? Có lẽ chúng ta nên lôi hân ra ánh sáng và tóm cổ hân.

- Em biết là quá mạo hiểm mà.

- Em bắt đầu băn khoăn là liệu mạo hiểm có đáng giá không. Ý em là, chúng ta còn phải sống bao lâu nữa trong tình trạng này, Chris? Luôn luôn trong tình trạng cảnh giác cao độ? Sợ kẻ nào sẽ làm gì đó.

- Tất cả chúng ta đều sốt ruột và mệt mỏi, Louisa ạ, nhưng không nên hi sinh sự an toàn của cả nhà chỉ để tìm ra hân. Em phải kiên nhẫn.

Nàng đã chán kiên nhẫn. Công chúa Louisa dịu dàng, kiên nhẫn, ngoan ngoãn - những ngày đã qua đều như vậy. Nàng quá mệt mỏi rồi.

Thay vì lãng phí thời gian lo lắng về cái tên dòm dò và về những việc hân có thể gây ra, họ nên tập trung sống sao cho có ý nghĩa, có giá trị hưởng thụ nhất.

Từ giờ trở đi, tận hưởng cuộc sống chính xác là những điều nàng sẽ làm.

Tối thứ Ba, Garrett lê bước lên bậc cấp và mở cửa nhà người mệt lử. Sau một ngày dài vất vả, chàng chỉ muốn lột bộ áo khoác ngoài, đổ sập và giường và gọi điện cho Louisa. Nghe giọng nàng đã trở thành điểm sáng trong ngày của chàng. Mà mãi đến tối mai, nàng mới trở về nhà. Người ta bảo là xa mới biết nhớ cũng có phần đúng.

Garrett bước vào nhà, thả cặp táp xuống chân cầu thang và đi về bếp để lấy đồ uống. Từ hành lang chàng trông thấy đèn sáng, theo giờ hộ lý đã ra về từ một tiếng đồng hồ trước, điều đó có nghĩa là em chàng vẫn thức.

Thật lạ lùng, Garrett đã trở nên thích thú vì không phải về một căn nhà vắng vẻ. Chàng không phật ý với sự có mặt của Ian như chàng từng nghĩ, cũng không còn cảm giác một đôi giày nào đó thành linh biến mất, hay nhà

cửa đã bị khoảng sạch khi chàng đi làm về. Thực tình có đôi lần chàng còn thích thú với sự bầu bạn của Ian.

Nhưng tối nay, khi chàng bước vào bếp thì Ian không chỉ có một mình.

- Louisa?

Nàng đang ngồi đối diện với Ian tại bàn bếp, nhoẻn cười rạng rỡ, một chai bia cạn nửa đặt trước mặt nàng.

- Gặp em ngạc nhiên không?

Không ý thức được hành động của mình, Garrett đi vòng qua bàn và nhắc bổng Louisa lên khỏi ghế. Nàng quăng tay quanh cổ chàng, ôm chàng, và sự căng thẳng dồn tích suốt cả ngày như tan biến vào không khí. Chàng đặt nàng xuống, hít lấy mùi hương của tóc nàng, da nàng, thưởng thức cảm giác thân thể nàng áp vào chàng. Nếu Ian không ngồi sờ sờ ra kia, chàng và Louisa đã làm gì đó nhiều hơn là chỉ ôm nhau.

Louisa, ngược lại, không có vẻ quan tâm đến sự hiện diện của em chàng.

Nàng nhón gót hôn chàng. Đó không phải một nụ hôn say đắm, nhưng cũng không chính xác là một nụ hôn bình thường. Chàng trông đợi nàng thuộc một dạng khác hơn loại phụ nữ ưa nhậ nhệ, nhưng phải thừa nhận rằng mùi bia trên môi nàng thực là kích thích.

- Anh tưởng mai em mới về.

Louisa ngược lên cười:

- Em nhớ anh. Và em nghĩ sẽ vui lắm nếu khiến anh ngạc nhiên. Em thậm chí còn bảo các cận vệ nấp kín để anh không trông phát hiện ra họ.

Rõ ràng đám vệ sĩ đã thực hiện rất tốt, vì chàng không thấy một dấu hiệu nào về sự hiện hữu của họ.

- Anh ngạc nhiên thật ấy. Em đến bao lâu rồi?

- Chừng một tiếng đồng hồ thôi.

- Nếu biết anh đã về sớm hơn.

- Không sao mà - Louisa nhìn lại phía Ian và tủm tỉm - Em anh và em đã nói chuyện rất vui.

Garrett liếc cậu em về tò mò:

- Thế cơ đấy!

Ian nhe răng:

- Đừng lo, em chả nói với chị ấy điều gì khiến anh lúng túng cả.

Hoặc bất kỳ điều gì có liên quan đến động cơ sâu xa của chàng, Garrett hi vọng. Tất nhiên nếu Ian làm thế thì Garrett không chắc là Louisa còn vui vẻ thế này khi gặp chàng không.

Từ nay trở đi mọi việc sẽ tốt đẹp chẳng? Garrett luôn ám ảnh rằng sự việc có thể bại lộ và Louisa sẽ biết sự thật? Làm sao nàng biết được? Chàng tự hỏi.

Chàng lo lắng đến nỗi điều duy nhất có ý nghĩa là cảm xúc của chàng về nàng lúc này. Ngay lúc này.

- Em ở lại được lâu không?

- Em nói với Chris là đêm nay em không về nhà Louisa trở ra hành lang - Chúng mình có thể nói chuyện trên lầu không?

Nhìn mặt nàng, chàng cảm giác có điều không ổn. Hay Ian đã nói gì.

- Được thôi! - Chàng đáp, đoạn ném cho Ian một cái nhìn dò xét. Ian nhún vai, ra ý Đừng hỏi em.

Louisa mỉm cười với Ian:

- Thật vui được nói chuyện với anh, Ian.

- Tôi cũng vậy - Ian đáp lễ.

- Rồi mọi việc sẽ ổn thôi.

Ian mỉm cười và gật đầu.

Garrett tự hỏi họ đang nói cái cóc khô gì, nhưng chàng còn lo lắng hơn về điều Louisa nung nấu. Tối nay nàng rất lạ. Rất khác.

Có lẽ là ở trang phục của nàng. Garrett nhận ra nàng đi trước lên gác, điệu bộ gần như sốt sắng. Nàng mặc một chiếc áo không tay bó sát bằng vải hồng nhạt mỏng nhẹ như sa đến nỗi trông thấy cả da, cả những đường gờ mờ quanh chiếc áo lót bên trong. Váy nàng cũng bó sát, màu hồng sậm, ngắn trên đầu gối ít nhất phải mười lăm xăng ti mét, và dưới chân nàng là đôi xăng đan trắng quai mảnh gót thấp.

Ở Luân Đôn đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?

- Cha em sao rồi? - Garrett hỏi khi họ lên đến đầu cầu thang.

- Cha rất ... bình yên.

- Tức là ổn, phải không?

Louisa gật đầu, theo Garrett vào phòng ngủ. Garrett đóng cửa và khoá trái, rồi quay lại định hỏi nàng muốn nói chuyện gì. Song chàng chưa kịp lên tiếng, nàng đã quăng mình vào vòng tay chàng, níu sát thân vào người chàng. Dường như nàng đang rất cần được ôm ấp, nên chàng ôm lại nàng.

- Em nhớ anh quá chừng - Louisa thở thê và dụi mặt vào áo sơ mi của chàng, tóc nàng chạm vào hàm râu lởm chồm dưới cằm chàng.

- Anh cũng nhớ em.

- Em đã suy nghĩ rất nhiều trong những ngày đi xa, về chúng ta, và về tương lai. Em đã từng rất chắc chắn, nhưng giờ đây mọi sự đang thay đổi. Em cũng thay đổi.

- Anh cảm nhận được rồi. Vừa trông thấy em anh biết đã có điều gì khác đi.

- Em nghĩ em đã trưởng thành.

- Em nói mọi sự thay đổi, tức là chỉ quan hệ của chúng ta à?

- Em từng nói muốn đợi cho đến khi cưới thì mới làm tình, nhưng bây giờ em nghĩ lại rồi, không nên thế.

Làm tình với Louisa gần như chiếm lĩnh mọi ý nghĩ của Garrett dạo gần đây, nhưng xô đẩy nàng vào một việc mà nàng chưa sẵn sàng là sai lầm.

- Nên đợi, vì nó quan trọng đối với em.

- Từng quan trọng. Vẫn quan trọng. Nhưng sẽ thế nào nếu em chờ đợi thứ hoá ra không cần chờ đợi? Sẽ thế nào nếu nó không ảnh hưởng gì tới lời thề nguyện hôn nhân?

- Thế cái gì ảnh hưởng?

- Cảm xúc của em đối với anh. Ngay bây giờ. Em chắc rằng em yêu anh, Garrett. Em biết là em yêu anh. Và em muốn anh là người đầu tiên của em.

- Đừng làm việc gì khiến em phải hối tiếc sau này - Garrett khuyên, một phần vì chàng cảm thấy không xứng đáng. Chàng không xứng đáng với điều đặc biệt đến thế.

- Garrett, nếu chúng ta không bao giờ làm tình, rồi một điều gì đó xảy ra và không bao giờ chúng ta còn làm tình được nữa, em sẽ hối tiếc suốt phần đời còn lại.

- Điều gì khiến em nghĩ là không bao giờ chúng ta sẽ?

- Tại cái cách mọi việc diễn ra trong đời em gần đây. Ta nên cảm kích thứ đang có, không nên mong chờ mọi việc hay mọi người sẽ bất biến mãi mãi.

- Anh muốn lắm - Garrett thú nhận - em không biết anh muốn đến mức nào đâu. Nhưng chúng ta đang quá hấp tấp.

- Trái lại, gần đây em chỉ suy nghĩ về sự gán bó giữa hai ta. Đó không phải là một quyết định vội vàng về phía em.

- Ồ, có lẽ anh cần thêm chút thời gian.

Môi nàng cong lên với một nụ cười kỳ quặc.

- Gì thế - Garrett hỏi.

- Nực cười thật! Em là trinh nữ, mà anh lại bảo anh cần thời gian. Phần lớn đàn ông sẽ nhảy xổ tới nếu có cơ hội thưởng thức trái cấm của em.

Nàng nói đúng. Một hai tuần trước, có lẽ Garrett cũng là một trong số đàn ông ấy. Nhưng chàng không còn như thế nữa, và biết ơn Louisa vì điều đó. Ở bên nàng, chàng buộc phải nghiêm túc nhìn nhận lại đời mình.

Chàng nhún vai và bình luận:

- Chắc tại anh không thuộc phần lớn đàn ông.
- Đó là lý do - Louisa dướn lên vỗ vào má chàng - tại sao em muốn thành của anh.
- Thoả thuận nhé? Bây giờ chúng ta đừng xác định có làm tình hay không. Hãy để mọi việc diễn biến tự nhiên, cái gì phải đến sẽ đến.
- Thoả thuận. Cái gì phải đến, sẽ đến.

Một điều gì đó trên vẻ mặt nàng, trên nụ cười tinh quái của nàng, khiến chàng tin rằng chuyện xác thịt giữa họ chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

- Từ giờ tới lúc đó thì có những việc khác cho chúng ta làm - Louisa vừa nói vừa tuột áo khoác ra khỏi vai Garrett và thả nó xuống nền nhà.

- Việc gì?

- Hôn. Vuốt ve nhau - Louisa nói lỏng cà vạt rồi kéo nó ra khỏi cổ Garrett, đoạn tháo từng chiếc cúc, đẩy cho áo sơ mi của chàng rơi sóng sượt xuống sàn.

- Em đang nôn nóng thì phải?

- Em khát khao đến chết được anh đặt tay lên người em - nàng thú nhận - và lần này em muốn được sờ vào mọi chỗ.

Nàng không chấp nhận hoãn binh. Garrett chỉ hi vọng Louisa hiểu rằng nàng phải chơi một cách công bằng. Có qua có lại - xin thứ lỗi, nói một cách khác là, em có thể sờ anh nếu anh cũng được sờ em.

Louisa giật gấu áo lót của Garrett ra khỏi cạp quần, và chàng giúp nàng lôi nó qua đầu mình. Nàng hau háu nhìn bộ ngực trần của chàng như thể nhìn bữa ăn ngon lành đầu tiên sau mấy tháng dài nhịn đói.

- Em yêu ngực anh - Nàng nói, đặt tay mình lên người chàng - Em yêu cả thân thể anh, nhưng có lẽ ngực anh là nơi em ưa thích nhất. Nàng ngả lại gần và hôn lên núm vú chàng, nhưng điều khiến chàng phấn khích là vẻ đam mê nguyên sơ trên mặt nàng khi nàng hôn chàng. Trông nàng như đã đi được nửa đường rồi, mà chàng thậm chí vẫn chưa được chạm vào nàng.

Louisa trượt tay khỏi ngực Garrett, vuốt dọc xuống bụng chàng tới tận quần dài. Nàng tháo cúc, tuột khoá rồi móc ngón cái vào cạp quần và kéo hẳn nó xuống, để chừa lại mỗi chiếc quần lót hững hờ quanh hông chàng. Garrett đã cứng đến nỗi chiếc quần chỉ vừa đủ để bao quanh chàng.

Chàng đợi nàng tụt cả nó ra, nhưng nàng lại hỏi:

- Tại sao anh không nằm xuống?

Garrett trèo lên giường và ngả đầu xuống gối. Chàng đợi nàng cũng trèo lên với mình, nhưng thay vì thế nàng kéo áo qua đầu, rồi với tay ra sau lưng tháo móc áo lót. Khi áo lót rơi xuống sàn, nàng giật luôn cả váy chiếc váy hẳn làm từ một loại vật liệu co giãn, tụt khỏi hông nàng rồi trượt xuống nền nhà. Tỷ số vậy là ngang bằng, cả hai đều chỉ còn trần xì mỗi đồ lót, Louisa trèo lên giường và quỳ bên cạnh Garrett.

Đột nhiên nàng không ngưỡng mộ ngực chàng chút nào nữa. Đôi mắt nàng gắn chặt vào ngã ba của chàng.

- Trông nó ... lớn quá! - Nàng thì thào.

- Sao em không chạm vào và tự xác minh xem?

Vừa bối rối vừa hồi hộp, Louisa vươn tới gần và sờ vào đó. Sau một hoặc hai giây, nàng bắt đầu trượt tay lên xuống, qua lại, suốt chiều dài của chàng. Garrett chịu không nhớ nổi bao nhiêu đàn bà đã tiếp xúc với chàng theo cách này, nhưng chưa lần nào cảm giác lại khác thường đến thế. Chàng thường chuộng loại đàn bà nhiều kinh nghiệm hơn. Chỉ ít thì chàng đã từng chuộng. Nhưng nhìn Louisa sờ vào mình, biết nàng chưa bao giờ gần gũi với đàn ông đến thế, chàng bỗng nhận ra đây là một trong những cảnh nóng bỏng nhất đời chàng.

- Lớn hợp với em, - Louisa xác nhận, mắt nàng, tay nàng, đều không rời khỏi vật cương cứng của chàng - Nhưng để cho chắc chắn, em cần đánh giá cụ thể hơn, phải tụt cái quần lót này ra.

- Đúng đấy! - Garrett dễ dãi đồng ý.

Trông háo hức như thể sắp mở một gói quà Giáng sinh, Louisa nắm lấy cạp quần lót và từ từ kéo nó ra. Garrett nhắc bổng lên phối hợp, khi nó xuống tận chân, chàng bèn vẫy đi.

Louisa buột một hơi êm ái, như thể thích thú với cảnh tượng trước mắt. Nàng ngấn người ngấm nghĩa mất mấy giây, rồi mới đưa tay ra và ngáp ngừng chạm vào chàng.

- Nó không cần em đâu - chàng đùa.

Với nụ cười ngượng nghịu, Louisa nhắc lại câu Garrett đã hỏi nàng mấy phút trước:

- Anh đang nôn nóng thì phải?

Phải và không phải.

Louisa nắm tay quanh vật cương cứng của chàng và siết chặt, Garrett hít mạnh một hơi. Khi nàng bắt đầu đẩy tay ve vuốt, chàng thấy ngây ngất cả người.

- Đúng kiểu không? - Louisa hỏi.

Garrett ậm ừ đồng ý và khép mắt lại.

- Em nghĩ em sai rồi. Đây mới là phần em yêu thích ở thân thể anh.

Trong đầu Garrett nảy ngay ra vài cách mà Louisa có thể áp dụng để cho chàng thấy nàng yêu thích đến mức nào, mà cách hay nhất là dùng cái miệng xinh xẻo của nàng. Nhưng chàng biết thế là quá xa, quá nhanh. Có lẽ cần vài tuần, thậm chí vài tháng trước khi nàng sẵn sàng, cũng có khi là không bao giờ.

Khối đàn bà không biết tìm khoái cảm từ việc đó.

Bỗng Louisa cúi xuống, đuôi tóc quét vào bụng chàng. Garrett vừa kịp nghĩ, Không được, không thể được! thì hơi thở Louisa đã lại rất gần, nồng ấm và ẩm ướt. Rồi dùng mặt lưỡi, nàng liếm chàng, bắt đầu từ gốc sự cương cứng lướt lên, rất chậm rất chậm, khi nàng liếm tới chóp, Garrett rung động đến nỗi giật nảy cả người.

Louisa ngược mắt, nhìn xoáy vào mặt chàng dò hỏi. Bằng một giọng khàn khàn, chàng nói:

- Xin lỗi, anh chỉ quá bất ngờ.

- Vậy em thôi nhé?

- Không, - Garrett kêu vội, vẻ nôn nóng, rồi thêm vào bằng giọng bình tĩnh hơn - Nhưng nếu em không muốn thì thôi cũng được.

Louisa trả lời bằng cách lặp lại, chỉ có điều lần này, sau khi chạm đến chóp, nàng đưa cả dương vật của chàng vào miệng, Garrett khoan khoái rên gừ gừ và xọc mạnh các ngón tay vào tóc nàng.

Dù vậy, cũng mất đến mấy lần chỉnh cho tư thế và nhịp điệu được phù hợp, rồi lại mấy lần Louisa cắn phải chàng bằng hàm răng nàng, nhưng điều đó hình như không vấn đề gì vì trong vài phút Garrett lại cương lên như cũ.

- Nếu em không dừng ngay, em sẽ thu hoạch được nhiều hơn em mong đợi đấy - Chàng cảnh báo nàng, và hoặc là nàng không hiểu ý chàng, hoặc là nàng bất cần quan tâm, bởi thay vì dừng lại, nàng đi nuốt chàng vào sâu hơn trong miệng mình.

Sâu tệ hại, đến mức ngay lập tức chàng mất tự chủ.

Nếu có một kỷ lục thế giới cho việc đạt cực cảm nhanh nhất, mãnh liệt nhất, thì Garrett chắc như quý rằng chàng sẽ phá vỡ nó. Khi chàng mở mắt ra, Louisa vẫn quỳ bên cạnh chàng, toét miệng cười.

- Em có đọc rằng vô khối phụ nữ không thích dùng miệng, nhưng em không lý giải nổi tại sao. Em nghĩ nó ấn tượng lắm chứ.

Garrett nhắm mắt và buông lời tạ ơn trong câm lặng.

- Xin lỗi nếu em có hơi vụng về - Louisa nói.

Chàng không tin nổi vào tai mình, nàng xin lỗi vì điều gì chứ? Dù Louisa vừa rồi xoay xở có hơi vất vả, nhưng nhìn nàng thoả mãn chàng bằng miệng, biết rằng chàng là người đầu tiên của nàng, quả thực là những trải nghiệm gợi tình nhất từ khi chàng trưởng thành.

- Sách vở không dạy tất cả mọi điều - Louisa nói, vẻ trầm tư - Tuy vậy em chắc rằng em có thể làm tốt hơn nếu được thực hành.

Garrett thật sự không nghĩ rằng còn có thể tốt đến bậc nào được nữa, nhưng chàng không muốn tranh luận:

- Cứ thực hành trên anh thoải mái, bất cứ lúc nào em muốn.

- Bây giờ cũng được hả? - Louisa hỏi, một tia háo hức ánh lên trong mắt.

Garrett nhận ra nàng nghiêm túc. Nàng sẽ làm lại lần nữa. Ngay tại đây, ngay bây giờ. Mặc dù chàng khát khao được nói đồng ý, nhưng chàng không bao giờ có thể ích kỷ đến thế.

Điều duy nhất chàng muốn bây giờ là cũng làm cho nàng khoan khoái.

Chương 14

- Hãy thử cái gì đó khác đi? - Garrett bảo. Louisa - thoát thất vọng, nhưng nguôi ngay khi chàng đặt tay lên đầu gối nàng và trượt dần tay vào mặt trong đùi nàng.

- Tại sao mình không đổi chỗ cho nhau? - Garrett gợi ý, Louisa liền nằm xuống gối thay chỗ chàng. Và chàng lại quỳ bên cạnh.

Chàng vuốt ve đùi nàng, thoát tiên dưới thấp, rồi di chuyển dần lên cao hơn, cho đến khi gần như sượt qua gờ quần lót của nàng.

- Trước đây đã ai chạm vào em như thế này chưa? - Chàng hỏi.

- Có tính vẫn mặc nguyên quần áo không?

- Không.

- Thế thì không.

- Vậy anh chắc là cũng chưa ai từng làm thế này - chàng miết các ngón tay lên đáy quần lót của nàng.

Louisa cảm thấy phấn khích đến độ bật rên và vô thức dặng hai đùi ra.

Không phải chạm vào nàng cũng biết rằng mình đã ướt, đã ngấm qua cả lớp đăng ten rồi.

Garrett trượt các ngón tay vào trong quần lót của nàng. Louisa trăn mình lên. Chàng đưa mắt nhìn nàng:

- Em cạo à?

- Thực ra là wax.

- Tất cả à?

Louisa gật đầu:

- Em đọc được rằng nhiều đàn ông thích thế.

Garrett nhe răng cười:

- Anh nghĩ là anh cần nhìn tận mắt mới đưa ra đánh giá chính xác được.

Chàng chơi lại đúng trò của nàng ban nãy.

- Cứ làm như anh muốn.

Vẫn cười, Garrett móc ngón tay vào gờ quần và từ từ, tụt nó ra khỏi chân nàng, sau đó chàng quăng nó qua vai sang tận mé bên kia căn phòng. Chàng lo nàng sẽ chộp lại mặc ư? Đoạn chàng quỳ giữa hai chân nàng, tách đùi nàng ra - xa hơn - rồi cúi nhìn, trong lúc làm thế, chàng thấy mình cứng trở lại. Louisa sung sướng và rung động làm sao khi biết chàng lại cương cứng chỉ đơn giản bằng cách nhìn nàng.

- Sao rồi? - Nàng hỏi.

Garrett nhún vai ra ý áy náy:

- Vẫn chưa xác định được.

Sự cương cứng của chàng đã nói quá rõ điều ngược lại, nhưng chả sao, nàng sẽ tiếp chàng tới cùng.

- Có thể hiệu quả hơn nếu anh chạm vào em - Nàng nói, giữ đúng kịch bản.

Nụ cười của Garrett trở nên tai ác, và có cái gì đó nguy hiểm trong ánh mắt chàng:

- Em nói đúng - chàng thừa nhận - Phải thế mới xong.

Chàng nhích lại gần hơn, rồi, thay vì dùng tay, chàng ghé xuống và rê môi mình lên cái gò trần trụi của nàng. Louisa không ngờ đến, nhưng quá kích thích, nàng thở đánh hộc và bấu chặt khăn trải giường.

Garrett đã bỏ kịch bản bằng cách sửa lại toàn bộ cảnh sờ soạng này. Chàng nhìn lên nàng, cười ranh mãnh.

- Ăn gian! - Nàng kêu.

- Chỉ để thêm hứng phấn thôi mà. Em có muốn anh dừng lại không?

Louisa trừng trừng nhìn chàng. Garrett nhún vai:

- Hỏi chỉ để hỏi thôi mà!

Chàng cúi xuống hôn nàng lần nữa, đột ngột chàng thè lưỡi liếm và Louisa gần như nảy bật ra khỏi giường.

Garrett lại nhìn nàng và mở miệng định nói, nhưng nàng đã cắt ngang:

- Anh mà còn hỏi em muốn dừng à là em đánh đấy!

Qua kiểu cười của chàng, nàng biết là nàng đoán đúng. Vì vậy khi chàng hạ thấp đầu xuống, nàng ghì chặt tóc chàng, không cho chàng nảy ra cái ý dừng lại nữa.

Nhưng lần này Garrett không dừng lại. Chàng hôn và mút, dùng lưỡi đùa giỡn Louisa khắp mọi nơi, trừ cái điểm cần được hôn và mút và đùa nhất.

Chàng dẫn dụ nàng tới mức nàng ngất ngây chờ đợi, mỗi nếp cơ xoắn chặt lại tới nỗi nàng cảm thấy như một dòng suối sắp sửa trào ra.

Louisa gắng điều chỉnh hông sao cho vừa với miệng chàng, nhưng hễ nàng đưa sang trái thì chàng lại sang phải, và mơn trớn ở một chỗ hoàn toàn đối lập với chỗ nàng muốn chàng ghé vào. Phát phiền với sự ngọ nguậy của nàng, Garrett dùng trọng lượng mình ghìm nàng xuống nệm. Louisa nhận ra cách duy nhất để cho chàng biết ý mình là nói thẳng.

Nàng định mở miệng để mách nước cho chàng một cách tế nhị, thì bất thành lình chàng tìm ra tâm điểm của nàng, và những lời nàng định nói bỗng méo đi thành tiếng rên rừ rừ. Chàng ngậm nàng vào miệng và mút mạnh, dòng suối ào ra, chảy hết đi thành một cái lạch khô, rồi nó loé sáng, nóng rực, và bùng cháy.

Louisa vẫn còn thở hào hển khi Garrett ngả xuống cạnh nàng và nói:

- Anh xin lỗi nếu có hơi vụng về.

Nàng cười yếu ớt, đưa tay khẽ đẩy chàng:

- Anh trêu em đấy à!

Chàng mỉm cười, gạt một lọn tóc ra khỏi má nàng:

"Ừ!".

- Cái anh cần là một bài học về địa lý.

- Địa lý gì? - Chàng cau mày.

- Về thân thể đàn bà.

Garrett lộ vẻ bối rối, rồi mau chóng hiểu ra ý nàng, chàng cười phá lên:

- Đó là lý do cho những vận vẹo quăn quại của em đấy hả?

- Em đã định giúp. Anh toàn trượt điểm đích. Mặc dù em không biết thế nào.

Nó ở đâu đó chính giữa.

- Em có nghĩ rằng anh cố ý tránh nó không?

- Để làm gì? Hành hạ em à?

Nụ cười của chàng cho Louisa biết đó đúng là điều chàng đã làm.

- Đừng nói với anh rằng em không thích trò ấy. Nàng mà nói có thì đó là một lời nói dối.

- Em hiểu ý anh rồi - Nàng lặn lại gần, áp sát chàng lần nữa, ngả đầu vào ngực chàng và vuốt ve. Nàng thấy gần chàng đến đâu vẫn chưa đủ, lần tay khắp làn da chàng cũng không đủ. Chuyện vừa rồi tuyệt lắm! Nhưng nàng còn ham muốn hơn thế.

Nàng từng nghe đám con gái nói về việc giữ mình cho hôn nhân, nhưng chỉ một hai tháng sau đã thấy chúng thú nhận là ngủ với bạn trai và cho đi xong cái quý giá nhất. Nàng không bao giờ hiểu tại sao chúng lại không thể chờ được.

Nhưng bây giờ, lần đầu tiên trong đời nàng hiểu. Tất cả những hôn hít, vuốt ve và kích thích trên đời đều không thể thỏa mãn khát khao muốn được gần hơn với chàng. Nàng muốn kết nối với chàng theo một cách nào đó hoàn toàn mới mà nàng chưa từng nếm trải.

- Thật không tin nổi là hai mươi bảy rồi mà trước đây em chưa bao giờ nằm trên giường với một người đàn ông khoả thân - Nàng thủ thỉ.

- Chà, nói cho đúng nghĩa đen thì anh cũng thế. Nhưng em thấy anh có khoe khoang gì về việc đó đâu.

Louisa phì cười và cú vào sườn Garrett, chàng oăn người tránh, rồi đập tay nàng:

- Đừng làm thế!

- Tại sao? Anh có máu buồn à?

Chàng cau mày:

- Anh từ chối trả lời các câu hỏi đánh vào yếu điểm của anh.

Louisa giả lơ đi một hai phút, rồi lén cù vào bụng Garrett, và chàng nhảy nhồm lên. Không có gì vui mắt bằng một người đàn ông cao to như thế mà lại có máu buồn. Bằng giọng nghiêm khắc, chàng cảnh cáo:

- Thôi đi Louisa!

Hai phút trước chàng chẳng phải đã thừa nhận là cố ý hành hạ nàng đó ư? Và chàng nghĩ là nàng sẽ dễ dàng bỏ qua cho chàng sao?

Nàng phóng tay định thọc vào nách chàng, nhưng chàng quá nhanh. Chàng tóm lấy cổ tay nàng và lăn ngửa nàng ra, ghìm nàng xuống đệm bằng sức nặng của cả người chàng, và như thế, họ vô tình trở lại đúng tư thế mà họ đã từng vào một ngày trước đây. Sự cương cứng của chàng lại đặt giữa hai chân nàng, chỉ khác là lúc này không có quần áo nào ngăn nó cả. Lúc này chỉ có xác thịt và xác thịt.

Cũng như lần trước, bỗng dưng họ cùng im lặng hoàn toàn và Garrett lại nhìn nàng bằng ánh nhìn trời- ời- anh- đã- làm- gì- đây.

- Cái gì phải đến, sẽ đến - Nàng nhắc chàng, nhưng cả hai hình như đều hiểu, dù sẵn sàng hay không thì điều phải xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

Lạ lùng sao, Louisa cảm thấy mình như một tay lợc lõi còn Garrett mới trinh bạch, rõ ràng là một sự đảo chiều thú vị

Nàng gỡ khỏi sự kiềm tỏa của Garrett, vòng tay nàng quanh cổ chàng và hôn chàng. Trong một thoáng, đó là tất cả những điều họ làm, hôn, sờ soạng, và thật sự rất ngọt ngào. Nhưng Louisa không muốn ngọt ngào.

Nàng muốn khêu gợi, cuồng dại, đê mê. Muốn xoay tròn, đâm mạnh và quăn quại trong ngây ngất.

Nàng khát khao điều đó. Nhưng mỗi lần nàng thử đẩy mọi thứ tiến tới, chàng lại ngăn nàng. Hễ nàng thử sờ vào vật cương cứng của chàng, chàng lại giữ tay nàng và kéo lên ngực chàng. Hễ nàng thử hôn cổ chàng hoặc nhấm tai chàng, chàng lại né tránh. Liên tục như thế, cứ nhận ra sự việc có thể sẽ đi đến đâu là Garrett lại chặn đứng nó một cách rất miễn cưỡng. Dần dần, Louisa cảm thấy thất vọng hơn là kích thích.

Nàng trượt tay khỏi vai chàng, và khi chạm vào phần cơ bên dưới cánh tay chàng, nàng véo chàng một cái rõ đau.

- Ồi! Garrett giật tay ra và nhìn vào chỗ da thịt ửng lên - Vì lẽ gì?

- Em nghĩ là nên cho anh chút cảm giác.

Về mặt chàng dịu lại:

- Louisa, em đang nói gì vậy? Tất nhiên là anh có cảm giác.

Nàng nhún vai:

- Em không hiểu.

- Anh nói rất chậm mà.

- Em biết! - Với cái cỡ chàng đặt ra hiện thời thì có khi đến năm Louisa tám mươi họ cũng chưa làm tình được. Em có một ý này. Hãy giả vờ như em không còn trinh trắng. Làm tình với em đúng như anh sẽ làm nếu đây không phải lần đầu tiên của em.

- Vấn đề là anh không muốn làm đau em.

- Nhỡ em muốn anh làm đau em thì sao! Em thích cảm thấy đau hơn là không cảm thấy gì cả.

Sự căm giận ánh lên trong mắt chàng. Nàng nghĩ, hay lắm, tốt nhất thì anh ta cũng đã nhận ra được điều gì đó. Nàng đã phóng lao rồi, không thể kéo lại được nữa, phải theo lao thôi.

- Anh còn muốn không, Garrett?

- Em biết là anh có mà - Chàng lăm bắm.

- Vậy thì hãy thể hiện đúng như thế và đừng cái trò khi làm mất thời gian của em đi!

Garrett nhìn xuống Louisa, cơn giận nổi lên, không tài nào tin nổi vào điều chàng vừa nghe. Có điều gì xảy ra với cô công chúa ngọt ngào ngây thơ của chàng vậy?

Thật là một sự giải thoát, rồi chàng nghĩ. Chàng thích Louisa thế này hơn cả.

Nàng gan dạ và đam mê. Louisa này, con người mà bây giờ đang nhìn thẳng vào mắt chàng không nao núng, không chịu lùi lại cho đến khi chàng nhận ra rằng mình đúng là một kẻ ngốc, sẽ không bao giờ khiến chàng nhàm chán.

Nàng nói đúng, chàng đã cố gắng như thế không cảm thấy sự thu hút lẫn nhau giữa họ, vì chàng biết nếu dần sâu hơn, một khi làm tình với nàng, một khi chàng chấp nhận món quà nàng trao tặng mà không hỏi han hay dè dặt, mọi chốt điểm trong hàng phòng ngự của chàng sẽ vỡ tung. Chàng lấy đi đời con gái của nàng, nhưng đổi lại nàng sẽ giật khỏi chàng một thứ còn đáng giá hơn. Đó là tình yêu trong trái tim mà chàng tin rằng chàng đã khoá kín.

Còn nếu thứ nàng muốn chỉ là đam mê, thì chàng có thể cho.

Garrett vòng một tay ra sau cổ Louisa, ngả đầu nàng xuống gối và gắn môi mình vào môi nàng. Dầu chàng làm nàng sợ, nàng cũng không thể hiện ra. Nàng rên rỉ trên môi chàng và quấn quanh chàng, áp thân thể vào người chàng.

Hôn hít và sờ soạng - mọi thứ họ đã làm cho đến lúc này - toàn là trò trẻ con cả. Bây giờ, ở đây, mới là làm tình thật sự. Chàng không giữ gì lại, nàng cũng thế. Nàng sẵn lòng cho đi, thật phóng khoáng, không xấu hổ hay do dự, không bao giờ ngừng hấp dẫn chàng.

Cơ thể Louisa cho biết nàng đã hơn cả sẵn sàng, và Garrett hầu như không chống cự nổi tấm thân đang oằn oại bên dưới mình nữa. Chàng định nhắc nhỏ để nàng chuẩn bị trước khi chàng tiến vào, nhưng không có cơ hội. Chàng vừa ướm thử thì nàng đã ưỡn ngay lên, không hiểu nhờ sự may mắn nào mà tự nhiên tạo ra một sự ăn khớp hoàn hảo đến thế, khi Garrett ý thức được sự việc thì chàng đã ở bên trong nàng rồi.

Louisa mở to mắt và rên lên êm ái, miệng nàng mở ra tròn xoe. Garrett cho rằng chính chàng cũng đang mang một vẻ mặt như thế.

- Anh bắt đầu làm chưa? - Nàng hỏi.

Chàng lắc đầu:

- Nó vừa ... xảy ra rồi.

Số phận đây chẳng? Qua những cuộc gọi đường dài từ Luân Đôn, Louisa đã nhắc khá nhiều về định mệnh giữa họ, nàng từng tin vào nó, nhưng giờ nàng không còn chắc chắn nữa. Garrett thì không bao giờ tin vào những thứ như định mệnh hay duyên nghiệp, nhưng sự dễ dàng ăn ý của thân xác họ, sự hoà hợp hoàn hảo giữa họ liệu có phải là ngẫu nhiên không?

Xem ra mọi chi tiết trong mối quan hệ của họ có vẻ rất ... tiền định.

- Anh vào hết chưa? - Louisa hỏi.

- Hết mức có thể lúc này.

Nàng quá chặt. Chật, ẩm ướt và ấm áp. Và tuyệt vời.

Louisa nhấp nháy mắt, trông bối rối một cách đáng yêu:

- Thế khi nào nó bắt đầu đau?

- Thực ra, nếu có đau thì anh nghĩ là phải đau rồi.

Giờ chúng ta đã tiếp tục được chưa đây?

- Nhưng lẽ ra phải đau chứ nhỉ - Nàng bắn khoăn.

Ồ có một cô nàng trinh nữ muốn sex phải đau.

- Anh không biết nên nói với em thế nào - Chàng bảo.

Louisa hé miệng định nói, song trước khi nàng kịp thốt nên lời, Garrett đã phủ miệng mình lên môi nàng và hôn nàng. Để gì mà nói được nữa khi lưỡi chàng luôn trong miệng nàng.

Chàng bắt đầu chuyển động trong nàng, chậm và nhẹ nhàng, tận hưởng cảm giác những vách tường chật khít bao quanh chàng, biết rằng ở cái ngưỡng này chàng có thể may mắn kéo dài được năm phút.

Louisa thở vào môi chàng, đan các ngón tay vào trong tóc chàng, trông như bơi trong cơn mê thuần khiết. Cảm xúc của nàng thu hút mọi sự chú ý của chàng, và một rung động nhỏ nhoi chàng chưa bao giờ biết là mình có liên tục nhấn sâu những bước chậm, vững chắc.

Louisa đẩy tay vào ngực chàng:

- Em muốn xem.

Garrett ngửa ra sau và gồng mình lên hai cánh tay, tăng sức chà sát và mang lại một nghĩa hoàn toàn mới cho chữ "hành hạ". Chàng ngửa ra vừa đủ tầm trông thấy Louisa nhóm dậy, tỳ trên hai khuỷu tay, dang rộng hai chân ra để nhìn vào nơi thân xác họ đang hoà nhập với nhau.

- Chúng mình đây - Nàng thì thầm, khuôn mặt ửng đỏ đôi mắt đờ đẫn và ngập tràn nghi hoặc - Anh đang ở trong em, Garrett.

Nếu nàng định miêu tả chi tiết, chàng sẽ không thể kéo dài quá năm giây.

Chàng đang cương cứng như thế thì Louisa ngả đầu trở lại và cơ thể nàng bắt đầu run lên với sự giải phóng, bóp khít hơn quanh chàng, siết lại và túm chặt cho đến khi chàng mất kiểm soát phải phóng ra, cười trên cùng ngọn sóng với nàng.

Louisa không còn là trinh nữ nữa. Trước đây nàng những tưởng cảm giác trở thành đàn bà sẽ rất khác, tưởng ai nhìn nàng cũng sẽ đoán biết ngay nàng không còn trinh trắng. Nhưng khi cùng Garrett nằm ôm nhau, tay chân đan vào nhau, nàng thực sự không cảm thấy có gì khác cả. Song có một điều nữa nàng cũng không cảm thấy. Đó là sự hối hận.

A mà đợi đã ... chàng và nàng không ... ?

- Garrett!

- Hở? - Chàng lằm bằm ngái ngủ.

- Có phải chúng ta đã quên điều gì đó không? - Louisa hỏi - Khi làm tình ấy.

- Nếu quên thì đợi lúc khác bổ sung, anh cần phải chớp mắt một chút.

- Garrett, chúng ta có tránh thai không?

Garrett lặng đi chốc lát, như thể duyệt lại trí nhớ, rồi buột chữi thề. Louisa co rúm lại:

- Em phải hiểu rằng thế có nghĩa là không?

- Có lẽ anh tưởng là em đã chuẩn bị, hoặc có lẽ anh không để ý đến. Anh không biết nữa.

- Em vừa hết tháng, em mà không dính thai thì thật là lạ. Nhưng cũng không chắc chắn.

Chàng gật đầu và ngáp:

\\\"Ừ!\\\" Nàng gỡ mình ra khỏi chàng và ngồi dậy:

- Anh không lo à?

Chàng hé một mắt ra nhìn nàng:

- Chẳng phải em bảo anh rằng không cần lo hay sao?

- Em cũng nói rằng không có gì chắc chắn cả.

Chàng nhún vai:

- Vậy chờ xem sao.

- Thế thôi ư?

- Anh không thấy lý do khiến em phải lo lắng - Chàng làu bàu - Chẳng phải em đã nói muốn có đến mười sáu đứa con hay sao?

- Em không nói mười sáu, mà là sáu. Và vâng, tất nhiên là em muốn có con.

Nhưng em cũng không muốn anh mắc kẹt trong một tình cảnh mà anh không thích.

- Em không khiến anh mắc kẹt vào tình cảnh anh không thích đâu.

- Sao anh biết?

- Vì anh biết.

- Bằng cách nào?

Garrett nhóm mình trên hai khuỷu tay, rồi xoa xoa đôi mắt bằng ngón cái và ngón trỏ:

- Được anh định đợi và thực hiện việc này cho đúng thể thức với bữa tối thấp đầy nến và có lẽ thêm cả chút nhạc du dương. Nhưng để em khỏi lo lắng, và nếu em không ngại rằng anh thiếu nhẵn cười, thì ngay bây giờ anh đề nghị em lấy anh.

Louisa bặm môi, gắng chặn lại nụ cười rạng rỡ đang chực chờ nhòe ra.

Chàng muốn cưới nàng.

- Không, ồ mà - Nàng nói - Em có thể đợi.

- Nghĩa là bây giờ anh được ngủ?

- Tất nhiên.

Garrett đổ gục xuống và nhắm tít mắt. Không may, Louisa không mệt chút nào. Nàng vừa đánh mất sự trinh trắng của mình và Garrett gần như đã cầu hôn nàng. Làm sao nàng có thể nghĩ đến việc ngủ nghê được? Chưa nói tới khả năng nàng sẽ có thai! Nếu đậu thai, con nàng sẽ xêm xêm tuổi với ba đứa sinh ba. Ai tưởng được sẽ sinh nhanh vậy chứ!

- Garrett? - Nàng thở thê.

- Chàng ừ hử.

- Xin lỗi, em đang nghĩ là liệu anh có phiền không nếu em sử dụng máy tính của anh. Em muốn lên mạng kiểm mấy món quà cho trẻ sơ sinh, nói thẳng là đi ra ngoài mua sắm mấy ngày này phức tạp lắm.

Garrett gật đầu và căn nhắc gì đó không nghe rõ.

- Cảm ơn anh! - Louisa hôn vào má chàng và lăn mình ra khỏi giường. Cảm thấy không muốn mặc lại quần áo, nên nàng tìm một chiếc áo choàng mặc sau cánh cửa phòng ngủ và khoác nó lên mình. Nàng định xuống gác làm cho mình tách trà, nhưng Ian đang đóng trại ở chiếc đi văng trong phòng giải lao và nàng không muốn làm phiền gã.

Thư phòng của Garrett nằm ở dãy đối diện, phía cuối hành lang và đậm chất nam tính. Rất nhiều kính, thép và hàng trăm cuốn sách. Louisa chưa bao giờ nhận ra chàng là một người ham đọc sách. Nhưng nàng có tìm hiểu một vài thông tin và biết rằng chàng tốt nghiệp trong nhóm đầu ở cả trường trung học và đại học. Louisa hi vọng các con họ sẽ kế thừa trí thông minh của chàng.

Không phải vì nàng không thông minh. Nàng đã học hành rất khả quan ở trường. Vấn đề là nàng thậm chí chẳng buồn bận tâm đến việc học.

Louisa không bao giờ làm việc hết khả năng từng là khẩu hiệu cho những ngày ấu thơ sôi động nhất của nàng.

Nàng sửa tư thế cho thoải mái trong chiếc ghế tựa của Garrett và lỡ tay chạm vào con chuột, màn hình máy tính bèn nháy sáng trở lại, chương trình duyệt thư điện tử mở ra. Louisa sắp sửa nhấp đóng nó lại thì trông thấy một danh sách thư với tiêu đề chung:

Công chúa Louisa. Các thư này được gửi tới lui giữa Garrett và một tay nào đó tên là Weston. Nàng nhận ra bức thư cũ nhất là cuối tuần hôm vũ hội từ thiện. Chẳng lẽ mới chỉ chưa đến ba tuần? Thế mà có cảm tưởng nàng quen chàng lâu lắm rồi.

Chắc Garrett viết về việc gặp nàng và tâm sự cho bạn biết cuộc hội ngộ đó kỳ diệu đến ngần nào. Chưa chắc chàng sẽ dùng từ '\kỳ diệu', nhưng có thể là từ nào đó mang giá trị tương đương mà đàn ông hay dùng.

Louisa rất bức nếu ai đó khuấy đảo lung tung các thư riêng của nàng, từ đó nàng hiểu xâm phạm vào sự riêng tư của Garrett là sai, nhưng nàng khát

khao đến chết muốn biết chàng nghĩ gì về mình.

Vì vậy nàng sẽ xem rất nhanh thôi. Chỉ xem bức thư đầu tiên, chỉ thế thôi.

Nàng nhấp thư để mở ra, và đúng như nàng đoán, thư viết về nàng. Nhưng càng đọc, Louisa càng thấy nó không dính dáng gì đến cuộc gặp đầy xúc cảm ở vũ hội hết, điểm cốt lõi là những điều chàng viết không phải dành cho nàng đọc.

Nhấp mở tin tiếp theo, nàng nhận ra còn tệ hại hơn. Một cơn nôn nao cuộn lên trong ruột trong tim buộc nàng phải đối mặt với sự giác ngộ, rằng từ xưa tới nay, gia đình nàng đã luôn luôn nhìn nhận đúng về nàng. Cứ như thể số phận đã sơn một hồng tâm lên lưng nàng và kêu gọi:

Hãy bắn em đây! Em gốc ghêch và nai tơ lắm!

Rất nhiều người đàn ông đã ngắm hồng tâm nhưng trượt, riêng Garrett, người đàn ông nàng mà sẵn sàng dành cả phần đời còn lại của mình để bầu bạn, đã bắn trúng đích. Chàng đã hoàn toàn qua mặt được nàng. Giá nàng chỉ chú ý đôi chút thôi, giá nàng chịu khó nhìn nhận nghiêm túc hơn, có lẽ nàng đã nhận ra mũi tên cắm ngập vào lưng mình.

Chương 15

Garrett choàng tỉnh khỏi giấc ngủ ngon và ngồi bật dậy trên giường.

Chàng quờ tay tìm Louisa, nhưng chỉ gặp chăn đệm lạnh ngắt.

Chàng vừa mơ một giấc mơ về máy tính của chàng, hình như Louisa hỏi mượn dùng nó. Hay việc đó xảy ra thật?

Chàng và nàng nói chuyện về tránh thai, sau đó chàng bắt đầu gà gật ...

Đúng, nàng hỏi dùng máy để đặt mua đồ cho trẻ sơ sinh.

Rồi chàng nhận ra nguyên nhân khiến mình choàng tỉnh. Chàng đã đóng email chưa nhỉ?

Chàng hất chăn và sờ soạng quanh phòng để tìm quần. Nếu chàng chưa đóng, liệu nàng có chú ý đến các tiêu đề gắn tên nàng không nhỉ? Và nếu chú ý thấy, liệu nàng có đọc không?

Garrett xỏ chân vào quần, chưa kịp kéo khoá đã lao vụt ra khỏi phòng ngủ.

Chàng nửa đi nửa chạy suốt dọc hành lang cho tới thư phòng. Khi đẩy tung cửa, vào giây phút bắt gặp nàng ngồi đó với khuôn mặt u ám, chàng biết nàng không chỉ trông thấy email, mà còn đã đọc nó.

Trời đánh thánh vật.

- Tại sao chàng không xoá đám thư ấy đi? Tại sao còn lưu bằng chứng lại?

Trừ phi chàng thực sự muốn bị bắt quả tang vì không chịu nổi cuộc sống với tội lỗi theo cái cách chàng từng hoạch định để lợi dụng nàng? Bây giờ tất cả đều đã phơi trần, mọi chi tiết khả ố.

Garrett đứng như hoá đá, mất cả khả năng lên tiếng. Vào một lúc như thế này, ngay hai chữ \"xin lỗi\" cũng không thể dùng để bắt đầu câu chuyện được.

Cuối cùng, chính Louisa nhìn lên chàng và nói bằng một giọng điềm tĩnh:

- Em nghĩ là gia đình em đúng, khi nói đủ điều về tính cả tin và ngây ngô của em ...

- Louisa ...

- Anh và gã Weston này hẳn được một bữa cười no nê. Em đã mù quáng, dính phải bùa mê thuốc lú rồi, đúng không? Anh cho em ăn quả lừa mới to làm sao!

- Để anh giải thích ...

- Giải thích gì? - Louisa trở màn hình - ở cả đây đây. Em đọc mỗi thư ít nhất chục lần, vì thế em không bao giờ quên nổi mình đã ngu ngốc tới mức nào.

Cái ý nghĩ nàng có thể tin chàng là người đàn ông đó người đàn ông đã từng lú lẫn một cách ích kỷ, khiến Garrett phát ốm. Tại sao nàng không thét vào mặt chàng và rửa xả chàng? Thay vì thế giọng nàng có vẻ thất vọng.

Chàng có thể đối mặt sự giận dữ, còn thất vọng? Thật khủng khiếp. Đó là một cơn đau thắt gan thắt ruột. Đây không phải lần đầu chàng khiến người khác thất vọng, nhưng Louisa không đáng phải chịu như vậy.

- Không phải anh đâu - chàng nói - không phải anh nữa. Anh thậm chí còn thấy xa lạ với con người ấy.

- Bản tính khó đời, chẳng phải đó là điều anh nói với em sao? Anh không thể tiên hậu bất nhất được.

Nàng lại dùng chính lời lẽ của chàng để quật ngã chàng. Chàng làm sao trách nàng được? Hả miệng mắc quai rồi.

- Anh là một kẻ đại dột, anh thừa nhận. Anh đã tham lam ích kỷ, và đúng, lợi dụng em. Không bao giờ anh đủ sức diễn tả cho thỏa đáng mình hối hận thế nào về điều đó. Nhưng bây giờ mọi thứ đã ... thay đổi. Tiền và quyền lực, không thứ nào có ý nghĩa với anh nữa. Chỉ em là có ý nghĩa với anh mà thôi.

- Em không tin. Đối với anh tất cả chỉ là trò chơi. Anh xin lỗi vì sợ mất mát, nên anh sẽ làm hoặc nói bất kể điều gì để đạt được mục đích - Nàng nhún vai - Chẳng sao, em nên cảm ơn anh. Anh đã tặng em một món quà Garrett. Cuối cùng anh đã khiến em nhìn rõ mọi sự. Nhìn xem con người là như thế nào. Gia đình em mất gần ấy năm bảo bọc em, nhưng chỉ anh mới cho em đúng thứ em cần.

Anh đã dạy em là đừng nên tin tưởng nữa.

Sự thành thật và lòng tin tưởng người khác của Louisa khiến nàng luôn nói thẳng nói thật mọi điều trong đầu. Ấy là tính cách khiến nàng trở nên đặc biệt so với những người khác. Thế mà giờ đây nàng lại nói với chàng là sẽ giết chết nhân tố tạo nên điều đặc biệt đó. Chàng đã làm nàng không còn là nàng nữa.

Garrett không sao lĩnh hội được thấu đáo cái ý nghĩ rằng chàng đã biến đổi Louisa. Không một người nào nên có thứ quyền lực đó với một người khác. Đặc biệt là một người đàn ông như chàng. Và chàng sẽ làm gì đó bất cứ điều gì để đưa thời gian quay trở lại, nhưng làm sao thực hiện đây. Làm sao vẫn hồi nổi những tổn thất mà chàng đã gây ra?

- Tôi phải đi đây - Louisa đứng dậy, vẫn mặc chiếc áo choàng của Garrett.

Nàng đi qua chàng, tiến ra cửa, nhưng dừng lại nửa đường và ngoái nhìn - Anh biết đấy, tôi không hối hận vì chúng ta đã làm tình. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì nữa, nhưng bất chấp sự việc thế nào, tôi vẫn mừng rằng người đầu tiên của tôi là anh.

Nếu nàng khóc hay đánh chàng, hay biểu lộ một thứ xúc cảm nào khác, Garrett sẽ không cảm thấy tan nát cõi lòng như vậy. Ít nhất chàng còn hiểu được là nàng vẫn quyến luyến. Chỉ cần nàng còn quyến luyến là còn cơ hội. Nhưng đôi mắt nàng lạnh như đá. Sự thu hút giữa họ đã cạn.

Garrett đứng như hoá đá, nghe tiếng nàng mặc quần áo, tiếng nàng thu dọn đồ đạc, ra khỏi phòng chàng và bước xuống cầu thang. Chàng nghe tiếng cửa trước mở ra, tiếng Louisa loáng thoáng nói với các vệ sĩ. Sau đó, khi nghe tiếng cửa sập lại, chàng chiến đấu để giữ mình đừng chạy theo nàng.

Chàng muốn van xin nàng ở lại. Chàng muốn nói rằng đời chàng vô nghĩa nếu thiếu nàng. Nhưng biết đâu không có chàng quần quanh để đầu độc tâm hồn, nàng sẽ mau bình phục. Và một ngày nào đó nàng lại trở về làm chính mình.

Ý muốn hay ước mong của cá nhân chàng đều không quan trọng nữa. Quan trọng là Louisa. Điều tốt nhất chàng làm được cho nàng lúc này là để nàng ra đi.

Lão đa lão đảo, Garrett đi xuống nhà bếp, pha một tách trà, ngồi xuống bên bàn, ủ cái chén nóng giữa hai bàn tay, cố gắng xua đi cơn giá lạnh trong người.

Chàng ngồi đó suốt mấy tiếng đồng hồ, khi Ian tập tễnh đi vào chén trà đã nguội ngắt.

Ian ngó cái quần và cái áo choàng nhàu nhĩ của anh trai, một bên lông mày nhướng lên:

- Hẳn là một đêm ra trò! Dạo này anh toàn bỏ tập thể hình.
- Mấy giờ rồi? - Garrett hỏi, nhưng giọng khàn tới nỗi phải hắng giọng.
- Hơn tám giờ. Louisa còn ngủ à?
- Nàng về đêm qua rồi.

Ian lê bước đến bên bếp và bắc ấm lên.

- Tiếc nhỉ. Cô ấy hứa sẽ làm bánh crepe cho bữa sáng cơ đấy. Chắc để lần khác vậy.
- Chả có lần khác nào đâu.

Ian ngoảnh lại cau mặt:

- Anh bảo sao?
- Anh đã làm rồi beng lên. Anh mất nàng rồi.

Ian nhắc ấm xuống và đến gần Garrett thả mình vào chiếc ghế tựa trước mặt chàng:

- Cho cô ấy một hai ngày để bình tĩnh lại. Có lẽ nó không tệ hại như anh tưởng đâu.

- Giá như đơn giản thế!

- Không, tệ lắm lắm!

- Cái vụ gì liên quan đến kế hoạch mà Wes bạn anh bảo ấy hả?

Vì Garrett không còn lo sợ thật bại lộ nữa, nên chàng kể cho Ian toàn bộ câu chuyện ghê tởm, từ đầu cho đến lúc chàng phải đối mặt với tội lỗi của mình trong thư phòng. Ian co rúm người:

- Ấc chắc anh ghét lắm khi bị khoác vào mình cái tròng tội lỗi. Đàn bà chúa là thích kịch tính.

- Louisa hoàn toàn không biết thủ đoạn mưu mô.

- Đừng hiểu lầm. Em không muốn nói cô ấy cố ý làm thế. Đàn bà chỉ lên tiếng khi mọi việc kết thúc. Họ không bao giờ nhận thấy khi nó đang diễn ra.

- Em không nhìn thấy mặt nàng, mắt nàng. Anh nghĩ nàng thực sự không còn chút cảm xúc nào với anh nữa.

- Cô ấy bắt chước thái độ từ tình huống tương tự nào đó ấy mà. Quan trọng là, em đã thấy cách Louisa nhìn anh. Người đàn bà đó yêu anh.

- Cho dù nàng yêu anh, anh nghĩ mình cũng không xứng đáng với nàng.

Thậm chí nếu anh có thể kéo nàng quay trở lại, hành động nghe chừng vô vọng vào thời điểm này, thì anh cũng sẽ lo lắng rằng anh tiếp tục làm hỏng mọi thứ và khiến nàng thất vọng lần nữa.

- Anh đã, nhưng cô ta cũng thế.

Garrett không tưởng tượng nổi là Louisa từng phạm lỗi nào. Ngoài cái lỗi tin tưởng chàng.

- Anh yêu cô ấy mà, phải không? - Ian hỏi, và Garrett gật đầu - Anh nói với cô ấy chưa?

- Anh không thể.
- Vì cái gì mà không?
- Vì cô ấy sẽ không tin anh. Cô ấy nghĩ anh nói thể hòng níu kéo mà thôi.

Ian gật đầu dứt khoát:

- Ý hay. Lòng dạ rồi bởi, hả? Đang yêu mà. Cứ như anh đánh mất một phần con người anh rồi ấy, nhưng đồng thời, anh sẽ giành lại được nhiều lắm đấy.

- Nghe như em đang nói từ kinh nghiệm bản thân vậy.

Ian xoa hai tay, lông mày cau lại:

- Em nghĩ bây giờ là lúc thích hợp để nói với anh.
- Nói gì với anh?
- Mặc dù em rất cảm kích vì những việc anh đã làm cho em, nhưng em sẽ phải ra đi sớm.
- Đi đâu?
- Nhớ cô gái mà em kể không? Maggie ấy!
- Con ông chủ trại? - Garrett hỏi, Ian gật đầu.
- Vâng, cha cô ấy đã cho em hợp tác làm cùng ở trại gia súc ấy. Em đang đợi chân lành để đi được.
- Vì sao ông ta làm thế?
- Bởi vì em sắp trở thành bố cháu ngoại ông ta.

Garrett há hốc mồm. Chàng định nói một điều phù hợp, nhưng sững sốt quá không nói được gì cả.

- Khó tin phải không, em biết. Em mà lại làm bố ai đó.
- Em biết bao lâu rồi?
- Một thời gian rồi. Chúng em phát hiện ra được mấy tuần thì ông bố đuổi em đi. Dù em đi, hai đứa vẫn lén liên lạc với nhau. Chúng em đã lên kế

hoạch cùng bỏ trốn, nhưng mà cần tiền. Đó là lý do em đánh cắp cái xe của anh. Em định bán nó, nhưng khi lái xe đi, em lại thấy lòng ăn năn. Dĩ nhiên đó là một cảm giác không hợp với con người em, bởi đã bao giờ em ân hận đâu. Em thực sự có mang xe quay trở lại. Em định thú thực và nhờ anh giúp. Em định xin anh một việc làm và có lẽ là một mảnh đất nhỏ để bắt đầu sự nghiệp. Một khoản vay mà em có thể trả một ngày kia.

- Tại sao em không kể thật với anh?

- Sau tai nạn, em hiểu rằng anh không bao giờ tin em cả. Em biết mình phải chứng tỏ bản thân cho anh thấy. Ngay khi em đủ sức làm việc được, em định sẽ gặp Maggie và đưa cô ấy về đây, nhưng hai ông bà già vừa phát hiện ra cái thai và bây giờ họ muốn em về sống cùng - Gã ngả tới trước - Biết thay đổi là không dễ dàng, nhưng em đã xác định là cố gắng. Em muốn xứng đáng với đứa con.

Em sẽ không phạm sai lầm như cha bọn mình.

Garrett siết chặt tay Ian:

- Và em sẽ là một người cha tốt. Một người đàn ông tử tế.

Ian cũng siết chặt tay anh trai rồi hấp tấp quay đi, nhưng Garrett vẫn kịp nhận thấy một thứ như hạt lệ ứa lên trong mắt gã. Ian đứng lên khỏi ghế và lịch kịch đi đến bếp lò để bắc ấm.

- Nghỉ lấy sức đi! Chúng ta sẽ có việc phải làm đấy.

- Việc gì?

Ian ngoảnh lại và cười:

- Tìm ra cách để đưa công chúa của anh quay trở lại.

Louisa muốn khóc, nhưng, không ra nước mắt. Nàng muốn la hét và quăng ném đồ đạc, nhưng không khơi gợi nổi cơn tức giận. Nàng muốn căm ghét Garrett vì trái tim lạnh lùng và tính toán, vì sự lừa lọc của chàng, nhưng nàng không sao làm được.

Cảm xúc duy nhất ở nàng là cảm phần. Cảm phần bản thân mình, vì để chuyện này xảy ra, vì đã mù quáng và nhẹ dạ thế.

Rời nhà Garrett, nàng về lâu đài trong tình trạng mù mẫm và đi thẳng về phòng riêng. Nàng đứng đó mấy phút, nhìn quanh, lần đầu tiên thực sự quan sát căn phòng. Loạt rèm cửa màu hồng. Giường ngủ che màn. Bộ sưu tập búp bê sắp hàng dọc tường. Nàng đã hai mươi bảy tuổi mà vẫn sống trong căn phòng kiểu bé gái.

Phần nộ với bản thân, nàng gạt tất cả vào túi rác. Việc đầu hên nàng làm sáng hôm sau là nhắc điện thoại gọi cho người trang trí nội thất. Nàng không báo với ai hay xin phép ai cả. Nàng chỉ tiến hành, và ngạc nhiên thay, hình như không ai chú ý.

- Em không thể sống thế này được - Vài ngày sau đó Anne bảo nàng. Cô là người duy nhất Louisa giải bày tâm sự. Nàng không thể chịu được việc đối mặt với những người còn lại, biết rằng họ sẽ thất vọng về mình và tái khẳng định rằng họ đã luôn luôn đúng.

- Sống thế nào? - Louisa hỏi lại.

- Buồn bã. Không có em và tinh thần lạc quan của em, rất có thể chị đã chìm đắm trong cái hố không đáy của sự tiêu cực.

Louisa không muốn chịu trách nhiệm thêm một chút nào nữa. Nàng đã quá mệt mỏi với việc cố gắng thuyết phục bản thân và cả nhà rằng mọi việc rồi sẽ khởi sắc và tươi sáng. Nàng muốn bắt đầu sống với thế giới thực. Nàng thậm chí tự hỏi, phải chăng vì nàng chưa bao giờ thực sự trải nghiệm nỗi đau buồn và trầm cảm, nên sự hoảng sợ và cái vực thẳm trống rỗng mà nàng đang rơi vào chỉ là một cách đối phó khác thường của riêng nàng. Nàng thậm chí chẳng buồn để tâm đến Chú Bánh gừng, dạo này hẳn ta cũng lặn đâu mất tăm.

Năm ngày sau khi mối quan hệ với Garrett tan vỡ, Louisa đến gặp kiến trúc sư để chết kế hoạch cho nội thất mới của nàng. Đang bàn bạc thì Chris thò đầu vào.

Anh thường ở bệnh viện với Melissa, vì thế thật ngạc nhiên khi trông thấy anh.

- Anh tới không đúng lúc thì phải?

- Không sao đâu, bọn em vừa xong rồi.

- Nếu vậy, em ghé phòng sách một chút nhé? Anh muốn em gặp một người.

- Ai thế?

- Một người bạn.

Tò mò không biết người bạn bí ẩn này là ai, Louisa tạm biệt kiến trúc sư và cùng Chris xuống sảnh để vào phòng sách. Nàng bước theo sau anh, khi trông thấy người đàn ông vận quần Jeans, áo phông và đôi giày lười đứng bên cửa sổ, nàng như hoá đá.

- Louisa, đây là một người bạn tốt của anh, Garrett Sutherland. Garrett này, đây là em gái tôi, Công chúa Louisa.

Garrett chậm rãi bước lại gần nàng, một tay rút túi quần, tay kia cầm một phong bì dày, kiểu phong bì thường đựng các giấy tờ tư pháp, và lần đầu tiên trong nhiều ngày qua, trong Louisa nhen lên một cảm xúc.

Bối rối.

Chắc điều đó hiện rõ trên mặt nàng, vì Garrett nói:

- Tôi nghĩ chúng ta cần được giới thiệu lại vì người mà công chúa gặp lần đầu ở vũ hội, không phải là tôi.

Louisa nhìn Chris. Anh hình như không nhận ra thật bất bình thường khi giới thiệu lại cho nàng người đàn ông mà anh thừa biết rằng nàng định cưới.

- Hoàng tử biết hết rồi - Garrett nói - Tôi nghĩ rằng tốt hơn hết là nên thẳng thắn với mọi người.

- Ờ, tôi xong phận sự mình rồi - Chris nói - Xin để cậu lại với việc đó.

Cái ý tưởng ở một mình với Garrett làm tim Louisa vọt lên tận cổ:

- Để anh ta lại với cái gì?

- Với việc giành lại em - Garrett nói, trông hết sức tự tin. Đêm ấy, khi chàng nhận ra nàng đã đọc thư, trông chàng mất hết tự chủ, không biết nên nói hay làm gì, bộ dạng hoàn toàn kiệt quệ. Điều đó đã cho Louisa sức mạnh để làm việc nàng muốn làm. Giờ nàng không còn thấy tự tin nữa.

- Anh không thể có được tôi đâu - Nàng bảo chàng.

- Nếu em chắc chắn đến thế, thì có hại gì nếu nghe anh nói? - Garrett ngừng lại, rồi tiếp - Trừ phi em sợ.

Nàng không sợ - nàng ghê tởm. Nhưng nàng không tỏ thái độ ra, vì những người đàn ông như anh ta quá nhàm với nỗi sợ hãi rồi.

- Được - Louisa nói, đi lại sofa, đang đi thì nhớ ra rằng đó là nơi họ đã ngồi với nhau trong buổi đầu tiên chàng viếng thăm lâu đài, vì thế nàng đổi sang ngồi ghế tựa. Nàng ngồi cứng nhắc trên rìa ghế, tay khoanh trước ngực - Nói gì anh muốn đi. Nhưng chỉ lãng phí thời gian thôi.

Trước tiên - Garrett bắt đầu, ngồi xuống sofa và đặt chiếc phong bì trước mặt - anh muốn cảm ơn em.

Cảm ơn nàng?

- Vì việc gì?

- Vì đã đọc các bức thư đó. Em cần phải biết sự thực, và Chúa biết anh không bao giờ đủ dũng khí để thú nhận trước với em. Nỗi sợ hãi rằng một ngày nào đó em phát hiện ra và hậu quả mà nó kéo theo cho tình mình sẽ giày vò anh suốt quãng đời còn lại.

Louisa không biết nên nói gì, nhưng hình như Garrett cũng không định đợi nàng nói.

- Thứ hai, dù rằng dối trá, anh cũng chỉ dối em có hai lần. Tất nhiên em sẽ bảo rằng nói dối dù thế nào cũng vẫn là nói dối - Chàng tiếp tục, sau khi ngăn cản đích xác điều mà nàng định làm - nhưng em phải thừa nhận rằng đó là lỗi mòn, vì không ai nói thật được hoàn toàn mọi điều suy nghĩ. Anh

luôn luôn trung thực, trừ khi chưa sẵn sàng về các ý định của mình. Nên chỉ có hai lần ấy thôi.

- Một là về cậu em anh, phải không?

- Đúng.

- Và hai là?

- Không một người đàn ông nào, đặc biệt là người có thói quen trắng hoa trong quá khứ, lại quên dùng bao cao su cả.

Cầm nàng trở xuống:

- Anh đã cố ý? Tại sao? Để em phải cưới anh?

- Nhưng đó là cách bẫy mà chỉ đàn bà mới dùng thôi chứ?

Chàng cười, lúm đồng hên xoáy xuống, và đầu gối nàng mềm nhũn:

- Không phải định bẫy em. Chỉ là một hành động thuần bản năng. Cách riêng của anh để đóng dấu lên em, sở hữu em hoặc bất kỳ cái gì tương tự.

Louisa cau mặt:

- Em chắc chắn rằng người đàn ông cuối cùng diễn cái bản năng đặc sắc đó còn mặc da thú và tay cầm cây lao.

- Không. Đàn ông ngày nay vẫn làm như thế. Nếu họ không làm thì là do lựa chọn tạm thời. Đây là tự nhiên.

Louisa không chắc mình hiểu được điều chàng định nói.

- Và thực lòng, như thế cảm giác tuyệt diệu hơn - Garrett thú nhận. Louisa nghĩ nghe có vẻ giống một lời xin lỗi đáng tin cậy - Nhưng quay lại chủ đề ban đầu của chúng ta. Anh đã nói dối em hai lần. Chỉ có thể thôi.

Được lắm, vậy là chàng không phải là một tay nói dối. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc chàng không thuộc những dạng khủng khiếp khác mà nàng thực không muốn dính dáng gì tới nữa.

- Được rồi, thứ ba - Garrett tiếp - Dù vô số lần trong đời anh đã tự nhủ rằng mình cóc cần biết ông già ở nhà nghĩ gì về mình, anh vẫn muốn gây ấn

tượng với ông ấy. Để cho ông biết ông đã sai lầm trầm trọng về anh. Và không may, cái ước vọng ấy chứng tỏ bản thân nó trong một sắc thái quá mức về tiền bạc và tước vị. Tình cờ lại là tất cả những điều khiến em ghét đàn ông. Anh đoán là anh rất giỏi che giấu chúng.

- Tức là cha anh đẩy anh vào con đường đó - Louisa ngắt lời, rồi lập tức áy náy vì lời nhận xét vô tâm. Nàng không giỏi việc chế ngự các xúc cảm của mình.

Nhưng Garrett không lộ vẻ phật ý:

- Đừng hiểu lầm. Đây không phải lời xin lỗi. Những gì anh đã làm là sai trái và không tha thứ được. Anh chỉ đang giải thích nguyên nhân khiến anh làm như thế thôi.

- Anh vẫn còn quan tâm à?

- Quan tâm đến những điều cha nghĩ á? - Garrett nhìn nàng thắc mắc, như thể chưa bao giờ nghiêm túc cân nhắc câu hỏi đó - Anh cho rằng ở đâu đấy sâu trong lòng, anh vẫn luôn quan tâm, hoặc nói cho đúng hơn thì, vẫn ước mong mọi việc khác đi. Sự khác biệt là bây giờ anh biết rằng những điều ông già nói và làm là vấn đề của ông ấy. Nó không liên quan đến anh. Vậy là, chàng đã phải bận tâm về những rắc rối gia đình, và Louisa rất mừng rằng cuối cùng chàng đã thu xếp được, nhưng chúng không đáng gì đến nàng cả. Và rõ ràng không có nghĩa là nàng nên tin chàng.

- Điều thứ tư, và điều này quan trọng đây, nên em cần phải lắng nghe cho kỹ.

Em không ngốc nghếch hay ngây thơ. Thực ra, em là một trong những người thông minh và tháo vát nhất mà anh từng biết - Garrett ngả người tới trước, nhìn vào mắt nàng - Khi gặp em, Louisa ạ, anh đang ở trong bóng tối. Anh đã rút vào sâu nhất mức anh có thể, nhưng em đã nhìn thấy phần tốt đẹp trong anh. Con người thực của anh đã bị ràng buộc dưới đủ mọi sự dối trá. Bằng cách đặt lòng tin vào anh, em đã đưa anh ra lại ánh sáng, cứu rỗi linh hồn anh. Em cũng giúp anh nhận ra điều gì là quan trọng - Chàng nhặt phong bì lên - Và điều quan trọng đó không phải là thứ này.

Chàng đưa nó cho nàng, và chỉ khi cầm lấy nó nàng mới nhận ra tay chàng đang run. Tim nàng cũng run rẩy theo. Nó hồi hộp đến nỗi như muốn phá tung ngực nàng mà ra.

- Có gì trong đó? - nàng hỏi.

- Chứng thư sở hữu đất đai trên đảo Thomas và Morgan. Tất cả là của anh, trừ mảnh đất của ông già, mảnh đó thì anh muốn giữ lại.

- Chàng định bán đất à?

- Tất nhiên, tên chủ sở hữu sẽ được chuyển giao theo đúng quy định pháp lý - chàng giải thích - Nhưng anh sẽ lo hết, giờ chúng là của em.

- Của em? Anh cho em à?

- Coi như quà cưới sớm.

- Nhưng sẽ thế nào nếu em không cưới anh?

Chàng nhún vai:

- Vậy coi như quà đơn thuần.

- Nhưng Garrett, đây là sinh kế của anh. Anh đã phấn đấu vất vả mới có.

Anh không đơn giản cho đi thế được.

- Anh đã cho đi rồi.

- Nhưng ...

- Louisa, anh thích không xu dính túi hơn làm con người trước đây.

- Thế anh định làm gì?

- Chưa biết, có thể là cày bừa cấy hái.

Chúa ơi! Chàng nghiêm túc à. Chàng sẽ từ bỏ tất cả vì nàng. Nhưng không chỉ vì nàng, mà còn vì bản thân chàng. Tất cả.

Điên rồi thật!

Không, đây là Garrett. Garrett thật sự. Người mà nàng đã yêu. Và vẫn còn yêu.

- Thôi - chàng nhóm dậy khỏi ghế - đây là những điều anh muốn nói khi đến đây. Anh không lạm dụng thêm thời gian của em nữa.

Chàng nhích chân về phía cửa, và Louisa lao vào chàng. Nàng thậm chí không biết mình sẽ hành động như thế cho đến khi nàng đứng dậy. Nàng chỉ biết, sâu trong tâm khảm, rằng nàng không thể để chàng đi được. Không bao giờ. Và khi tay chàng vòng quanh người nàng, giữ nàng sát vào mình, tất cả cảm xúc nàng tưởng đã tắt ngấm vĩnh viễn bỗng ồ ạt quay trở lại. Có hơi chơi vơi, hơi sợ hãi, nhưng thật tuyệt vời.

Garrett vùi mặt vào tóc nàng, hít hít cổ nàng:

- Anh yêu em, Louisa!

- Em yêu anh.

- Cho đến chừng nào chúng ta còn thở hả?

Nàng siết chàng chặt hơn:

- Phải. Và còn lâu hơn thế nữa.

Trong túi anh có một cái nhẫn khắc tên em, và nếu em chịu khó giải lao độ một giây, anh sẽ quỳ xuống ...

Thay vì buông chàng ra, nàng lại ôm chặt chàng hơn:

- Cứ để nó đợi. Nhưng việc này thì không.

Họ ôm nhau rất lâu. Louisa nghĩ về đám cưới, về những đứa con, về tình yêu chỉ dành cho mình chàng trong suốt phần đời còn lại, và nàng bắt đầu có một cảm giác khác, một cảm giác mà nàng chắc chắn rằng cả nàng và Garrett đều cảm thấy rất nhiều từ lúc này.

Đó là ...

... HẠNH PHÚC

Table of Contents

[Bóng Em Xa Hơn Chân Trời - Michelle Celmer](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)